

Redacció i Administració:
València, 244.1.
Barcelona-7

Telèfons: 215 27 39
215 27 84
215 28 05
215 24 33

Edicions Terra Nostra S.A.

Director: Joan E. Jarque
i Jutjar

Impressió: EMSA
D. L. 14387

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

Els criminals, cal tractar-
los amb armes més podero-
ses que el ridícul.

(Ciceró)

Nº 29

Setmana del 13 al 19 d'abril de 1980

30 Ptas.

El poble no ho acceptaria L'Església i l'Estat no se separen a Noruega

OSLO.— El govern noruec ha decidit de no procedir a la separació de l'Església i de l'Estat.

L'Església luterana noruega és una Església de l'Estat i el govern socialdemòcrata no desitja modificar els seus estatuts. El ministre de l'Educació i del Culte, M. Einer Foerde, ha declarat a propòsit d'això que la separació de l'Església i de l'Estat provocaria una oposició massiva dins del poble així com al si del propi partit. Creu que l'Església noruega lligada a l'Estat al menys fins a la fi d'aquest segle.

El 94% del noruecs són de religió luterana.

Fracàs de l'"Església Patriòtica" a la Xina

HONG KONG.— Segons informacions procedents de la República Popular Xinesa, que han arribat a aquesta ciutat, la dita "Església Patriòtica" ha fracassat totalment al país.

L'"Església Patriòtica" comença a desenvolupar-se cap a l'any 1952, promoguda pel règim de Mao que pretenia crear una Església cismàtica, separada de Roma, i regida pel principi de les tres autonomies. Aquesta estratègia portà a l'elecció de bisbes patriotes, que acceptaren l'episcopat sense l'aprovació preceptiva de la Santa Seu. Els primers bisbes foren escollits el 1958.

Afinant

Una nova fillada...

No és d'avui que fills de famílies cristianes abandonin les pràctiques religioses i la vida sacramental, perdin la fe en l'Església i acabin no creient en Jesucrist —almenys en el Jesucrist de l'Església—, i ja és prou si al capdavant, els queda una guspira de fe religiosa. Aquesta deserció, en el si de famílies de les quals es podia esperar que fossin planters de nous cristians, repetim, no és un fet nou. La història ens ofereix a bastament exemples que il·lustren aquest fenomen. El que és nou és la quantitat extraordinària d'aquestes desercions d'avui —abans era l'un o l'altre dels fills; avui hi ha famílies en les quals ni un dels fills la fe de llurs pares—, ho és també, diguem-ne, "el to" amb què es produeix l'abandó de la fe —no tenen pas consciència d'un trancament, més aviat els sembla una conseqüència coherent amb certes fidelitats...—, i cal dir-ho tot, no és infreqüent trobar, en l'arrel de tot el procés, un "mentor qualificat" que l'ha provocat.

En aquest temps pasqual d'avui, la pregària de l'Església —"Oh Déu, que sempre feu créixer la vostra Església amb una nova fillada"— té tot el patetisme de la fe d'Abraham

J.E.J

El Vaticà desmenteix uns rumors Joan Pau II gaudeix d'una magnífica salut

ROMA (Exclusiu per a Catalunya Cristiana).— Davant els rumors insistents propalats per certs mitjans informatius, afirmant que Joan Pau II estava greument malalt —s'ha parlat fins i tot d'una leucèmia— la nostra redacció s'ha posat en comunicació amb fonts ben informades de la Santa Seu i molt properes a la persona del Sant Pare que han desmentit rotundament aquests rumors. Es més, s'ens ha dit, —"mai

haviem vist el Papa en tan bona forma física després del seu darrer viatge a Amèrica"

Per altra banda l'activitat desbordant que desplega el sant Pare, qui a més del treball habitualment feixuc del seu càrrec, es permet confessar, fer visites a parròquies i rebre per sorpresa a sis mil estudiants i pasar dues hores amb ells, només la pot suportar un home amb una salut excel·lent.

Un bisbe, en la llista de persones a liquidar

VERA PAZ.— El bisbe de Vera Paz (Cobán, Guatemala), monsenyor Gerardo Humberto Flores Reyes, acaba de declarar que el terror i la violència es van intensificant a Guatemala. El bisbe explica aquest fenomen esmentant-ne tres causes: Guatemala té una Constitució que és desfasada per als temps actuals; els terratinents són molt poderosos; i l'any 1954 hi hagué la "guerra dels platans" que va guanyar l'extrema dreta.

Arran de l'extrema dreta, el bisbe afegeix que les persones d'aquest signe l'acusen de comunista. "Això equival a una condemna a mort", segons va dir monsenyor Gerardo Humberto Flores Reyes. A més, una personalitat li va comunicar que el seu nom era en una llista de persones

que seran eliminades, però que encara no n'és el moment adequat.

La legislació agrícola de Guatemala és evidentment insuficient i depasada pels esdeveniments. Qualsevol altre país llatino-americà és més progressista en matèria de legislació agrícola. Un 73% de la població viu del camp; el percentatge d'hisendats és immensament més baix. L'altra gent es mor de fam. Molts hisendats es gloriegen de ser rics, però ningú no els demana comptes de llur comportament social. El capital és una potència amb P majúscula. A Panzós, ciutat situada a la seva diòcesi, cent quinze pagesos foren assassinats. Si un pages es refia d'un exrit on s'especifiqui que és el propietari de les terres que treballa, no pot estar segur de la seva propietat. L'arbitrarietat regna a Guatemala.

Visita pastoral del bisbe de Solsona "Espero ser evangelitzat per vosaltres"

SOLSONA.— Durant el mes de març, el bisbe de Solsona, Mons. Miquel Moncadas, ha anat realitzant la visita pastoral a l'arxiprestat del Solsonès. D'ençà que és a Solsona, el bisbe Miquel havia realitzat ja una primera visita pastoral a totes les zones parròquies del bisbat. Ara, doncs, comença la seva segona i més detinguda visita.

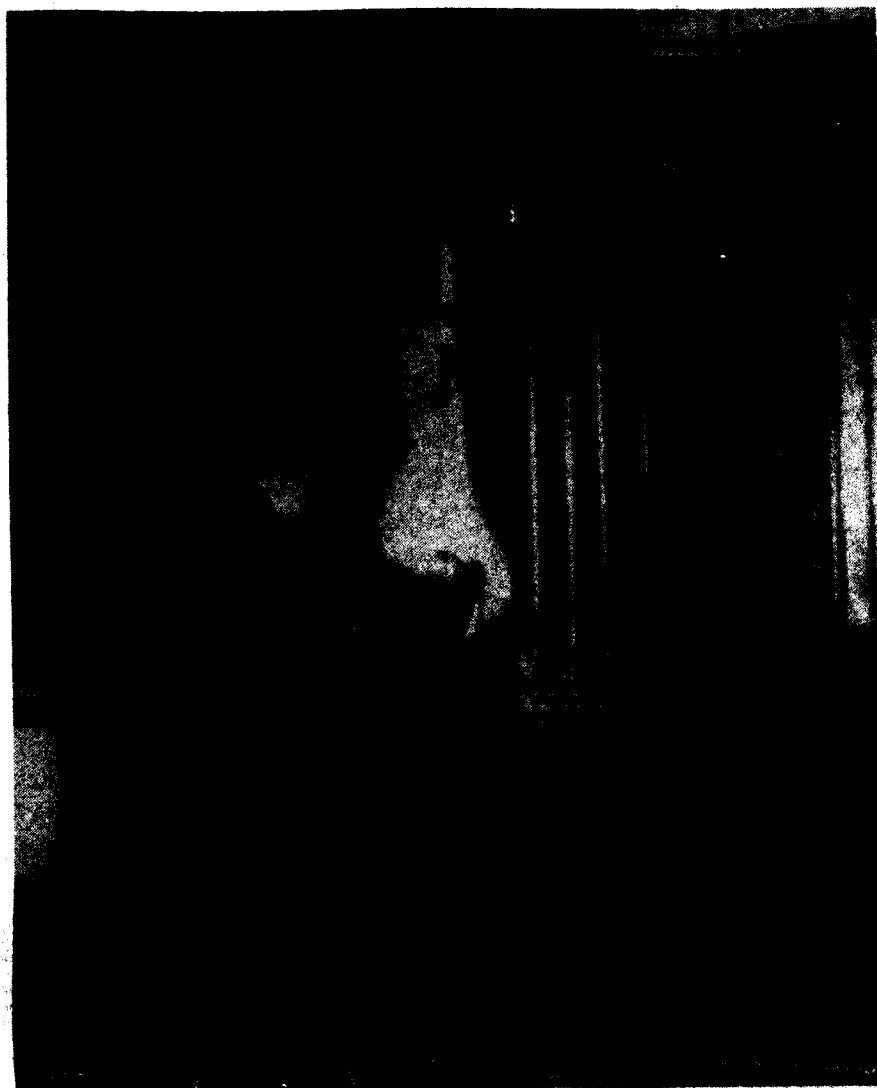
Per tal de preparar-la el Bisbe ja adreçat una carta a tots el diocesosans explicant el sentit que ha de tenir aquesta tasca episcopal i assenyalar-ne algunes metes i objectius. "Vull dialogar amb vosaltres" —diu el Prelat— Estic segur que aquest diàleg seraag veritablement enriquidor, car vinc a rebre, no únicament a donar, a rebre l'Evangeli dels pobres. Espero ésser evangelitzat per vosaltres. La nova visita—afegeix— hauria d'aconseguir treure del cap els esquemes mentals rancis i, en gran part, depassats i ajudar a descobrir el veritable rostre del bisbe: un home, germà gran, pare, amic, pastor de l'Església"

Després de remarcar que un dels objectius prioritaris de la visita ha de ser una trobada amb cada un dels capellans "per tal de conèixer millor i més de prop la vostra persona, les vostres condicions de vida i treball, les dificultats que trobeu, el resultat de la vostra acció, els vostres anhels i desencants...", enumera els tres objectius més específics: la catequesi, la pastoral de la joventut i el problema de les vocacions sacerdotals i religioses.

De fet, el bisbe Miquel ha visitat totes i cada una de les parròquies de l'arxiprestat de Solsona, adonant-se —segons ha manifestat— del problema greu de desatenció social de la pagesia en aquesta comarca del Solsonès.

Guia de l'Església de Solsona-1980

ha estat publicada la nova "Guia de l'Església de Solsona, 1980". És una publicació anyal que ofereix un

Col·loqui de les esglésies europees a Madrid

MADRID.— Com poden col·laborar les diferents Esglésies a la causa de la pau?, serà un dels principis temes de Col·loqui de la Conferència de les Esglésies Europees (KEK) que se celebrarà a Madrid, del 29 de

maig al 3 de juny pròxims. Es tractarà de definir quina és la tasca que correspon a les Esglésies dels Estats que signaren l'Acta final d'Helsinki, en les tensions internacional del nostre temps.

Els participants estudiaran de quina manera les Esglésies d'Europa i Amèrica del Nord podran contribuir a "descongelar" les relacions internacionals i com les Esglésies podran contribuir a l'èxit de la II Conferència, continuació dels treballs d'Helsinki. Com hom sap, aquesta Conferència se celebrarà a Madrid, a finals d'aquest any. A no dubtar que la nova onada de rearmament figurarà a l'ordre del dia dels debats del Col·loqui.

A la Conferència han estat invitats representants del Concili Nacional de les Esglésies dels Estats Units i del Concili Canadenc de les Esglésies, ja que ambdues nacions signaren també els acords d'Helsinki.

Climent Santaclàudia

El lector escriu

Bisbats independents de la Seu de Barcelona

Sóc subscriptor del Setmanari, i a casa ens agrada força, si bé val a dir, algunes Seccions són un xic conservadores, però torno a dir que ens agrada molt. M'ha falta un setmanari com a l'altre.

A ésser possible jo encara hi afegiria, pels que pregunten amb la LITURGIA DE LES HORES (mull dir el llibre primitiu només de Laudes i l'espres) que hi posessin les Lectures diàries, Mulla dir Cap, i Versets del llibre que sigui, d'aquesta manera molta gent tindria una lectura espiritual bíblica més adient que el trosset que posen el matí i al vespre.

Una altra cosa, molt interessant de cara a la mainada, fóra que indiquessin, els cinemes (de col·legis religiosos o Centres Catòlics, amb la programació de dissabtes i diumenges. Crec que fóra interessant per molts pares i no cal dir els menuts.

I ara, vaig al que volia dir al començament. He llegit als diaris que la Santa Seu ha creat el bisbat de JEREZ DE LA FROTERA, amb parròquies dels bisbats de Sevilla i Cádiz. Ho trobo molt bé. Una manera d'arribar a que els bisbes siguin més coneguts dels seus diòcesans, que esperem a Barcelona, amb una població tres o quatre vegades més gran que Sevilla i Cádiz juntes, a crear bisbats independents de la Seu de Barcelona? Per exemple l'antiga Egara, podria recuperar el seu bisbat. Un Mataró i Badalona, poblacions tan antigues com Barcelona amb història cristiana a Girona, Castelló d'Ampúries i al Bisbat de Vic, potser Manresa. Em sembla que els nostres actuals Bisbes tindrien a dir quelcom d'això. Al bisbat de Lleida, la problemàtica dels diòcesans aragonesos, no es podria

solucionar amb la creació del bisbat de Roda d'Isàbena?

Josep Muixench
(Barcelona)

La beatificació del doctor Tarrés

Aprofito l'ocasió de tenir G. a D. i a vostè un setmanari cristià i català per parlar del Dr. Tarrés. Potser ho faig animat per la notícia que fou publicada no fa gaires dies.

Què passa amb la causa de la seva beatificació que fa tant de temps se'n digué que havia estat introduïda?

És que la seva vida no fou molt exemplar i actual?

El Dr. Tarrés fou un noi, un jove, un metge i un sacerdot eminent i extraordinari, sobretot en la seva gran caritat i en aquell compliment, moltes vegades heroic, dels seus deures.

Ens preguntem si actualment no els necessitem guies d'aquesta mena.

C.A.
(Barcelona)

Cuestiones de orden doctrinal...

A l'endemà d'haver rebut directament de la Secretaria de l'Assemblea Diocesana, un full informatiu en el que es reclama com ja va manifestar públicament fa pocs dies el nostre Sr. Cardenal que "l'Assemblea té uns objectius pastorals i no pas doctrinals", lleixo a la premsa diària de Barcelona una nota del Centre E. Eiximenis en la que "expressa el desig de que es plantegin, a l'Assemblea, qüestions d'ordre doctrinal...", la revisió de la teologia dels ministeris..., etc.

"Potser és perquè són tan recents les conclusions del Sínode Holandès que la publicació del desig d'aquella entitat qued un tan desfasada; del contrari, seria d'admirar, plànyer i temer aquest desig perillós per la uni-

tat dels catòlics i aquesta gosi- la de replantejar unes qüestions fa tants pocs dies definides, estudiades i signades pel propi Sant Pare, la lleialtat al qual, és signe de lleialtat a l'Església de Crist.

Confio que alguna ploma autoritzada, respongui adequadament a les manifestacions d'aquest Centre. Si es permeten aquest repte, no han d'obtenir la callada per resposta, ja que "qui calla, otorga", i no és pas així.

M. Dolors Ayerbe
(Església de Llobregat)

Dubtosa ortodòxia

La nostra família llegeix des d'els principis dies de la seva publicació un diari que s'anuncia en aquest setmanari i practica- ment ja no en sabem llegir d'al- tre.

Però, si bé és interessant conèixer el pensament de diversos escriptors de diferent ideologia, que escriuen en la pàgina de "Diàleg" de forma força correcta i respectuosa, cosa que segurament es deu al bon control del diari, trobem que, aquest control ja no és tan satisfactori a la pàgina de "Religió". No hi ha res a dir que s'hi publiquin notícies i comentaris dels protestants, germans nostres en la fe cristiana, és que no és correcte, al meu entendre, es que s'hi publiquin escrits o teories de dubtosa ortodòxia, que poden menar a confusions, per exemple el dia 15, es publicava en un requadre, un manifest o anunci, dels CRISTIANS DEL SOCIALISME, en el que una vegada més demostren que el que menys els interessa és el cristianisme: en els tres punts o recolzen el seu suport als partits d'esquerra, no hi ha el més petit detall a favor del dret a la "llibertat religiosa". Al contrari, darre-

ra el procés "d'alliberament de la dona", ja sabem que s'hi encobreix un procés de degradació de la dona i de la societat en general.

És curiós com falla la memòria dels qui han estat bascantant a tort i a dret l'Episcopat espanyol, que en un moment de la història es va manifestar a favor de la dreta: Recomanant l'esquerra no es fa política? I perquè aquest diari ho va publicar a la pàgina de "Religió"?

M. Victoria Espelet de Tintó
(Granollers)

L'ofici Pasqual i la renovació de les promeses del baptisme

Dom Marmion, en el seu llibre "Crist vida de l'ànima", diu:

"Tota la vida cristiana no és més que el desenvolupament lògic de la doble gràvia inicial rebuda en el baptisme: mort al pecat i vida per a Déu"

Efectivament el pensament pel nostre baptisme deuria inspirar-nos sentiments d'agraïment, d'alegria i de confiança.

L'Església en la Vella Pasqual, ens convida a renovar les

nostres promeses baptismals formulades, llavors, pels nostre padrins. Amb tot seria molt convenient que les renovéssim amb freqüència, a ser possible davant d'una pica baptismal.

Les parròquies podrien repartir unes targetes—recordatori on caldria inscriure la data del baptisme, el lloc, el nom del neòfit, el dels pares i el dels padrins, junt amb el text de la triple renúncia. Així personalment, cada batejat, es tornaria a comprometre a seguir a Crist, per l'únic camí que condueix al final feliç de les nostres vides.

Seria també molt important que en elegir un nom, els padrins escollissin—refusant noms imposats per la moda—el d'un Sant o d'una Santa, la vida dels quals pogués inspirar el neòfit el desig d'imitar-lo. Així quan vagi creixent pot familiaritzar-se amb els exemples del seu Sant Patró, procurant viure sempre com un autèntic fill de Déu, sense oblidar a la nostra Mare del Cel, la Santíssima Verge Maria, Mare de Crist i també Mare nostra.

Maria Lluïssa Massó de Regard
(Castellterçol)

Finestral de la Caritat

Cáritas Diocesana de Girona

- Nº 850 i 851.- Pagats sense publicar.
- Nº 852.- 20.000 ptes. per a pagar deutes de lloguer de la casa, demana cap de família malalt. Se li està tramitant la pensió d'invalidesa.
- Nº 853.- Peó, actualment sense treball, amb onze fills menors, necessita 5.000 ptes. per a gats de primera necessitat.
- Nº 854.- Cap de família, accidentat, tramitant l'expedient d'invalidesa, amb tres fill menors, un d'ells subnormal, demana 15.000 ptes per a gasots de primera necessitat.
- Nº 855.- Cap de família, actualment sense treball, amb dos fills menors, necessita 15.000 ptes. per a pagar deutes d'alimentació.
- Nº 856.- Cap de família, actualment sense treball, amb dos fills menors, sol·licita 35.000 ptes. per a pagar endarreriments en el lloguer de la vivenda.
- Nº 857.- 8.000 ptes ajudarien a resoldre, de moment, la situació d'un pare de família, peó, sense treball actualment, amb set fills petits, un d'ells subnormal.

NOTA.- En els donatius que lliurin per aquesta secció facin conar, si us plau, "FINESTRAL DE LA CARITAT".

Els donatius s'admeten tant per l'import total com per a cobrir part de la petició, ipot fer-se per gir postal, transferència, entregar-se a Cáritas Diocesana, o als rectors que tindran cura de fer-ho arribar a aquesta Cáritas Diocesana c/ Francesc de Siurana, 10 Tel. 204980.

Avisos i Comunicats

Barcelona

PARRÒQUIA DE SANT PANCRACI. La parròquia de St. Pancraci del Poble Nou de Barcelona es disposa a celebrar el vint-cinquè aniversari de la seva erecció amb un conjunt d'actes religiosos, culturals i populars, de renovació pastoral. S'ha iniciat el gener d'enguany, per culminar el 29 de gener de 1981, diada de l'aniversari de la fundació.

CENTRE D'ESTUDIS PASTORALS. Ha programat per el pròxim trimestre un curs sobre: "La resurrecció de Jesús al Nou Testament", que vol ser un acostament, alhora seriós i asequible, als textos primitius que ens trasmeten la Bona Notícia de la Resurrecció. Les sessions, que tindran lloc durant cinc dimecres (12 i 23 d'abril, i 7, 14 i 21 de maig), de les 8 a 2/4 de 10, seran dirigides per Xavier Alegre, professor de la Facultat de Teologia (Secció St. Francesc de Borja). Matricula: 750 ptes. Inscripcions: Rivadeneyra, 6 tel. 317.48.58, de 10 a 1, i de 5 a 10.

INSTITUT DE TEOLOGIA DE BARCELONA. Organitza les següents conferències durant el mes d'abril: Dia 14: "Crisi dels humanis-

mes de postguerra"; dia 21: "El retorn dels déus". Conferenciant: Mn. Josep M. Via i Taltavull, professor de la fenomenologia de la religió. Lloc: Institut de Teologia, c/Diputació, 231, hora: 19.30

CENTRE CRISTIA DELS UNIVERSITARIS. Organitza en col·laboració amb la Facultat de Teologia de Barcelona (Secció St. Pacià), un curs per a universitaris sobre: "Es por creure avui en la resurrecció?" Professor: Salvador Pié, de la Facultat de Teologia. dies: 14, 21 i 28 d'abril. Hora: A les 8 del vespre. Lloc: Locals del CCU, c/Villarreal, 81. Tel. 323.33.68. També el dia 16 d'abril tindrà lloc una conferència sobre: "Els cristians i els drets humans", a càrrec d'Anna Torrents, del Grup d'Adopció Espanya-2 i de Santiago de Nadal, del Grup d'Adopció Espanya-5, d'Amnesty Internacional. Hora: A les 8 del vespre als locals de l'Entitat.

UNIÓ ESPIRITUAL DE MARES. El dia 16 d'abril, a 2/4 de 6 de la tarda, als locals de c/Roselló, 223, tindrà lloc la conferència sobre: "L'Evangeli, sense negar el problema del sofriment, obre a l'home camins esperançats de transcendència", a càrrec de Miquel Estradé.

Girona

ORDENACIÓ SACERDOTAL. Diumenge, dia 13, el bisbe Jaume ordenarà de capellà en Joan Pujol i Prat, a les 5 de la tarda, a l'església parroquial de Sant Pere de Figueres. El nou prevere, fill d'Anglès, està exercint el ministeri de diaca a la parròquia figuerenca de la Sagrada Família, col·laborant també a Sant Pere, on serà ordenat.

GRUPS DE PREGÀRIA I AMISTAT. El proper diumenge, a la Casa d'Espiritualitat de Banyoles, té lloc la Trobada Diocesana de Grups de pregària i amistat.

ESCOLA DE L'ESPLAI. El cap de setmana vinent, dies 12 i 13, hi ha la 3ª estada per a monitors de l'Escola de l'Esplai. Aquest cop es farà a Granollers de Rocacorba. Temes: Dietètica. Descoberta de la natura. Places limitades. Inscripcions: dimecres, dia 9 i divendres, dia 11, de 6.30 a 8.30 del vespre a c/ Francesc Siurana, 10 Girona. Telèfon 20.49.80.

AMB MOTIU DEL XVè CENTENARI DE SANT BENET. Diumenge que ve, al monestir de Sant Daniel de Girona, a les 5 de la tarda conferència: "La vida monàstica al bisbat de Girona", per Mn. Josep M. Marqués.

INAUGURA SU NUEVA TIENDA DE MUEBLES DECORACION, ARTICULOS PARA REGALO

Y LISTAS DE BODA

Paseo de Gracia, 102. Teléfono: 215 32 83

VI centenari de la mort de santa Caterina de Siena

Un any abans del centenari de santa Teresa d'Àvila se celebra el VI centenari de la mort de santa Caterina de Siena, doctora també de l'Església. El 29 d'abril es compliran sis-cents anys de la mort de santa Caterina.

Entre els actes commemoratius d'aquest centenari, l'ordre dominicà ha organitzat un congrés internacional d'estudis caterinians, que se celebrarà a Siena i Roma del 24 al 29 d'abril. Tal com hom sap, la influència de Caterina de Siena fou de gran importància en la pacificació dels Estats pontificis, en la solució del cisma d'Occident i en el retorn del papa a Roma després de l'"exili" d'Avinyó. Semblantment és reconegut per tots els experts el lloc eminent que santa Caterina ocupa en la història de la espiritualitat. Per totes aquestes raons el congrés internacional d'estudis caterinians és espe-

rat amb certa expectació i ja s'han compromès a assistir-hi i participar-hi els millors experts caterinians d'Europa i Amèrica, així com personatges de la política italiana.

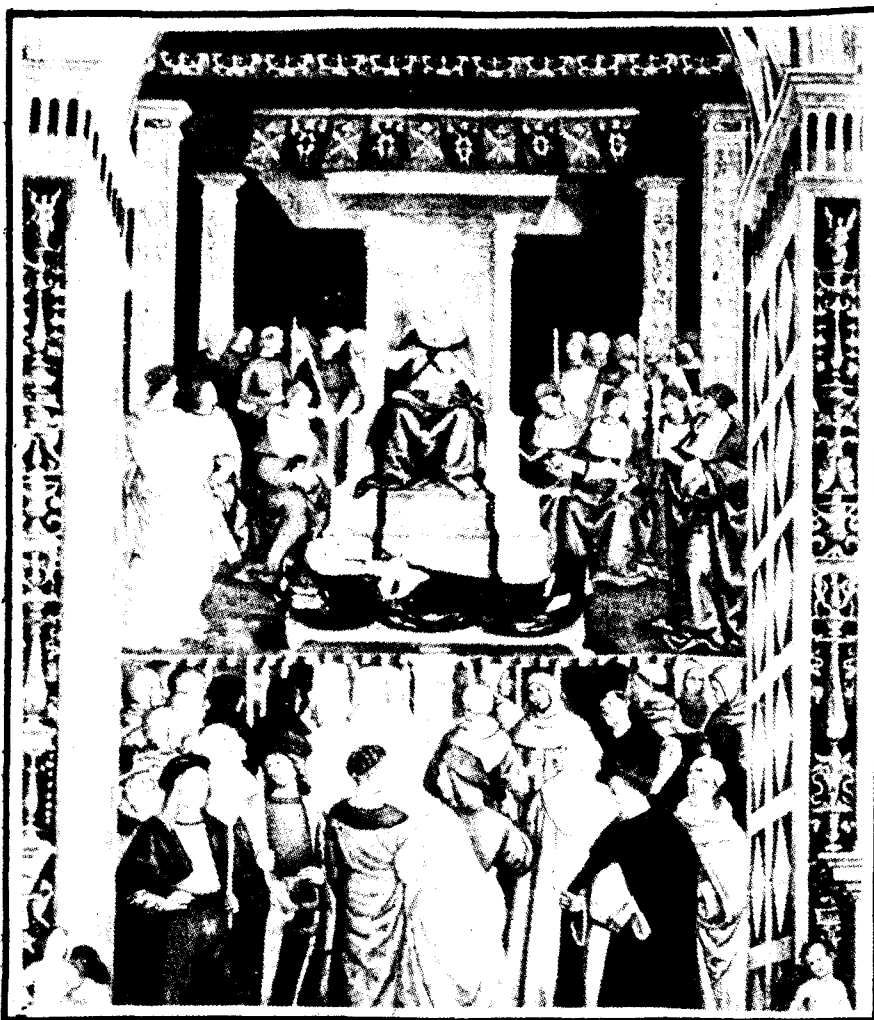
La sessió d'obertura del congrés se celebrarà a Siena, a la sala del Mapamundi del palau municipal, el 24 d'abril a dos quarts de cinc de la tarda. Les sessions de treball es faran a Roma, a les sales de la universitat pontificia de Sant Tomàs d'Aquino (Angelicum) dirigida per dominicans, del 26 al 29 d'abril. Els treballs del congrés es divideixen en tres seccions: les fonts, la doctrina i la influència de santa Caterina.

A més de les conferències i comunicacions, s'ha previst que es faci una exposició fotogràfico-iconogràfica internacional, un concert polifònic, un concurs literari i una exposició bibliogràfica. Tindran per tema la persona, la vida i l'obra de santa Caterina. Semblantment, amb motiu

del centenari es fan algunes edicions bibliogràfiques sobre la vida i doctrina de santa Caterina, especialment a Itàlia, Alemanya, Anglaterra, França, Estats Units i Espanya. La BAC publicarà una nova traducció del "Diàleg" de santa Caterina i la bio-

grafia escrita per G. Papàsogli: "Sangre e Fuoco sul Ponto di Dio".

La secretaria del congrés caterinià és al convent de Santa Sabina: Piazza Pietro d'Iliria, 1 (Aventino) 00153 (Itàlia).

Congrés mundial d'ateisme

Joan Pau II ha convocat per als dies del 6 al 10 d'octubre un congrés mundial d'ateisme. S'hi espera l'assistència de més d'un miler de filòsofs de diverses nacionalitats i nombrosos delegats dels països de l'Est. Es comptarà amb la participació del filòsof marxista polonès Leszek Kolakowski, i del francès Roger Garaudy.

El congrés havia d'ésser organitzat pel secretari per al diàleg amb els no creients, però s'ha decidit que ho faci la Congregació per a l'Evangelització dels Pobles, i l'Institut per a l'Ateis-

me de la Universitat Urbaniana, que depèn d'aquesta Congregació.

El cardenal Agnello Rossi, prefecte de la Congregació dels Pobles, ha declarat: "Actualment, les missions són no solament entre pagans. L'home actual viu sota un nou patrimoni d'ídols: des del consumisme, l'higienisme o la ciència que tot ho resol, fins i tot ídols tan antics com l'home, com són les ideologies del poder, ja sigui com a partir polític o com el diner".

Aviat es farà públic el programa definitiu del congrés, que ja és perillat.

Viatge del papa al Brasil

Les autoritats del govern i de l'Església del Brasil, contempen els preparatius per el viatge de 10 dies i 15.000 quilòmetres del papa Joan Pau II el mes de juliol.

El govern i la conferència episcopal brasilera van fent un itinerari centrat al voltant del 13 de juliol perquè coincideixi amb el Congrés Eucarístic Nacional, a Fortaleza, a la regió del nord-est.

Encara no hi ha cap programa definitiu, ja que els acords finals han d'ésser aprovats pel Vaticà. Anuncis anteriors incloïen ciutats com Recife, Manaus a la regió de l'Amazona, la capital Brasília, Sao Paulo, Rio de Janeiro y Curitiba. Això representa unes 9.000 milles.

Un portaveu del cardenal Lorscheider, arquebisbe de Fortaleza, digué que el seguici del Papa s'allotjarà al seminari local; i que 600 obrers estan dedicats a ampliar l'estadi de Fortaleza per a passar d'una cabuda de 60.000 persones a 120.000. L'estadi serà el lloc de la celebració dels principals esdeveniments durant el Congrés.

El Consell dels Bisbes de l'Amèrica Llatina (CELAM) també posa a punt la commemoració de llur 25è aniversari a Rio de Janeiro; els bisbes esperen que serà presidida pel papa.

Els treballs de construcció del santuari de la Mare de Déu Apareguda,

prop de Sao Paulo, que s'espera que inauguri el papa, començaren el 1960 i l'església ja està acabada, però hi manquen petits detalls. Llurs constructors diuen que té una cabuda per a uns 12.000 fidels.

Enguany, els brasilers celebren el 75è aniversari de la proclamació de la Mare de Déu Apareguda com a patrona nacional, i també celebren actes marians a diverses diòcesis.

Brasil és el país catòlic més gran del món. Prop d'un 90 per cent dels seus 110 milions d'habitants són catòlics.

Sentit del bon humor del papa Wojtyla

De tots és sabut que el papa té un excel·lent sentit de l'humor. A l'Aula Pau VI, abans de començar un discurs, va fer broma en saludar a tots els pelegrins, començant pels italians, però sobretot "els qui es veuen obligats a estar dempeus; penso que el mèrit és més gran". I va acabar sorneguerament: "Això no obstant, també saludo els qui estan asseguts".

Documents

Creure en l'Església

"Convertir-se l'Església a Crist vol dir renovar la consciència i la certesa de tots els seus dons, amb els quals ha estat enriquida mitjançant la creu i la resurrecció. Efectivament, Crist és ensems el Redemptor i l'Espòs de l'Església. Crist, com a Redemptor i Espòs, l'ha instituïda entre homes dèbils, entre homes pecadors i fallibles, però al mateix temps l'ha instituïda forta, santa i infal·lible. I és així no per obra dels homes, sinó per la força del do de Crist.

Creure en la força de l'Església no vol dir creure en la força dels homes que la constitueixen, sinó creure en el do de Crist, en aquell poder que —com diu Sant Pau— es manifesta plenament en la debilitat.

Creure en la santedat de l'Església no vol dir creure en la perfecció natural de l'home, sinó en el do de Crist, en aquell do que fa dels hereus del pecat, que son no-saltres, hereus de la santedat divina.

Creure en la infal·libilitat de l'Església no vol dir —de cap de les maneres!— creure en la infal·libilitat de l'home, sinó en el do de Crist, en aquell do que permet als homes fallibles de proclamar infal·liblement, i infal·liblement confessar la veritat revelada per a la nostra salvació.

L'Església dels nostres temps —l'època difícil i perillosa en què vivim, època crítica— ha de tenir una particular certesa del do de Crist, del do de la força, del do de la santedat, del do de la infal·libilitat. Ben conscient de la debilitat, de la pecaminositat i de la fallibilitat de l'home, més conscientment ha de guardar la certesa dels dons que provenen del seu Redemptor i Espòs" (Joan Pau II a l'Angelus del 9-3-80).

Un altre do de Crist a l'Església

"Un altre do de Crist a l'Església, del qual ella ha d'estar ben gelosa i cuidar de guardar i conservar amb amor, és la vocació religiosa —el mateix cal dir de la sacerdotal. Do admirable. Per això l'Església està compromesa a pregar assíduament, a vigilar incessantment, a proclamar amb fe, el valor imperible de la consagració total i definitiva a Déu, i a multiplicar la pròpia generositat per tal de difondre l'ideal de la vocació viscuda en la pràctica constant dels consells evangèlics de castedat, pobresa i obediència a fi que no manquin, en el desenvolupament harmoniós del Cos Místic, homes i dones que en els nostres monestirs, en les escoles i hospitals, o en les missions facin honor a l'Esposa de Crist, amb perseverança humil i fidel a llur vocació tot prestant a la humanitat gran diversitat de serveis ben generosos.

Es cert; les exigències de la vocació, sigui religiosa o sacerdotal, no poden ésser viscudes amb plenitud si falta l'esperit de sacrifici constant unit al domini propi, que no decaigui. Ara bé la invitació de Jesús: "segueix-me" h'és mereix l'afrontament de tals dificultats i una resposta generosament ardorosa. És que potser els homes i les dones de la nostra època han perdut capacitat de lliurament a Jesús? Jo penso que tots estem convençuts: que no, que els homes i les dones d'avui, i en particular la joventut, són talment exigents tocant a la veritat, a la justícia, a l'amor, a la solidaritat i a l'ideal, que són més disponibles per a viure en profunditat l'experiència exaltant de la vocació religiosa (v. L'Osserv. Romano del dia 17-2-80).

V. N.

EXCURSIONS COSMOS

SENSACIONAL!

4 DIES A LA VALL D'ARAN

Autocar i pensió completa. 3 nits a CASAUIELLA. Dues excursions per la Vall. Un esmorzar campestre. Facultatius a I-savena o Benasque per 250 pes-setes.

LOURDES

Facultatius a Lourdes, dia sencer amb esmorzar al Restaurant per 300 ptes.

Sortides 17 i 24 d'abril...5700 ptes

1 de maig...7300 ptes.

8, 15, 26 i 29 de maig...5700 ptes.

5, 12, 19 de juny...6500 ptes.

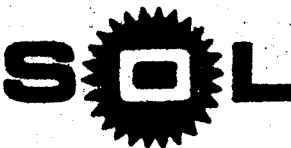
3 de juliol...7300 ptes.

17 i 31 de juliol...7800 ptes.

PLACES LIMITADES! VIATGES COSMOS

E. Granados, 10. Gran Via, 654. P. Valldaura, 268. Telèfon: 25428 49

PAPELERIA

LAS ULTIMAS NOVEDADES NACIONALES Y EXTRANJERAS EN:

- *MATERIAL DE OFICINA
- *ARTICULOS PARA DIBUJO TECNICO
- *CARPETAS ESPECIALES
- *NUMERADORES AUTOMATICOS
- *LIBROS DE NOJAS CAMBIABLES.

IMPRESA:

REALIZAMOS TODA CLASE DE IMPRESOS, FORMULARIOS, FICHAS, ETC.

Pidanos cuanto precisa para su oficina, con sumo placer se lo serviremos.

LA PAPELERIA SOL: Ronda San Pedro, 8. Tels. 318 22 86 - 301 37 49 - 318 99 35

Casa, 75

Roger de Flor, 110 - Tel. 245 20 77

IMPRESA SOL: Diputación, 292 - Tel.: 318 57 39

BARCELONA - 10

La catequesi del Papa

La dona és donada a l'home i ell a ella

Continuem publicant els discursos de Joan Pau II en l'audiència general del dimecres, que tracten del matrimoni cristià. El discurs que segueix correspon a l'audiència del 12 de març passat.

El sexe defineix la pròpia identitat

Al conjunt dels nostres estudis dedicats al "principi" bíblic, volem afegir encara un breu passatge, pres del capítol IV del llibre del Gènesi. Tanmateix, primerament cal referir-se sempre a les paraules dites per Jesús en el col·loqui amb els fariseus (Cfr. Mt 19 i Mc 10), àmbit on es desenvolupen les nostres reflexions i que estan relacionades amb el context de la nostra existència, segons les quals la mort i la conseqüent destrucció del cos (cenyint-nos a la frase "En pols et convertiràs", de Gènesi 3, 19) s'han convertit en destinació comuna de l'home.

Crist es refereix al "principi", a la dimensió original del misteri de la creació, quan ja aquesta dimensió havia estat ferida pel "mysterium mortis". El pecat i la mort van entrar a la història de l'home, en certa manera, a través del cor mateix de la unitat que, des del començament, estava constituïda per l'home i la dona, creats i cridats a convertir-se en "una sola carn" (Gen. 2,24). Ja a l'inici de les nostres meditacions vàrem comprovar que Crist, referint-se al "principi", ens condueix en cert sentit més enllà del límit de la pecaminositat hereditària de l'home, fins a la seva innocència original. D'aquesta manera, ens permet trobar la continuïtat i el vincle existent entre aquestes dues situacions, mitjançant les quals es va produir el drama dels orígens i també la revelació del misteri de l'home a l'home històric.

Coneixement i generació

Això, per dir-ho d'aquesta manera, ens autoritza a passar, després de l'estudi referit a l'estat de la innocència original, a l'últim dels mateixos; és a dir, a l'estudi del "coneixement i de la generació". Temàticament, aquest estudi està estretament vinculat a la benedicció de la fecunditat,

i inclòs en el primer relat de la creació de l'home com a home i dona (Gen. 1, 27-28).

Tanmateix, històricament es troba ja inclòs en l'horitzó de pecat de mort que, com ensenya el llibre del Gènesi (Gen 3), incidí sobre la consciència del significat del cos humà, juntament amb la infracció de la primera aliança amb el Creador.

A Gènesi 4, i per tant encara en l'àmbit del text iahvista, llegim: "Adam s'uní a Eva, la seva esposa, la qual engendrà i donà a llum el seu germà Abel" (Gen. 4, 1-2). Si ajuntem al "coneixement" aquell primer acte del naixement d'un home sobre la terra, ho fem fonamentats en la traducció literal del text, segons la qual la unió conjugal és definida precisament com a "coneixement". En efecte, la traducció esmentada figura així: "Adam s'uní a Eva, la seva esposa", però literalment s'hauria de dir: "Va conèixer la seva dona"; això sembla que sintonitza més adientment amb el terme semític Jada. Això es pot atribuir a la pobresa de la llengua arcaica, que li mancaven diferents expressions per a definir fets diferenciats. Tanmateix, continua sent significatiu que la situació en què marit i muller s'uneixen tan íntimament entre si fins a formar "una sola carn" hagi estat definida com un "coneixement". D'aquesta manera, efectivament, de la mateixa pobresa del llenguatge sembla sorgir una específica profunditat del significat, procedent justament de tots els significats analitzats fins ara.

En la dimensió específica de les persones

Evidentment, això és també important per a l'arquetipus del nostre mode de pensar sobre l'home corporal, la seva masculinitat, la seva feminitat i, per tant, el seu sexe. Així, en efecte, mitjançant el terme "coneixement" emprat a Gènesi 4, 1-2, i sovint a la Bíblia, la relació conjugal de l'home i de la dona —és a dir, l'acte mateix pel qual es conver-

teixen, mitjançant la dualitat del sexe, en "una sola carn" — ha estat elevat i introduït a la dimensió específica de les persones.

Gènesi 4, 1-2, només parla del coneixement de la dona per part de l'home. Tanmateix, es pot parlar també de la reciprocitat d'aquest "coneixement" del qual l'home i la dona participen a través del seu cos i el seu sexe. Afegim-hi que tota una sèrie de textos bíblics posteriors, com d'altra banda el mateix capítol del Gènesi (cfr., per exemple, Gen 4,17 i 2,25) parlen amb el mateix llenguatge. I així fins a les mateixes paraules pronunciades per Maria de Natzaret en l'Anunciació: "¿Com pot ser això si no conec home?" (Lc. 1,34).

Així, amb el bíblic "conegué" que apareix per primera vegada a Gènesi, 4, 1-2, d'una banda, ens trobem davant l'expressió directa de la intencionalitat humana (perquè aquesta és pròpia del coneixement) i d'altra banda davant tota la realitat de la convivència i de la unió conjugal, en

la qual home i dona es converteixen en "una sola carn". Parlant aquí de "coneixement", la Bíblia assenyalava l'essència més profunda de les realitats de la convivència matrimonial. Aquesta essència apareix com un component i al mateix temps un resultat dels significats, les petjades dels quals intentem de seguir des del començament del nostre estudi.

En efecte, aquesta essència forma part del coneixement del significat del propi cos. A Gènesi 4, 1, convertint-se en "una sola carn", l'home i la dona experimenten de manera particular el significat del propi cos, i al mateix temps es converteixen, d'aquesta manera, en quasi l'únic subjecte d'aquell acte i d'aquella experiència, malgrat de continuar restant, en aquesta unitat, dos subjectes realment diversos; això ens autoritza, en cert sentit, a afirmar que el "marit coneix l'esposa" o bé que ambdós es coneixen recíprocament. Aleshores es revelen l'un a l'altre, amb la profunditat específica del propi "jo" humà, que justament es revela també mitjançant el seu sexe, la

seva masculinitat i feminitat; i aleshores, de manera singular, la dona "és" donada en forma de coneixement a l'home i ell a ella.

Si hem de mantenir la continuïtat respecte als estudis fets fins ara (i particularment respecte als últims que interpreten l'home sota la dimensió del do), cal tenir present que, segons el llibre del Gènesi, "datum" i "donum" són equivalents.

Tanmateix, Gènesi 4, 1-2, accentua sobre tot el "datum". En el "coneixement" conjugal, la dona "és" "donada" a l'home i ell a ella, ja que el cos i el sexe entren directament en l'estructura i en el contingut mateix d'aquest "coneixement". Així, doncs, la realitat de la unió conjugal, a través de la qual l'home i la dona es converteixen en una sola carn, conté en si un descobriment nou i en cert sentit definitiu del cos humà en la seva masculinitat i feminitat.

Home i dona no són només objectes passius

Només a propòsit d'aital descobriment és just parlar de "convivència sexual". Cal tenir present que cada un d'ells, home i dona, cada un d'ells és "donat" a l'altre com a subjecte únic i irrepetible, com "jo", com persona. El sexe no solament decideix sobre la individualitat somàtica de l'home, sinó que defineix alhora la seva personalitat i caràcter concret. I justament en aquesta personalitat i concreció com irrepetible "jo", femení-masculí, l'home és "conegut" quan es realitzen les paraules del Gènesi, 2, 24: "L'home... s'unirà a la seva esposa i tots dos seran una sola carn". El "coneixement" de que parlen Gènesi 4, 1-2, i tots els textos bíblics posteriors arriba a les arrels més íntimes d'aquesta identitat i d'aquest concret caràcter que l'home i la dona reben del seu sexe. Aital caràcter concret significa també la "unicitat" com la irrepetibilitat de la persona.

Valia, doncs, la pena de reflexionar sobre l'ecolòquia del text bíblic esmentat i de la paraula "conegut". Malgrat l'aparent falta de precisió terminològica, aquesta ens permet aturar-nos sobre la profunditat i la dimensió d'un concepte, del qual el nostre llenguatge contemporani, amb tota la seva concreció, ens priva sovint.

Crònica de Roma

La vida religiosa contemplativa augmenta lleugerament

ROMA (Del nostre corresponent). — Sembla que els joves estan interessats per la vida contemplativa i, cada vegada més, estan trucant a les portes dels monestirs; i això sense comptar amb les noves fórmules d'invenció recent, que també n'hi ha, per a realitzar-se en aquesta vocació a la "millor part".

Les dades que han estat circulant aquests dies en la recent plenària de la Sagrada Congregació per al Religiosos i els Instituts Seculars, que presideix el cardenal Eduardo Pironio, no hi ha cap mena de dubte: sembla que les vocacions a aquesta vida predominant de pregària ha decidit no minvar més i adoptar una confortable forma ascendent. La cosa encara no dóna motiu a triomfalismes, però seria injust parlar d'això en termes de simple "revival" o de moda; tal vegada valgui la pena de cedir la paraula al cardenal Ballestrero, carmelita, arquebisbe de Torí i president de la conferència episcopal italiana, que parla així sobre el fenomen:

"Es un fet ara més que sabut que a la porta dels monestirs de vida del tot contemplativa, tant masculins com femenins, els joves hi truquen cada vegada més. El fet és indiscutible. I els testimoniatges recollits en aquests dies de Congregació encara ho documenten més. Però, al meu parer, el fet té la necessitat d'ésser degudament interpretat perquè no es pot donar una valoració diguem-ne unívoca a tots els fenòmens d'aquesta mena, sinó que cal distingir amb molta atenció. Hi ha joves que cerquen l'experiència com a

tal —decidits a viure-les totes i a no comprometre's amb cap. Hom voldria —afegeix el cardenal— que aquesta mena de joves no fes perdre el temps als contemplatius, que han de pregar també per ells. Una altra categoria de joves, tal vegada majoritària, cansada de falsos evangelis i mètodes que no van enlloc, guaita instintivament aquesta part en què homes i dones, malgrat que estiguin amagats, són testimoniats, això és, presència i motiu d'una realitat. Aquest aplegament de joves a les portes dels monestirs, em fa l'efecte que sobretot expressen que són signe i conserven la que voldria definir com a missió profètica".

El cardenal Ballestrero està segur que qui vulgui "realitzar-se" en aquesta vida, ho aconseguirà. Encara que la que ofereixen els contemplatius no sigui una "recepta fàcil". Però el sol fet que hi hagi un jove que cerca autenticitat, és motiu d'esperança i, certament, en aquestes comunitats contemplatives, no solament s'hi troba una gran riquesa de valors espirituals sinó també els més alts valors humans i la possibilitat d'una completa realització de la personalitat humana.

Naturalment, aquest no ha estat l'únic tema de la congregació plenària. Es parlà d'evitar reduir els instituts religiosos a un nivell únic, respectar i promocionar els carismes dels mateixos a cada irrepetible fesomia espiritual, i d'altres diversos afers de la vida ordinària de la congregació.

E. Planas

AVUI 2000

Campanya per la consolidació i relleuament del diari

Rbla. Catalunya, 15. T. 318 54 24

EL MON VIST DES D'UNA PERSPECTIVA CATALANA

BUTLLETI DE SUBSCRIPCIO

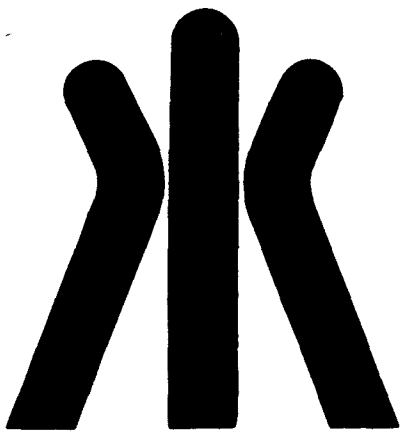
Nom i Cognoms.....
 Carrer..... Nº..... Pis.....
 Telf..... Població.....
 Els prego que em subscriuigui al diari "AVUI" a partir del dia 1er. del mes vinent
 Barcelona: (repartiment a domicili)   Fora de Barcelona
 Trimestral 2.226 ptes.   Trimestral 2.074 ptes.
 Semestral 4.453 ptes.   Semestral 4.143 ptes.
 Anual 8.916 ptes.   Anual 8.295 ptes.

DATA I SIGNATURA

Envieu aquest BUTLLETI a:
 Campanya AVUI 2000 Rbla. Catalunya, 15 3er.2a.
 Barcelona-7

20 d'abril: "Diada de Germanor"

Vers una economia diocesana suficient,
solidària i autofinançada

"GERMANOR"

FONS COMÚ DIOCESA

L'Església de Barcelona, coincidint amb els inicis de l'any 80, ha estrenat el nou ordenament econòmic de la Diòcesi, els principis bàsics del qual, tant en la seva constitució tècnica, com en la seva posterior aplicació, s'emmarquen en el context d'una economia suficient, solidària i autofinançada.

No hi ha dubte que assistim a la implantació d'un nou estil de gestió econòmica, que transcendeix del camp específic de la recerca i assignació de recursos econòmics amb els quals poder fer front a les necessitats, urgents, dels serveis pastorals de la Diòcesi, assolint d'altres aspectes d'indubtable relleu al si de l'Església.

Iniciar una nova orientació

Calia donar aquest pas cap a l'au-

tofinanciació, si bé constituïa, des de la seva primària concepció, un important risc, perquè suposava iniciar un nou rumb cap a un terme desconegut. No es tractava només d'ordenar de nou l'actual economia diocesana, buscant una major claredat i visió global dels afers econòmics, sinó d'assentar les bases d'un sistema que permeti, en l'avenir a un terme mitjà, regular l'activitat amb nous criteris i noves valoracions. Un futur en el qual serà necessària una justificació social més gran, on caldrà comptar amb uns serveis pastorals de més eficàcia, on llur existència, funció i rol de la Institució Eclesiàstica serà més adequada ensems que plena d'esperança.

Caminem junts, fent via sota un mateix lema a que ens uneix: "Germanor", expressió de solidaritat entre els membres de la comunitat

cristiana. Si s'ha pres la decisió d'anomenar així la iniciativa empresa, vol dir que es deu a dos criteris: Les comunicacions i tot allò relacionat amb les exigències de la informació cal que sigui personalitzat; el missatge que arribarà als fidels ha d'identificar-se sense perdre temps; en segon loc, l'objectiu és un, per a tots i de tots, i dimana d'un principi d'iniciativa pròpia.

Necessitat d'aportacions voluntàries

"Germanor" necessita, ara, les aportacions voluntàries dels fidels, i ho necessita, bàsicament, per a consolidar l'estructura econòmica que ha començat a funcionar, i també perquè es desitja que "Germanor" no sigui només un lema unificador i soiliari; cal que sigui una operació igualment econòmica i comunicativa que, una vegada posada en marxa comenci a donar fruits i que aquests reverteixin immediatament en benefici de tots.

Per això el dia 20 d'aquest mes constitueix una jornada d'especial significat per a tots. Tant el present com l'esdevenidor a curt i mitjà termini de l'Església i del seu servei a la comunitat, en les fórmules més diverses que existeixen, pot veure's enfortit si l'estructura del Fons Comú Diocesà s'arriba a garantir i a

consolidar. Les nostres aportacions, sempre voluntàries, ens permetran sentir-nos cada vegada més propers als ideals i als objectius assenyalats per a l'any en curs.

Cal que, entre tots contribuïm al sosteniment econòmic de les activitats pastorals cercant-ne el perfeccionament. Uns serveis diocesans amb eficàcia només són possibles, en certa manera, si les disponibilitats

econòmiques ho permeten. Volem, i això, ja ho hem repetit moltes vegades, una Església pobra, però amb una economia suficient i solidària. Les necessitats que es pretén solucionar i el cost dels serveis que es volen oferir són cada vegada més grans; d'aquí ve que sigui una pretensió honesta l'intentar una economia suficient ja que només fent-ho així pot accedir-se a la solidaritat.

Dades sobre 1979

La contribució dels fidels a l'Església Diocesana de Barcelona ha estat de 600 milions de ptes.	76,9%
La contribució de l'Estat, 179 milions, va suposar el	23,0%
Les rendes patrimonials, 1,5 milions, varen suposar el	0,1%

La Diòcesi de Barcelona té 4 milions de diocesans i 500 centres d'evangelització o centres pastorals.

Malgrat les aportacions abans esmentades, durant l'any 1979 no s'ha pogut construir cap nova parròquia de les 15 que es necessiten, i els serveis diocesans generals han funcionat amb autèntica estretor.

Les finances de la diòcesi per al 1980

I. - NECESSITATS PER AL 1980

1) Retribució del clergat

Els 911 preveres i diaques al servei de la Diòcesi, dels quals 672 són a plena dedicació, 117 a dedicació parcial i 82 jubilats, suposaran un cost total de 306 milions, assegurant als de plena dedicació 35.000 ptes./mes

2) Serveis i Moviments diocesans

Per assegurar:

- El bon funcionament de l'Institut i de la Facultat de Teologia.
- Les escoles de catequesi i el corresponent material.
- El servei d'orientació familiar.
- Les delegacions de pastoral obrera i universitària.
- I els moviments de joves i adults evangelitzadors.

Es necessitaran 14 milions.

3) Ajuda a parròquies

Per assegurar unes aportacions que oscilen entre les 400.000 i les 600.000 ptes. a 60 o 70 parròquies d'escassa capacitat econòmica, es necessitaran 30 milions.

4) Noves parròquies i centres de culte

Construir una nova parròquia, de les 15 que es necessiten, costarà 30 milions.

II. - RECURSOS PER AL 1980

- 1) De l'Estat, a través de la Conferència Episcopal Espanyola... 194
- 2) De Bisbat... 17
- 3) De les parròquies... 95
- 4) De les aportacions dels preveres, seglars i institucions... 74

Fons Comú: Un repte de gran importància que la diòcesi s'ha plantejat

El nou ordenament econòmic establert a la Diòcesi de Barcelona, punt de sortida vers l'autofinançament econòmic, és peça central en la constitució del Fons Econòmic Diocesà, ens regulador dels fluxs econòmics pertinents per a atendre importants necessitats i costos dels serveis de la Diòcesi. Com tal ens regulador, el Fons Econòmic Diocesà permetrà accedir a dues qüestions d'importància indubtable: una visió major -i alhora més immediata- de la situació econòmica en un moment donat, i una clarividència, transparent que permeti, en qualsevol moment la possibilitat de desempenyar el paper d'àrbitre, entenent únicament aquest terme en el seu aspecte econòmic, en el sentit que, a ell, es pugui ajudar a determinades parròquies en difícil situació econòmica.

Per a poder realitzar els objectius més importants marcats per l'any actual, és a dir, dotar les parròquies d'una economia suficient, poder-ne crear d'altres que fan falta per les necessitats pastorals, oferir uns serveis diocesans d'eficàcia i atorgar a les persones al servei de la pastoral unes retribucions justes i suficients, el Fons Comú Diocesà caldrà que promogui una fluïdesa monetària que bàsicament, queda reflectida següentment:

Quantificació de les necessitats

Retribució de la clerecia...	306 milions
Serveis i Moviments diocesans...	14 milions
Ajut a les parròquies...	30 milions
Creació de noves parròquies i Centres de Culte o Pastoral...	30 milions
TOTAL	380 milions

Quantificació dels recursos

Dotació Conferència Episcopal Espanyola.....	194 milions
Contribució del bisbat.....	17 milions
Contribució de les parròquies.....	100 milions
Aportacions de particulars i institucions.....	69 milions
TOTAL	380 milions

No hi ha el més petit dubte que es tracta d'un autèntic repte, un repte audaç que la Diòcesi de Barcelona s'ha fet ella mateixa. L'èxit d'aquesta comesa depèn, en una part important, que els fidels siguin conseqüents amb els objectius marcats i s'esmercin en el seu acompliment. Cal que constitueixi un engatjament fonamental, i així es ve adme-

tent dintre de la nostra institució, que la transparència d'informació, sobretot en els temes eminentment econòmics cal que sigui absoluta. Es pretén assolir un grau d'economia suficient -sense estretons- autofinançada -mantinguda pels mateixos cristians- i solidària -fraternal i sense diferències.

Si durant el 1979 més de les tres quartes parts dels fons globals que van permetre atendre les necessitats de la Diòcesi de Barcelona procedien de les contribucions dels fidels, i menys d'una quarta part de les contribucions de l'Estat, el 1980 cal que es consolidi la tendència que enfoca cap a l'autofinançament econòmic i assentar unes bases definitives en el funcionament del Fons Comú Diocesà.

La cooperació directa dels fidels amb la missió patoral pren un sentit especial en la "Diada de la Germanor" del vinent dia 20, essent com és un deure moral la contribució personal que permeti unes mínimes garanties de serveis amb eficàcia.

Són conscients que el camí que hem de fer, junt, no serà fàcil, però també som conscients que les forces que l'empenyen, totes les forces dels fidels de la comunitat, faran allò que calgui per assolir el gran objectiu de la consolidació de l'ordenament econòmic, del Fons Comú Diocesà.

En banquetes selectos
se bebe siempre AGUA
FOURNIER

de la Diòcesi de Barcelona

Però es tracta de patrimoni immobilitzat que
costa molt de mantenir

El mite de les "immenses riqueses de l'Església"

Dels mites i creences
sense fonament

Durant molts anys i en la nostra història més propera, ha estat constant, la creença que l'Església, en el seu context genèric i més ampli, era rica, que posseïa, si bé no podia disposar-ne directament, un immens patrimoni. Era, i encara ho és, una creença més aviat artificial que pròpia dels ciutadans. Havia estat fomentada des de diferents sectors d'opinió i nodrida tant pel mateix refus a desitjar claredat i justificació, com per una deficient organització interna que principalment contribuïa a sembrar el desconcert i la confusió.

Una autèntica manca de maduresa, i una política de formació i informació pública eren més que suficients per aconseguir que l'Església, i més concretament la funció pastoral, adquirís els matixos d'una professió com les altres, la raó de ser de la qual és el fet de donar ocupació, més aviat intel·lectual que professional, al servei de la comunitat dels sacerdots espanyols.

El paper del sacerdot

Sempre ha estat un problema greu, encara actual, com corrent d'opinió pública distorsionada i faltada de fonaments suficients que la justifiquin. El sentit pejoratiu amb el que es definia la funció pastoral del sacerdot de parròquia, malgrat els indubtables serveis fets fora del seu camp d'acció específic, sempre va ser un motiu de pregona preocupació, ja sigui per la pròpia Institució, com pels cristians addictes. Poques ve-

gades s'ha tingut present el paper mitjancer que el sacerdot —sobretot en el sector rural, ha portat a terme en moments difícils per a la societat. El sacerdot, en moltes i diverses aventures, resultà ser la persona que resolia des dels problemes familiars —el fill de pagès amb aptituds intel·lectuals al que no es volia, si bé moltes vegades no es podia, enviar a un centre educatiu, o el cas de molts pares de família que governaren la seva llar cristiana sota l'imperi del terror, etc.— fins i tots els més complicats afers públics-socials.

El sacerdot assessorava en temes específics, com la construcció de vies d'accés a pobles i llogarets allunyats i sense comunicació, la creació de centres de formació cultural i intel·lectual, etc. El paper de molts sacerdots, dins d'unes coordenades de disponibilitats econòmiques del tot insuficients, no s'ha valorat amb prou justesa. I ha estat aquesta manca de judicis de valors reals i objectius allò que ha distorsionat la concepció, no solament de la funció pastoral del sacerdot, sinó la de la pròpia Església, ja que ha estat constant l'aplicació sense pietat de la més àmplia gamma d'estereotips i generalitzacions.

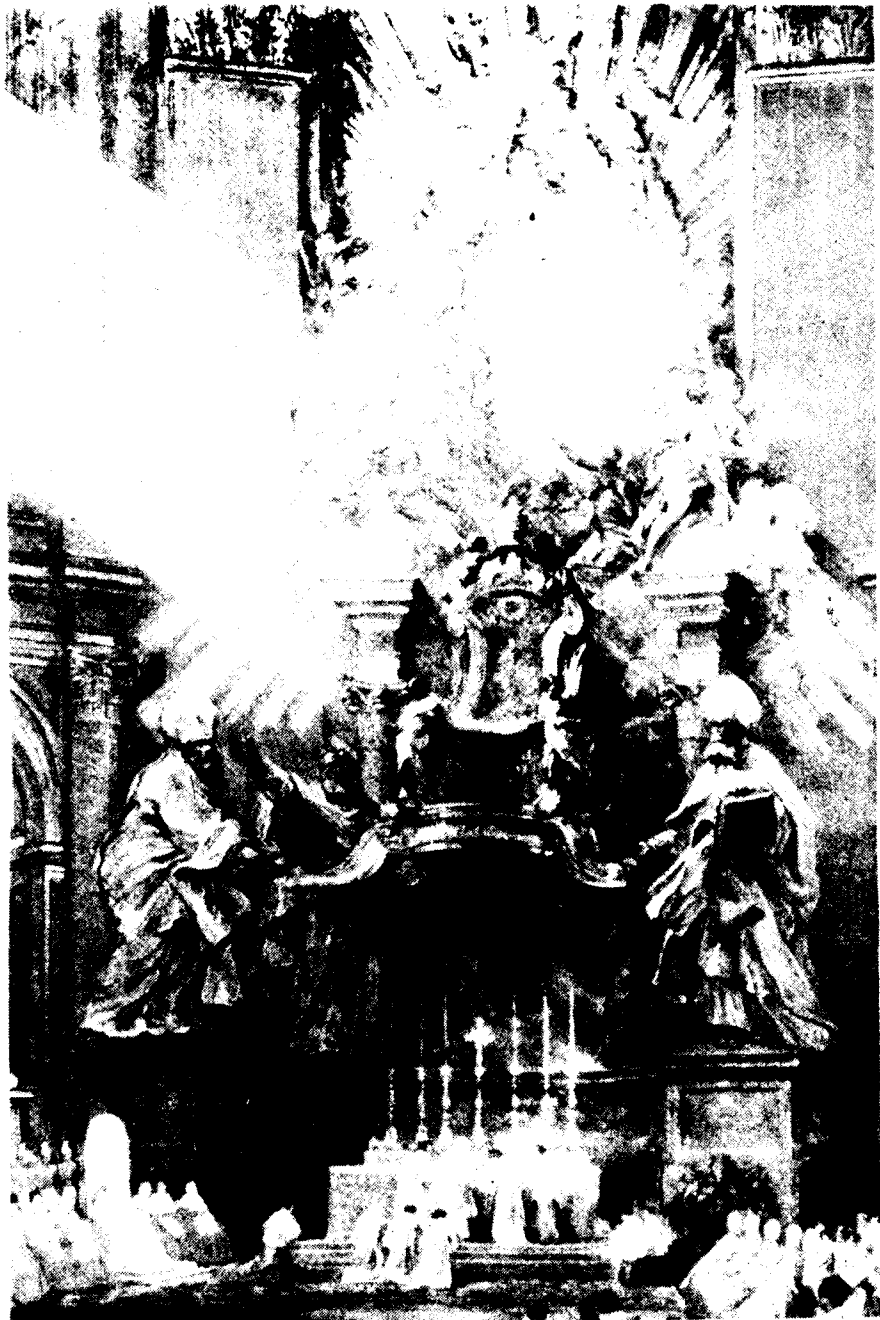
Cal intentar per tots els mitjans, i més especialment tocant el futur immediat, posar a la disposició dels fidels una informació verídica, objectiva i demostrable que contribueixi a desterrar els antics mites sobre la riquesa i el patrimoni de l'Església. Als fidels cal dir-los-hi, amb fets, que s'està passant d'una Església de voluntats i beneficiència, a una Església d'eficàcia al servei de la comunitat. L'època dels senyors que no cobra-

ven, de la cessió de locals gratuïts i altres dificultats econòmiques i difícils financers de la nostra societat, qualsevol mena de bé o servei tenen un cost, un elevat cost que suposa, sense tardança, la seva comptabilització. La difusió, cada vegada més exigible i exigida dels "comptes" ajudarà en gran manera a fomentar uns judicis nous sobre l'activitat eclesial.

Clarificació econòmica

El mite de la riquesa de l'Església, basat abundantment en el fet patrimonial, s'anirà diluint a mida que l'Església conegui, i estigui disposada, a correspondre a les cada vegada majors demandes d'informació econòmica. Ha estat una deficient administració, més que la pròpia acumulació de béns, allò que ha contribuït al foment de les creences assenyalades.

Els cristians addictes, i en quantitat inferior els situats en una posició d'incredulitat, han d'entendre que el patrimoni de l'Església, fent ús d'una terminologia tècnica empresarial, és un patrimoni "immobilitzat" i que, com a bé "immòbil", requereix una conservació constant, ço que vol dir, a mida que es disposa de molts béns amb aquestes característiques, un cost addicional multiplicable. Són béns d'un valor històric que no tenen preu, béns artístics i religiosos, però no pas convertibles en diners, és la dir, en disponibilitat líquida —avui que tant es parla de manca de liquiditat que permeti fer front a les despeses de conservació.

Aquests béns que s'han criticat molt i que contribueixen de manera constant i en gran mesura, a engrandir el patrimoni artístic, històric i religiós de la societat, i que, justament, per la seva vinculació amb la societat no podrien tampoc ser objecte de venda, car no hi hauria prou diners per a la seva adquisició.

Ja és hora que els fidels s'adonin que pertanyer a l'Església també significa contribuir al seu sosteniment econòmic, sempre d'acord amb les possibilitats de cadascú.

"Germanor", expressió de solidaritat, també cal, que es demostrï amb l'economia.

Amb els acords signats a la Ciutat del Vaticà el 3 de gener de 1979, l'Estat espanyol i la Santa Seu posaven fi a la vigència de l'històric Concordat de 1953, actualitzant i renovant les seves relacions, sobre tot en l'aspecte econòmic.

Els canvis produïts en la societat espanyola, ja sigui a nivell social, com polític, en els últims anys, així com també les noves perspectives de les Esglésies catòliques de l'Europa occidental, marquen unes noves i obligades coordenades en les relacions entre els Estats i l'Església.

Nou sentit a les relacions

Els nous acords posen de relleu, abans de res, la necessitat de donar a les relacions existents un nou sentit.

Seria perillós entrar en un procés de gradual insuficiència econòmica

Acords Estat Espanyol-Santa Seu: Obrir el camí que mena a l'autofinançament

tant als títols de les aportacions econòmiques com al mateix sistema de regulació, és a dir, la regulació tècnica del procés d'aportació econòmica, el com aquesta es materialitza.

Sens dubte els temps d'avui ens menen a un nou concepte de la funció pastoral, cal caminar vers una nova Església. Una Església, la qual, en primer lloc serà més pròpia. Es o serà, en un terme immediat, una situació que a l'ensem, atorgarà al cristià d'una manera definitiva una possibilitat enorme: la de viure l'Església més activament, tenint-hi més interessos, i entenent-se el mot interès en el sentit més honest i positiu, ja que ha de significar un més gran acostament; al cristià addicte li és brindada ja l'oportunitat de contribuir al sosteniment econòmic de l'Església. El camí vers l'autofinançament econòmic no ha fet res més que començar. Un camí que s'adverteix en els esmentats acords, i que, en el seu Article I, diu: "L'Església catòlica pot lliurement recaptar dels seus fidels prestacions, organitzar col·lectes públiques i rebre almoines i oblacions".

Llibertat religiosa

En un context social de llibertat religiosa, aquest article adquireix una especial importància, per quant la possible inserció, en aquest context, d'altres religions exclou l'obligació i el compromís contret per l'Estat de contribuir al sosteniment econòmic de l'Església. Això no vol dir pas que, pel fet que la llibertat religiosa quedi recollida en la Constitució de l'Estat deixi, de manera immediata, d'aportar a l'Església les romanalles econòmiques actuals; l'esperit dels Acords és, justament, que el s'anirà fent d'una manera gradual i progressiva, articulant en cada moment històric —malgrat que aquí es faci servir el terme per la menció de breus espais de temps— el procediment tècnic més convenient.

De la filosofia, del contingut i del significat més pur n'hem d'extreure la conclusió que hem de ser nosaltres, els cristians, els qui facilitem a l'Església el nivell de fluïdesa econòmica suficient, més concretament, monetària que permeti fer front, sense excessos, però tampoc sense estre-

tors a les necessitats i als costos que la seva activitat requereix.

Per a 1982, un nou articulat

Més enllà de 1982, és a dir, tres exercicis després de la signatura d'aquets acords, l'Estat podrà establir amb l'Església catòlica un nou articulat i un nou procediment tècnic que s'avingui a la realitat existent aleshores.

Malgrat el que hem indicat i com un aspecte digne de ser ressenyat per la seva vàlua, en l'article II, punt 5è, s'hi recull que l'Església "declara el seu propòsit d'aconseguir per ella mateixa els recursos suficients per poder atendre les seves necessitats", començant i punt de partida cap a l'autofinançament i que compromet a l'Església a iniciar, fent-ho immediatament, els programes i mecanismes més adients l'objectiu final del qual serà el d'aconseguir, amb caràcter permanent, un romanent suficient de recursos econòmics que permetin un normal desenvolupament en les seves activitats pastorals.

Es, precisament, en aquest darrer punt amb el que hem de sentir-nos

Un presumible grau de suficiència

Quan aconseguirà l'Església el grau suficient d'autofinançament?

Quan deixarà l'Estat de contribuir econòmicament? Ambdues qüestions són de mal contestar, i aquesta dificultat va tenir-se present en negociar els Acords de gener de 1979; fins i tot que arribés un moment que s'assolís aquest presumible "grau" de suficiència, deixant de banda que aquest grau seria en un moment donat, l'Església hauria de tenir un suficient marge de temps per a consolidar la nova situació. Determinades situacions i específics —a voltes imprevisibles— factors podrien obtenir que s'aastés aquest grau, més fora tremendament perillós entrar en un procés de gradual insuficiència econòmica.

La resposta del cristià ha de ser, d'acord amb la seva consciència i amb la seva fe, la d'ajudar, amb manifestacions de solidaritat, també econòmica, a viure la nova Església i a construir el nou ordenament, consolidar-lo i recollir els fruits esperats.

Obra d'un monjo de Poblet aporta importants
dades fins ara desconegudes

Un llibre sobre l'ermita de la Sma. Trinitat de L'Espluga

L'ESPLUGA DE FRANCOLÍ (Conca de Barberà). - En l'artístic marc de l'Església Vella de l'Espluga de Francolí, plena de gom a gom, es presenta el llibre "L'Ermita de la Sma. Trinitat" del P. Jordi M. Bou i Simó, fill de l'Espluga de Francolí i monjo de Poblet.

La presentació fou feta pel secretari de la Germandat de Sta. Maria de Poblet, Sr. Ramon M. Mullerat i Balmaña.

Després, Mn. Albert Palacín, vicari Episcopal, llegí la següent salutació del Sr. Arquebisbe, davant la impossibilitat de poder assistir-hi:

"Bons amics:

Em sento absent en aquest acte.

Me'n sento dolorosament absent, perquè he seguit la gestació del llibre que ens ha escrit l'estimat P. Bou. Jo he pogut fer meu, amb fruïció, el seu contingut i n'he esperat la seva presentació i divulgació.

La gentilesa de l'autor va oferir-me la primera plana perquè l'encapçalés amb uns mots de pròleg. Això va obrir-me la porta per a sentir fins a un cert punt, com una mica meu, tot el que l'autor es proposa en l'obra.

La singular ermita de la Santíssima Trinitat cal que sigui coneguda amb tot el que les generacions passades hi han fet, hi han viscut, i hi han esperat.

La seva realitat no és només història. És i cal que sigui, també, ara i demà, un gran element cohesiu de la fe i, fins i tot, de la ciutadania de les generacions de l'Espluga i d'amples contrades de la Conca.

Esperem que aquest llibre pugui ajudar a assolir aquesta finalitat.

Des de Santa Coloma de Queralt, on durant aquests dies n'estic resseguint la comarca, una salutació cordial a tots i un bon auguri i agraïda felicitació al Pare Jordi".

Josep Pont i Gol
Arquebisbe Primat
de Tarragona

Contribució a la història local

Aquest llibre és una magnífica contribució a la bibliografia i a la història local de l'Espluga, tot ell "dedicat, a l'Ermita de la Sma. Trinitat". Cien-

tífic i popular alhora, és, de fet, "el primer intent d'ample recull històric que coneixem sobre aquest tema" tan documentat en tots els seus aspectes.

Segons l'autor, foren els monjos veïns del Monestir de Sta. Maria de Poblet, a només uns dos anys i mig de distància, que implantaren la devoció a la Sma. Trinitat, cap allà l'any 1230, en aquest "frondós i abellidor barranc situat a la falda nord-est de la muntanya de la Pena -últimes derivacions de la Serra de Prades-", dedicant-hi una Capella o rústica cova per a venerar el Misteri Trinitari. Més tard, s'estengué aquesta devoció per l'Espluga de Francolí, el poble més a prop (a 3'400 gms. de l'Ermita), en el terme de la quals població aquesta capella està enclavada.

Després, la "devoció envers la Sma. Trinitat creixia més i més entre els fidels de la Conca de Barberà i comarques tarragonines, i divulgada per les Garrigues, per la Segarra, i rodalies. "No cal dir, que aquesta Ermita és la més concorreguda de la Conca. Els "romiatges de pelegrins cap a l'Ermita cada vegada eren més nombrosos. S'hi anava a peu descalç, de genolls, muntant someres i mules, amb tartanes i carros els qui més, formant, llargues caravanes. Tots es dirigien als peus de la Sma. Trinitat oferint-li vots i promeses, implorant favors o donant-li gràcies".

En no poder portar vida eremítica, fet degut a les freqüents visites de pelegrins, els monjos retornaren, segurament, a Poblet Llavors, el Santuari o l'Ermita de la "Santa Trinitat" quedà adscrita a la Parròquia de Sant Miquel de l'Espluga de Francolí. Resseguint el llibre, podria ser que entre el 1450 i el 1500 es fes esculpir l'antiga i bella Imatge d'alabastre de Sarral, policromada, molt venerada admirada per tantes i tantes generacions, destruïda en la guerra del 1936. Es pot respectar la piadosa i medieval tradició que aquesta Imatge Trinitària fou trobada sota "l'Alzina sacra o beneïda".

Una devoció que arrenca de l'any 1370

En la lectura d'aquest llibre, veiem: que, "ja des del 1370 la devo-

ció del poble de l'Espluga envers la Sma. Trinitat és històricament un fet que les Ermites d'Espanya dedicades a la Sma. Trinitat -12 en total-, estan circumscrites als Països de la Confederació Catalano-Aragonesa; l'intima relació constant entre la Parròquia de Sant Miquel i l'Ajuntament de l'Espluga a favor de l'Ermita...; la devoció dels espluguins al Patró de Catalunya, Sant Jordi, vinculada a l'Ermita de la Trinitat... i que s'hauria de renovar de bell nou. I, sobretot, cal remarcar l'extraordinari Jubileu Papal concedit l'any 1661 a la nostra recòndita Ermita", precisament en la mateixa Diada de Sant Jordi i, durant set anys seguits. Troballa 'o aportació, aquesta última, la més important de l'obra.

Al principi, l'autor fa "una breu exposició de la liturgia, història i iconografia sobre el Misteri Trinitari" i procura ambientar el lector "tot esguardant l'entorn ecològic de l'Ermita". Després, podem llegir el 1er. Document escrit l'any 1483, "conegut fins avui, sobre l'existència de l'Ermita espluguina. Seguiran documents i documents trets dels Arxius Parroquial i Municipal de l'Espluga, com també de l'Arxiu Històric Arxidiocesà de Tarragona, de l'Arxiu de la Corona d'Aragó... Diversos temes hi són tractats: Peregrinacions, Rogatives, Reconstruccions, Ermitans, Obres, Fotografia de les Edicions dels Goigs de l'Ermita (dels originals) i llur bibliografia, recull d'escrits selectes, tant en prosa com en poesia, Inauguracions, Pregàries... Els Apèndixs completaran les referències del present llibre.

Es un volum editat per la Parròquia de l'Espluga, pulcrament estampat en els Tallers Gràfics EMEGE de Barcelona en la Festa de la Presentació de la Mare de Déu, dia 21 de novembre del 1979, amb motiu del 9è. Centenari de la Fundació de l'Espluga de Francolí l'any 1079 per la noble Casa dels Cervera. Volum d'unes 257 pàgines, enriquit per 38 bellíssimes il·lustracions, en color i en negre, que comuniquen autèntica vida. Un llibre, totalment inèdit, fruit d'una llarga i pacient investigació, generosament fructificada en una obra plena d'interès espiritual i històric, esperada des de temps i que

ocupa un buit d'anys enrera. Llibre, que ha merescut un excel·lent "Pòrtic" del Sr. Arquebisbe de Tarragona, doctor Josep Pont i Gol.

Un monjo de l'Espluga

El P. Jordi M. Bou i Simó és fill de l'Espluga de Francolí. Professà com a monjo cistercenc del Monestir de Sta. Maria de Poblet en 1945, essent ordenat sacerdot en 1951. El P. Bou és l'organista de l'Abadia pobletana, havent donat diversos concerts d'orgue. És autor d'un cert nombre de publicacions en prosa i en poesia, entre les quals destaquen: "Nadales", "Una mort a Poblet", "L'Església Vella de l'Espluga de Francolí", "Els darrers dies de Mn. Muntanyola", "La Pàtria de Jesús", "Litúrgia i Música", "Maria, Mare de Déu i Mare nostra", "Vivències", "Més enllà"... etc.

S'ha de remarcar que costejades les despeses de l'edició, els diners sobrants seran destinats a la conservació i restauració de l'Ermita. L'obra podem adquirir-la a la Parròquia de l'Espluga de Francolí, al Mo-

nestir de Poblet i també a la llibreria "Maria Angela" de l'Espluga. Més endavant, podrem també trobar-la a les llibreries de la comarca, Reus, Tarragona, Barcelona...

Felicitem al P. Jordi M. Bou perquè ha estat distingit, amb motiu de la publicació d'aquesta Història de l'Ermita de la Sma. Trinitat, "Provincial de l'Any 1979". I, esperem que aquest llibre que honora una de les poques Ermites dedicades al sublim Misteri de la Trinitat, contribueixi a vigoritzar la devoció a la Sma. Trinitat, mantinguda, durant molts anys.

La redescoberta de l'antiquíssima vinculació entre l'Ermita Trinitària i el nostre Patró de Catalunya Sant Jordi, ens proporciona l'ocasió per a reinstaurar de nou, la ventusta i fonamentada Tradició d'anar cada any a l'Ermita en Processó, comabanses feia, en la diada de Sant Jordi, dia 23 d'abril. Així doncs, a tots us esperem al Gran Aplec de l'Ermita, el dia de Sant Jordi d'enguany.

Lluís Nogué i Pastó

Quan hom comprèn que aquest
és un problema permanent

La Campanya contra la Fam ha mobilitzat tota la diòcesi de Tortosa

TORTOSA. - La Campanya contra la Fam en el Món-Mans Unides, a la diòcesi de Tortosa, ja té una tradició de treball seriós. El seu esforç per a fomentar la solidaritat i la comunicació de béns amb els pobles del tercer món ha anat sempre més enllà de les velles guardioles petidores, s'ha posat en la dinàmica de la justícia.

De molts anys ençà, l'equip de seglars i sacerdots, compromesos en aquesta tasca, ha intentat de sensibilitzar els grups de joves els escolars, les parròquies que els problemes del tercer món són els nostres problemes. No s'han demanat almoines del que ens sobra, sinó que s'han explicat els objectius concrets, les

necessitats i la forma de col·laborar personalment i col·lectiva. Pobles relativament petits i pobres, a la muntanya del Port de Morella, s'han posat a la davantera de tota Espanya.

Una exposició diferent

Enguany s'ha seguit la mateixa tònica: xerrades, converses en petits grups en pisos, parròquies, escoles, etc., on s'ha multiplicat l'acció de tots els militants. La recerca de firmes per aconseguir del Parlament espanyol, el que ja fan altres països, "un dia de guerra per a la pau", en el convenciment que és un objectiu parcial de mobilització ja que el problema real que provoca la fam no s'arregla amb

aquesta diada, però, sens dubte, pot començar-se a partir d'aquí.

Una altra nova exposició, amb objectes del tercer món, especialment de l'Índia, ha estat el marc d'una altra faïso de col·laboració econòmica, però sobretot de conscienciació. Durant tot el mes de febrer, l'exposició ha estat oberta al centre de la ciutat i ha acostat la cultura d'aquests pobles als nombrosos visitants matí i tarda, mitjançant el grup de la Campanya, allí present, que explicava la seva situació i els seus problemes. La Campanya continua treballant tot l'any, a la diòcesi de Tortosa, perquè entén que el problema de la fam és un problema permanent.

Josep Gonell

La Passió

D'OLESA

**DIES REPRESENTACIÓ: 2, 9, 16, 23 i 30 de març;
4 (Divendres Sant), 13, 20 i 27 d'abril i 1.º de maig**

LOCALITATS Telèfon 778 1009, de 4'30 a 9'30 tarda, inclouen hostes.

OLESA DE MONTSERRAT - TEMPORADA 1980

“Cal un nou ordre internacional”,
afirma el bisbe de Palència

El cristià ha de lluitar l'alliberament de les situacions injustes

PALENCIA. – “El lloc del creient en el món és la lluita i l'esforç per l'alliberament de qualsevol situació i estructura d'injustícia, de domini, o d'opressió”, diu el bisbe de Palència, Mons. Castellanos, en una homilia pronunciada amb motiu de la Campanya contra la Fam.

El món demana un nou ordre internacional, un nou ordre social i humà, que desterrí la injustícia i la fam i promogui unes condicions aptes per a l'exercici dels drets humans i les llibertats fonamentals, ha manifestat el prelat palentí. “Som l'Església –diu– que viu i practica l'experiència de Déu en la contemplació i en la persecució; i Déu no vol pas que la injustícia i la fam prevalguin per a ningú”.

“Som l'Església d'inspiració missionera, que duu la salvació i l'alliberament integral a tothom, allà on hi ha fam, malaltia, pecat, dolenteria.”

“Som l'Església de la vivència comunitària i fraternal, on tots som Poble Déu, i Jesús amb el baptisme ens fa iguals, ens fa germans, ens converteix en servidors. I no obstant això, les desigualtats del sistema internacional tenen una gran importància: han originat dos mons essencialment diferents, el dels rics i el dels pobres. Un món sap llegir i escriure i l'altre és analfabet, bona part d'ell, si més no. Un és industrial i urbà i l'altre és amb predomini agrari i rural; un s'orienta cap al consum i l'altre a sobreviure. I aquesta realitat es dona entre nosaltres”.

“Som Església profètica que, a través de tot el Poble de Déu –bisbes, sacerdots, religiosos i laics–, denuncia les situacions d'injustícia, els sistemes que violen els drets de l'home i dels pobles, que suposa el colonialisme polític, econòmic i cul-

tural que nodreixen alguns grups que es reparteixen el poder i la producció de la terra”.

“Aleshores com a Església no podem sinó recolzar un canvi al desordre mundial i defensar que cal un nou ordre internacional on tothom pugui millorar en el canvi”.

Mons. Castellanos, per últim, indica: “Els famolencs, els necessitats, els que no compten per a res, els ínfims del món, et pregunten avui: Què faràs, com a creient, com a ciutadà del món per nosaltres? Pots fer arribar el teu ajut econòmic per dur endavant els 423 projectes de promoció i desenvolupament. Podem unir totes les mans i compartir els bens, uns i altres, en lluita comuna contra les causes de la fam i així anar donant nous passos i marxar cap a un nou projecte de societat i vers un nou ordre internacional”.

Carta pastoral del bisbe de Mallorca

La missa crismal, signe del compromís sacerdotal

MALLORCA. – El bisbe de Mallorca, monsenyor Ubeda, ha convidat els seus diocesans a la celebració de la missa crismal en una carta pastoral on diu: Cada any, en aquest temps, vigília de la pasqua, quan l'esforç que tots hem fet durant la quaresma ens ha fet més conscients de les nostres faltes i de les moltes limitacions en el que ateny el servei dels homes i de la comunitat de creients a l'Església, tornem a esperar il·lusionats la Vida Nova, que compensa qualsevol deficiència, que Jesús ens assegura, si sabem morir amb Ell”.

“Tots recordem –indica el prelat– el molt que ens ajuda a trobar el camí de l'autèntica unitat, cada any, aquest signe d'amor fraterno que es deixa veure en la missa crismal, amb la manifestació, desig i garantia de la plena comunitat entre els homes i amb el Pare”.

“Amb més raó nosaltres, germans sacerdots, sabem molt bé que el

renovament del nostre compromís de servei a l'Església en el sacerdoci ministerial, constitueix un pas anyal de molta importància en el camí personal i comunitari de fidelitat a Jesucrist i a l'Església”.

“Les realitats que celebrem en aquesta missa crismal: la institució del sacerdot, la comunitat dels sacerdots i del poble amb el bisbe, i per mitjà d'ell amb Jesucrist, la presència de la salvació en els sacraments, seran viscudes amb gran privilegi aquest dia i en nosaltres restarà l'experiència haguda del do amorós de Déu, que sobrepuja la nostra feblesa i la nostra manca de coratge”.

“Tenim necessitat de perdonar i de ser perdonats, d'estimar i ser estimats, de comprendre'ns, de valorar-nos uns i altres, i d'acceptar la nostra pobresa i la necessitat absoluta de completar-nos en el treball ministerial. També sentim necessitat de confirmar i de ser confirmats en la fe per tots els nostres germans”.

Amb “Crist ens uneix” com a lema

Centenars de joves dels grups ECAS, reunits a Almeria

ALMERIA. – Amb el lema “Crist ens uneix”, diversos centenars de joves, que pertanyen als grups ECAS, es reuneixen a la casa d'espiritualitat d'Aguadulce. La concentració correspon a la part de la metodologia general d'aquests grups, que es troben cada setmana per reflexionar a la claror de la fe cristiana la problemàtica de la joventut. Aquesta trobada general d'onà ocasió al mutu coneixement i a l'experiència viva de la mística que anima la vida d'aquest moviment cristià de joventut. Tal com s'hi va dir, Crist ens porta al Tabor per tal que devallem als camins de la vida a escampar el seu missatge de salvació.

Els grups ECAS (Equips de Crist “Amor Sembraràs”), foren fundats pel sacerdot don Jesús Peregrín. Entremig de la crisi de valors que travessa la nostra societat, cal remarcar l'activitat d'aquests joves que, rebel·lant-se contra tot conformisme o manipulació, treballen amb plena responsabilitat per un futur més humà a la claror de la fe cristiana. (ODISUR, 74-8).

Grups de pastoral sanitària

A Almeria s'han creat aquests grups en els centres sanitaris, amb la coordinació d'un equip diocesà. L'acord es va prendre darrerament en una reunió a la qual van assistir representants de l'Hospital Psiquiàtric, la Residència de la Seguretat Social, l'Hospital Provincial, la Creu Roja, la PResó Provincial i diverses parròquies. Set sacerdots, tres metges, dues ATS i setze religioses n'integren el grup promotor.

També es va acordar d'establir consultes al personal sanitari, per conèixer la seva disponibilitat i les seves actituds per a col·laborar en l'acció apostòlica a la vora dels malats.

La delegació diocesana de Pastoral Sanitària també ha organitzat unes converses quaresmals per a malalts que han estat retransmeses per Ràdio Popular del dia 24 al 27 de març.

Segons que ha denunciat la Creu Roja

L'Estat espanyol té un dèficit de 425.000 litres de sang

MADRID. – Espanya té un dèficit de més de 425.000 litres de sang per poder etendre les seves necessitats ha manifestat el vice-president de la Creu Roja Espanyola, Miguel García Chaparro, durant una reunió amb els mitjans informatius. L'esmentada personalitat anava acompanyada del president de la Federació Internacional de Donadors de Sang, doctor Picazo.

En el transcurs de la roda de premsa, entre d'altres coses es va dir el que segueix:

–El nostre país és el penúltim d'Europa quant a donació de sang i aquesta escassetat només és superada per Turquia. La xifra d'aportació de sang retribuïda no està per

–El nostre país és el penúltim d'Europa quant a donació de sang i aquesta escassetat només és superada per Turquia. La xifra d'aportació per cada mil habitants només arribar a 15,21 litres, quan la mitjana europea és de 50 per mil.

–El nombre de litres obtinguts a Espanya, a través de la donació voluntària, és de 196.295 litres, i l'adquirida amb retribució, de 25.705 litres, cosa que dona una xifra total de 222.000 litres. Això no obstant, la donació de sang retribuïda no està permesa; amb tot, es tolera.

–D'acord amb l'establert per l'Organització Mundial de la Salut, Espanya necessitarà 350.000 litres per a transfusions, i una xifra igual per a la fabricació de derivats. Aquests 700.000 litres poden rebaixar-se a 650.000, aplicant només els elements necessaris en cada cas.

–Els 222.000 litres obtinguts l'any passat es van aplicar, en un 30%, a la tocoginecologia; un 20%, a la traumatologia, un 10%, a la cardiocirurgia; i a d'altres, un 40%.

–En d'altres països, s'aplica un 80% de la sang obtinguda als succeïssos de la sang, de tal manera que als necessitats dels diversos ele-

ments –plasmas, leucocits, etc.–, se'ls dona el que necessiten; i un 20%, a les transfusions. Tot amb tot, aquí passa al revés. Si arribés a fer-se'n ús com en altres països, existiria un millor aprofitament.

–Els dèficits de sang que Espanya sofreix van suposar el 1977 uns 3.000 milions de pessetes, deguts, a la importació.

–Davant d'aquest panorama, la Creu Roja proposa triplicar el nombre de donants del país; aprofitar al màxim els recursos existents; aconseguir la gratuïtat total del producte per al necessitat de transfusió sanguínia i iniciar la fabricació dels derivats del plasma al nostre país.

–De la quantitat total de sang obtinguda a Espanya, la Creu Roja m'aportà uns 40.000 litres, que es destinaran a diferents entitats de la Seguretat Social, de clíniques privades i de la mateixa Creu Roja.

Sanitat: Malalties d'alta incidència el 1979

El Butlletí Epidemiològic Setmanal de la direcció general de la Salut Pública edita uns comentaris a les malalties de declaració obligatòria el 1979, on s'afirma que estem en una situació on cal desdramatitzar el còlera.

El butlletí afegeix, que això no implica que no calgui un sistema de vigilància eficaç dins del complex problema de les malalties diarreïques indica a la vegada que d'ençà del 1975, any que van declarar-se 11 casos de còlera, no se n'havien registrat més casos. com és de domini públic, els declarats el 1979 han estat 267, vuit persones dels quals es van morir.

Malalties d'alta incidència

A més, estableix una classificació en malalties d'alta incidència el 1979.

En fer-ne referència, es diu entre altres coses el següent:

–Febre tifoide: els casos declarats han estat 2.462, amb una taxa de 6,55 casos per 100.000 habitants i un índex epidèmic acumulat d'1,16. En els darrers deu anys s'ha estabilitzat, oscil·lant entre 2.000 i 3.000.

Disenteria bacil·lar: Estabilitat en les darreres dècades, a partir del 1950. Se n'han declarat 2.345 casos (taxa de 6,24). El mecanisme de transmissió d'aquesta malaltia explica el desenvolupament de la infraestructura, que ha millorat sensiblement la potabilitat de les aigües.

Tuberculosi pulmonar: Se n'han declarat 4.165 casos, xifra que supera a la vora de 500 els registrats el 1978, amb una taxa d'11,09.

–Brucel·losi: Se n'han declarat 4.194, que resulten 346 més que no pas l'any anterior.

–Escarlatina: Se n'han declarat 2.952 casos. Aquesta malaltia experimenta una tendència decreixent no gaire acusada i irregular.

–Meningitis meningocòcica: Els casos declarats van ser 6.612, 2.193 més que l'any anterior, amb una taxa de 17,62. L'any 1978 ha estat el punt enlairat de la quarta ona epidèmica.

–Varicel·la: Se n'declararen 105.770 casos. La taxa és de 281,7. Hi ha una tendència creixent.

–Xarampió: D'ençà del 1951 s'ha arribat a la xifra mínima de casos declarats, amb 93.503, i una taxa de 249.000 casos per 100.000 habitants.

–Reumatisme cardiovascular: Se n'han declarat 1.467 casos, molt semblant als casos registrats des del 1975.

–Grip: El nombre de casos declarats –679.459– suposa hairebé la meitat dels registrats el 1978 (1.226.122).

–Carboncle: Malaltia molt estabilitzada des del 1970 (Se'n declararen 298 casos).

Desitjo subscriurem durant un any a CATALUNYA CRISTIANA

Nom .....

Cognoms .....

Domicili .....

Població .....Dp .....

Envio les 1.500 ptes. per gir postal

Incloc un taló barrat per aquest import

Prego al Banc/ Caixa .....

Agència .....que es

serveixi domiciliat aquest pagament anual, fins a nova ordre, en la meua llibreta / compte corrent n .....

Lloc.....data.....

Signatura..

L'exorcista oficial de l'Île-de-France ha rebut deu mil consultes en deu anys

El pare Gesland, l'home que sap més sobre el diable

Són les vuit de la tarda quan el P. Henri Gesland em rep en el seu despatx de l'arquebisbat, carrer de la Ville-l'Évêque, a París. Ha començat a rebre gent a les set del matí. Exorcista oficial per l'Île-de-France, durant 10 anys s'ha entrevistat amb més de deu mil persones.

Oblat de Maria, el P. Gesland ha estat missioner durant trenta anys a Ceilà, lloc on va trobar-se amb el seu primer cas de "satanisme". Avui, és encarregat, a la zona d'Yvelines, de quatre parròquies rurals. En les seves funcions d'exorcista — en les quals va succeir al P. de Tonquedec — viu una experiència única, "insolita" segons com es miri. "Aquests malalts —em diu— són tanmateix el món de l'angoixa. Es creuen posseïts per esperits malignes i empaïats per Satanàs. L'ur vida psicològica està dominada per un desequilibri, la por i a voltes per inexplicables fenòmens". Aquests són deguts a la presència del diable? El sacerdot respon: "En alguns casos no és pas del tot impossible; certs alliberaments en són un senyal". Ell és prudent. Més encara. "Es més astut que no pas el diable", m'ha dit el seu bisbe.

¿D'on arriben totes aquestes gentes? Una gran majoria de París mateix, dels suburbis. Pertanyen a tots els mitjans socials, des del membre de l'institut, a l'agregat, de professor fins el camperol de l'Eure. "Altres també venen de medis o de partits polítics ateu —em diu el P. Gesland—. Són ambients on les qüestions de bruixeria tenen una importància major. A la mateixa Rússia soviètica se'ls segueix de vora..."

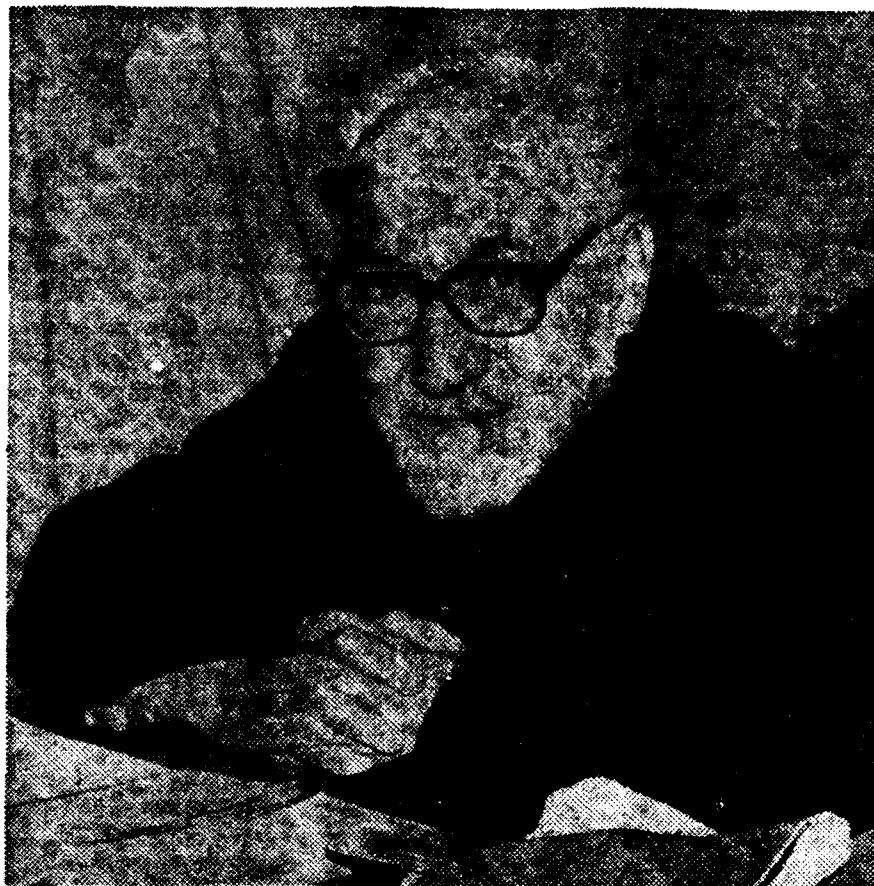
¿Fantasmes, bruixeria o satanisme?

El nostre univers de ciment, els nostres gratacels i les nostres barres de les ciutats de suburbis —on el mal tanmateix existeix— és on es produeixen totes aquestes manifestacions "paranormals" tradicionals: "Són les temences, els insolits sorolls, les passes que hom sent. Podria dir-se també que la bruixeria i la màgia negra van en augment. Jo tinc un cas actualment, i justament en el

Una carta signada "Satan"

Millor que cap altre, el P. Gesland és un expert en aquestes coses. "Jo no vull imposar el meu judici sobre els fets que constato. La competència pertany a l'Església. Es tracta de casos molt tèrbols. Jo només m'ocupo dels que semblen que no s'expliquen naturalment. Amb tot, cadascú és lliure de jutjar sobre els fets".

En els casos que crec dignes d'estudi, sol tractar-se de persones intel·ligents, equilibrades. Així, els pares de Jeanette, eren gent que tocaven de peus a terra. Jeanette, una adolescent de tretze anys, era una bona alumna. S'explicava amb sensatesa amb el sacerdot, advertit de manera discreta pels pares de la noia. Després, tot d'una, sobrevingué la crisi: crits, salivades, grolleries, injúries. Els exorcismes arribaven a calmar-la. Al terme d'un d'ells, el mossèn li diu: "Hem de resar una Ave Maria". Seguidament la crisi es redobla, arrenca

El pare Gesland, que llueix la creu dels oblats de Maria, té sobre la taula del seu despatx una estola i un llibre de pregàries.

Jeanette va tranquil·litzar-se i les crisis desaparegueren.

Però uns tres anys després, fou la seva l'alarma que estava "embruixada". Tot queia i es trencava. El refrigerador va obrir-se i els ous anaren a parar —trencant-se— fins al pis de baix entre llençols estesos. "La mare de Jeanette —explica el mossèn—, va haver de rentar vuit llençols. Per últim hagué d'anar a passar la nit a casa d'un veí. Aleshores es van acabar aquestes extravagàncies. Però en la cartera d'escola de Jeanette vaig trobar-hi una carta signada "Satan", escrita amb l'ajuda d'una plantilla, lletra cursiva, subratllada, i amb alguns errors. Ben segur que era obra de Jeanette en un moment de "depressió", "de possessió"..."

El sacerdot conserva aquesta carta. Heus-la aquí:

"Finalment cedeixo. Estic cansat de molestar-vos durant tres anys. I a més ara jo en pateixo les conseqüències. Els altres dos han guanyat però jo sempre tornaré a trobar-los. Acabo aquí la meua estada molt decepcionat. Satan". Aquests dos altres, considera el mossèn, serien ell mateix i la seva acompanyant. Jeanette, d'aleshores ençà, va quedar completament tranquil·la.

"Obriu les portes, deixeu-lo que marxi"

Fa uns quatre anys, és una altra jove que dona senyals de possessió. Els fets passen a l'Eure, prop d'on vivia el P. Gesland. Per a Sinna —aquest és el seu nom—, els exorcismes van durar dos mesos i mig. I foren gairebé diaris. Un amic de la família duia la noia. Es posava el cap entre les cames, maleïa, escopia. Sinna va parlar alguns cops en alemany; a casa seva i fins a la capella, ho feia en moltes llengües, llevat de l'anglès, llengua que va aprendre a l'escola. Els esperits que la posseïen semblaven ser cada vegada més nombrosos.

Com a ajudant tenia —segueix el P. Gesland— un sacerdot jove que tant el pare, com la mare i els germans, eren metges. Una nit que me l'havien duta, em demanava insistentment que no seguís amb els exorcismes. Va volen-me precisar que fóra alliberada el proper dia 25 de desembre a la mitjanit en una capella que va descriure'm. Ella desconecia aquesta església de sant Cristòfol de Surville. Van anar-

enviada. Havia assistit a París a aquesta cerimònia i donava senyals de possessió. Tots els que hi assistiren havien vist el bagul que servia d'altar, enlairar-se de terra estant improvisadament. Una amiga cristiana m'havia dut la noia. Davant meu, un sacerdot, el pare M..., volgué tirar-li aigua beneïda. Ella va llançar-li un cendrer feixuc i es posà a xisclar de tal manera que calgué avisar a la policia."

Un remei: l'equilibri físic i moral

¿Bruixeria? Fa cosa d'un any, havien enviada al P. Gesland una estudiant de Nanterre, noia que no havia rebut el baptisme. Duia sobre el front i damunt del pot una mena de S. "Els peus em cremen", digué. Li van treure les mitges i les sabates. "Jo vaig veure la S en forma de creu esvàstica", digué el mossèn. "Ella s'anà calmant. Després no l'he vista mai més".

La illa de Man és a hores d'ara l'illa dels bruixots. Darrerament la seva "reina" era una bretona. Els bruixots es reuneixen a l'illa. Tenen la seva graduació, llur jerarquia, els seus ritus benèfics o malèfics. El món paranormal, en el qual són notables, és de tots els temps.

La possessió és una altra cosa: alguns casos rars, els cinc o sis que he relatat, poden ser efecte d'una acció directa del dimoni. Són fets que s'imposen. Cadascú és lliure d'interpretar-los si ho vol. Cal que siguin estudiats i la ciència psicològica pot contribuir a aclarir-los. Metrestant, jo aconsello als meus consultants a prendre reconstituents i a estar en bona salut física i moral.

¿Com les ursulines de Loudun, sovint són les dones les que estan esperitades?

—Sí, però també hi ha homes, si bé són més discrets. Els metges, els psiquiatres, m'envien algunes vegades els seus malalts dient-me: "Vostè és més fort que no pas nosaltres, ja que té l'oració".

El P. Gesland roman tranquil davant tot aquest món inquietant i angosat del paranormal. El diable no l'intimida. Els que ha pogut trobar alguna vegada pertanyen a la classe de lloctinents de Lucifer, el verdader, el que va temptar el Crist en el desert oferint-li regnar si volia servir-lo sobre el món..

Michel Goulletquer

suburbi de París, en el qual crec poder dir que el dimoni —en el cas que sigui ell— es troba talment a casa seva en les grans aglomeracions".

Són moltes les persones turmentades: "N'hi ha una que m'ha telefonat deu vegades, tres trucades al dia —em diu—. Avui treu sang pel nas. "Es el bruixot el que fa això", remarca. Moltes vegades es creuen posseïts pels diables. Una de les meves visitants volia del tot que jo la cregués possida. Inconscientment, el que volia era fer-se la interessant".

L'Església, és prou sabut, ha estat sempre molt prudent. No nega la possessió diabolica; en cada diòcesi, generalment, hi ha un sacerdot exorcista designat pel bisbe. Però no es pronuncia mai amb precipitació. És difícil distingir entre allò que és causat per una malaltia nerviosa, la histèria o la presència demoníaca. Certs temperaments, a vegades, poden patir desequilibris psicològics i brindar a l'"esperit malèvol" un terreny ben adobat.

el crucifix del sacerdot i el tira violentament, es llença damunt el llibre dels exorcismes, arrencant-les dues pàgines i cridant: "Almenys ja no podras tornar a llegir això".

El mossèn pregunta: "Com et dius?". Jeanette respon: "Jo sóc la tia de la Magdalena". "¿Estas tu sola?". "No, som disset".

Al començament, el seu cas semblava relacionat amb una tal Magdalena que havia estat la intermediària de la tramesa d'uns paquets pels malalts d'un hospital. Aquesta dona va donar-se a pràctiques de bruixeria.

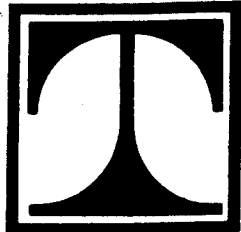
Per guarir a Jeanette calgué que el P. Gesland realitzés tres exorcismes d'un parell d'hores cada u. "Girava sobre ella mateixa com una baldusa", ens explica. "Fenòmens curiosos que sempre havien acompanyat les seves primeres crisis a casa seva; quan ella passava, totes les làmpares s'encenien. Un transistor caigué per ell mateix i s'esbocinà". En acabar el tercer exorcisme, la posseïda digué: "Marxaré d'aquí a dos dies". "No, ara mateix", va ordenar el sacerdot.

PAS A PAS
CALÇAT
ESPORTIU

Bata
Bata
Bata

CONCESSIONARI
GALLÉS
Condessa sobradet 3
apartado 1105
Barcelona 2

DECORACIO
COMERCIAL

TORRES
DECORADOR COL·LEGIAT
núm. 43
BOTIGUES-DESPATXOS
I
TOTA MENA DE NEGOCIS
Gran Via 688 - Tel. 225 62 32
Barcelona-10

Prensa catòlica

Consell de la Unió Catòlica Internacional de la Premsa

LUXEMBURG. - La Unió Catòlica Internacional de la Premsa (UCIP) reüní el consell anual del 13 al 15 de març amb la participació de 45 delegats d'Àfrica, Amèrica Llatina, Àsia, Europa i Estats Units, els qual, per llurs informes i intervencions, han demostrat la vitalitat del compromís dels periodistes catòlics a través del món. En l'informe d'activitat, el P. Pierre Chevalier, secretari general, ha subratllat l'ansia de l'UCIP de veure intensificada la tasca de les diferents federacions i organitzacions regionals. El XIIè. Congrés Catòlic Mundial de la Premsa ha de marcar l'activitat d'una unió compromesa en el món i en l'Església, sota l'impuls d'un Papa sobretot pastor i portador d'esperança.

Instalat en uns nous locals a Ginebra, el Secretariat General publicarà d'ara endavant i simultàneament en tres llengües, el butlletí UCIP-informacions, en una nova pre-

sentació. La regió africana de l'UCIP ha procedit a una llarga enquesta preparatòria en el seminari panafricà dels periodistes. El fons de solidaritat de l'UCIP està cridat a marcar més encara l'avenir de cooperació dels professionals catòlics de la premsa i de la informació especialment en ocasió del congrés de Roma.

El XIIè. Congrés Mundial, del 23 al 28 de setembre de 1980, estudiarà el paper de la premsa en una societat de comunicació en el moment en que la conferència general de la UNESCO s'obrirà a Belgrad per a debatre igualment sobre el nou ordre mundial de la informació i de la comunicació (NOMIC). Un grup de treball, animat pel P. Guissard sotmetrà al congrés una sèrie de proposicions sobre la contribució de l'UCIP a aquesta recerca, paral·lelament a les nombroses consultes en curs tant en les instàncies internacionals com en els de les organitzacions professionals.

Per tal d'assegurar a l'UCIP un dinamisme cada vegada més gran, el consell de Luxemburg s'ha interrogat sobre una adaptació dels òrgans de funcionament de la unió a les noves realitats del món. Una comissió de treball estudiarà l'oportunitat així com les possibilitats de realització d'una regionalització de l'UCIP. Un primer informe es farà públic al congrés de Roma.

A Luxemburg, el P. Pierre Chevalier ha estat reelegit secretari general de l'UCIP per un nou període de tres anys. Durant llur sessió anual, els membres de l'UCIP han estat hostes de Mons. Jean Hengen, bisbe de Luxemburg, de Pierre Werner, president del Govern, ministre d'Estat i del govern luxemburguès, de Mme. Colette Flesch, alcaldesa i de les autoritats de la ciutat de Luxemburg, de la impremta St. Paul i del "Luxemburg Wort", el director del qual -M. André Heiderscheid- és igualment conseller eclesiàstic de l'UCIP.

UNIAPAC

L'atur i la duració del treball a Europa

Com ha subratllat en la seva síntesi el ministre d'Estat Jean Rey, president del col·loqui, el debat ha desenvolupat sobre aquest punt algunes orientacions comunes:

-La reducció del temps de treball, amb manteniment íntegre del salari, no pot resoldre el problema de l'atur.

-Per a crear llocs de treballs, cal crear i proposar formes de treball més flexibles.

-Un apropament dels punts de vista dels empresaris i de les posicions sindicals és possible.

-El Parlament europeu pot ajudar a contribuir en el progrés del debat sobre el temps de treball.

-UNIAPAC-Europa creu jugar un paper de càmera de reflexió, diàleg i impuls.

Mossèn Aragonès nou vicari episcopal

El cardenal Jubany ha nomenat a mossèn Josep M.ª Aragonès Rebo-llar, vicari episcopal de les zones pastorals del Penedès i Garraf, de les que s'encarregava el bisbe auxiliar Mons. Campany fins al seu nomenament com a bisbe director de les Obres Missionals Pontificies a Espanya. Quant a la zona pastoral de Martorell, cuidarà directament d'ella el cardenal Jubany, ajudat per mossèn Juan Puig Mas com a delegat episcopal.

Mossèn Josep M.ª Aragonès col·laborador d'aquest setmanari, té 54 anys d'edat i és rector de Sant Sadurní d'Anoia. Ha desenvolupat el seu apostolat de manera especial en el camp de la catequesi.

El periodista i la vida privada dels homes públics

PARIS. - "El periodista i la vida privada dels homes públics" ha estat el tema d'una reunió-debat organitzada al Palau de Luxemburg per l'Associació francesa de Periodistes Catòlics.

Els invitats, M. Pierre Marclhacy, senador no inscrit, el R.P. Carre, dominicà, de l'Acadèmia Francesa, MM. Roger Fressoz director del periòdic satíric "Le Canard Enchaîné", Jacques Thyraud senador de Lois i Cher, president de la Comissió nacional de la informació i de les llibertats, Casmayor, escriptor, antic magistrat, i Mme. Marie-José Nat, artista, han demostrat com era de fràgil la barrera que separa la "vida privada" i la "vida pública".

M. Fressoz ha subratllat la qüestió dels informes "entre les exigències naturals, legítimes, de la informació, i del respecte, no menys legítim i sempre imperatiu, de la vida privada dels homes públics, i d'aquells que posen els problemes més delicats a la consciència professional d'un periodista i a la seva consciència només".

On comença i on fineix la vida d'un home públic? "El famós mur de la vida privada és un mur mític", ha dit M. Fressoz qui, evocant "els darrers mesos crepusculars" del president Georges Pompidou, ha declarat que a la televisió hom podia veure els estigmes de la seva malaltia, mentre que oficialment estava molt bé.

El director del "Canard-Enchaîné" al·ludí al suïcidí d'un ministre, fet en el qual, "els periodistes foren perentòriament acusats d'assassinat per calúnnia". L'extensió exagerada de la noció de vida privada dels homes públics "no ha d'ésser obstacle per a l'exercici de la llibertat de premsa, del dret a l'informació del públic, quan es tracta d'aportar informacions que esclareixin certs aspectes del funcionament de la societat política", afirmà M. Fressoz.

M. Thyraud parlà de la llei del 6 de gener del 1978 que regula l'utilització dels "fixters". Qualificà de detestable el fixter informatiu, doncs les dades reduïrien a pols la vida, segons digué.

En l'estat actual de coses, declarà M. Thyraud, cada francès és citat 500 vegades en els fixters, i els periodistes encara més.

En el curs del debat que seguí, M. Marclhacy ha apreciat que la premsa no era massa curiosa. En el cas del suïcidí de M. Robert Boulin, s'acceptà com una "veritat absoluta" un suïcidí dins 40 cms. d'aigua, amb 70 mil·ligrams de valium dins el cos del desaparegut.

A la sortida del debat M. Alain Poher, president del Senat, ha ofert una recepció.

Le R. P. Carré ha parlat del paper del periodista i de la seva dificultat,

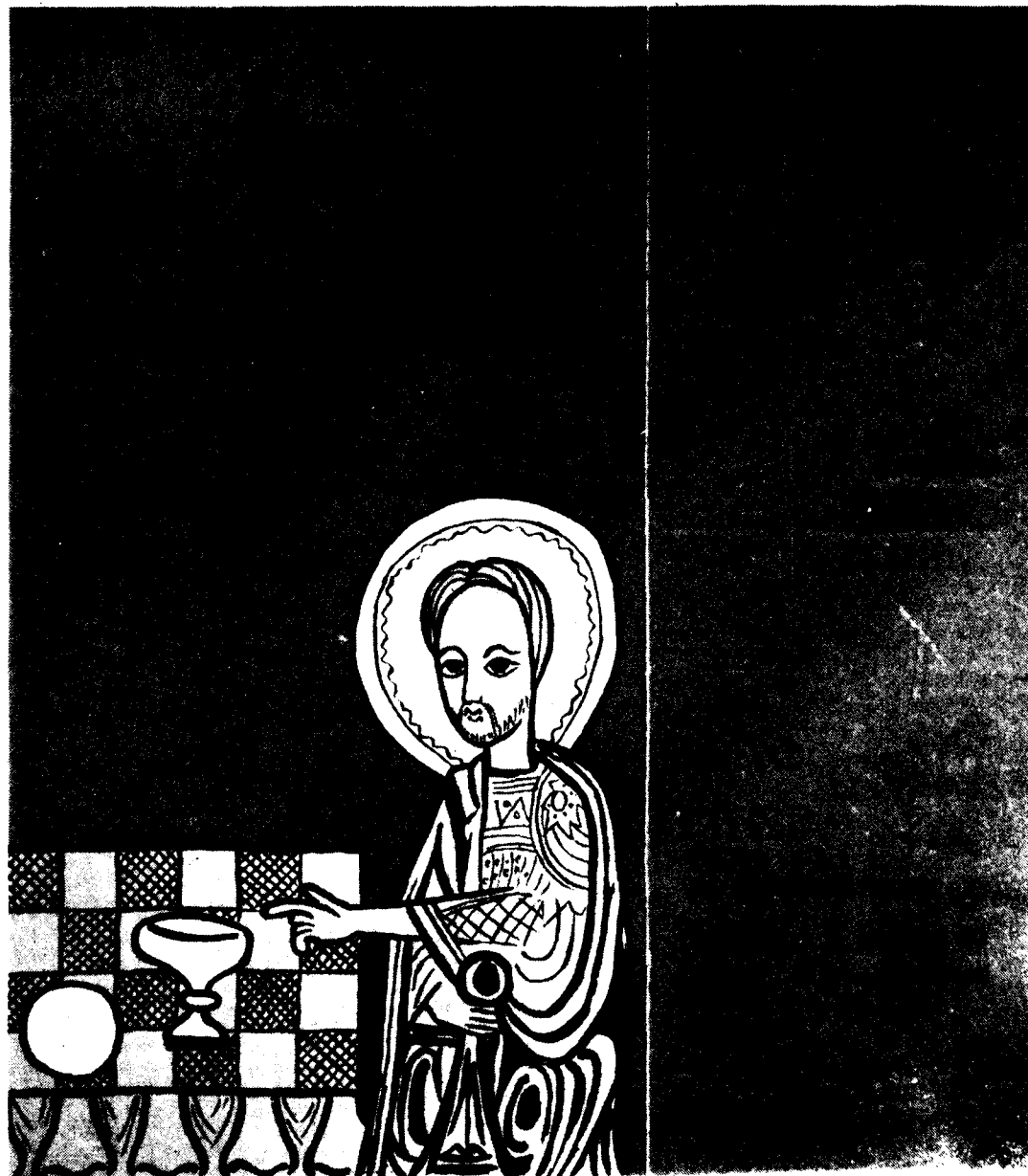
doncs és un informador, però també un educador que permet apreciar els esdeveniments. Segons el religiós, tot el que és privat en vida d'un home ha de restar privat. "Si les creences d'un home no són les nostres, respectem-les", ha declarat, afegint: "el periodista resta també al servei del bé públic. I això exigeix amor i devoció".

Programes de TV en unió amb un periòdic catòlic

SAN ANTONIO. - El director del Centre de Comunicació de S. Antonio (Texas), Adán Medrano, ha informat de la futura realització d'una sèrie de programes de televisió en llengua espanyola en unió amb un periòdic hispànic. Medrano és productor de sèries de televisió i director de "El Visitante Dominical", l'únic setmanari catòlic editat en espanyol als Estats Units. "Unirem els "Shows" amb El Visitante. Els programes seran de tipus educatiu i estaran reforçats pel periòdic".

La sèrie inclourà documentals so-

bre els aconteixements esdevinguts a les comunitats hispàniques, així com entrevistes a prominents personalitats sobre els valor religiosos. El centre està negociant amb la Cadena Internacional Espanyola, que compta amb afiliats a 16 ciutats dels Estats Units, per a transmetre-ho. "La Cadena hi està molt interessada" ha afirmat. A través del satèl·lit, les comunicacions de la cadena podran arribar a més de 10 milions de televidents hispànics. Medrano ha dit que és possible que el títol de la sèrie sigui "Chispas".

LOCALITATS

ESPARREGUERA: PAIBONAT DE LA PASSIO
Tel. 777.15.85 (de 15 a 16 i de 20 a 22)
Tel. 777.15.87 (de 17 a 20 hores)
(Els encàrrecs seran enviatos contra reemborsament)

BARCELONA: INFORMACIÓ GENERAL
ENCARRECS: Preu: 20.000 L. (IVA inclòs)
MERCERIA SANTA ANA, AVE. DE LA PAU, 100
08015 BARCELONA (Tel. 777.15.85)
CENTRE DE LOCALITATS: 08015 BARCELONA
(Tel. 777.15.85)

4.000 pessetes al mes,
tot el “capital” de molts v
per a “viure” trenta die

Caritas Diocesana de Barcelona ha realitzat un informe sobre la situació real en què es troben els ancians que cobren les 4.000 pessetes del Fons Nacional d'Assistència Social, com a única pensió que els permet de sobreviure.

Segons aquest informe, es demostra que la quantitat destinada pel Govern als ancians barcelonins és sensiblement igual a la que Caritas destina a aquesta finalitat, tota vegada que aquestes persones no poden subsistir només amb 4.000 pessetes mensuals i en gran part van a una institució eclesial per a pal·liar llurs necessitats.

D'entre les propostes realitzades per Caritas, a la vista de l'informe, es demana: La Seguretat Social per a tots els ancians, la necessitat d'una pensió digna, equivalent al salari mínim inter-

professional, i a partir dels 65 anys, la realització d'equipaments col·lectius necessaris a nivell de barri; i l'agilització de la tramitació en les concessions d'ajut, que en aquest moment dura prop d'un any.

Caritas Diocesana manifesta que el motiu de l'informe és dirigir particularment a sensibilitzar l'opinió pública, a aquells que tenen poder —el Govern— i a tots aquells que puguin pressionar —partits polítics, centrals sindicals,

associacions, etc., perquè considerin la situació d'aquestes persones i facin possible una política que els sigui favorable, almenys que els permeti cobrir llurs necessitats primàries: vestit, alimentació, casa, medicines, sanitat, etc.

L'informe de Caritas és centrat en les dades de les 121 persones a les quals Caritas Diocesana ajuda, cada mes, a no morir de gana. Aquesta en són alguns dels resultats:

	HOMES		DONES		TOTAL	
	Total	%	Total	%	Total	%
Solters	13	59	40	40,4	53	43,8
Casats	3	14	5	5,0	8	6,6
Viduus	5	23	48	48,5	53	43,8
Separats	1	4	5	5,0	6	5,0
n.c.	0	—	1	1,1	1	0,8
Total	22	100%	99	100%	121	100%

Aquests estudis fan sospitar que entre aquestes persones es dona una situació de gran soledat.

Situació familiar

94 persones estan sense família: 77,7%, i que 27 viuen amb algun familiar: 22,3%.

Lloc de naixença

De tots és sabut, que deixant de banda, els autòctons, la població de Barcelona, és fruit de múltiples immigracions. C.D. ha vulgut doncs, conèixer la procedència dels seus habitants:

En constatar que el 83,5% dels seus habitants són immigrants la ciutat, C.D. ha tingut interès conèixer en quins moments migratoris es desplacen a Barcelona o a les poblacions veïnes:

Professió

Tota persona que al llarg de la seva vida hagi treballat, té dret a cobrar una jubilació que li permeti de viure amb dignitat, és aquest un principi que cal defensar. Per això C.D. s'ha preocupat de conèixer l'activitat d'aquestes persones en els seus anys productius:

Van néixer a:		
● Barcelona	16,5%	
● Catalunya	5,8%	
● La resta d'Espanya	69,4%	
● L'estranger	8,3%	
	100,0%	

	HOMES		DONES	
	Nº	%	Nº	%
Vend. amb.	1	4,5	8	8,1
Neteja cases	0	—	23	23,2
s.l.	—	—	24	24,2
Peó	6	27,3	—	—
Modista	—	—	10	10,1
Artista	1	4,5	1	1,0
Companyia	—	—	3	3,0
S. domèstic	1	4,5	11	11,1
Eventual	2	9,2	—	—
Agrícola	4	18,2	2	2,0
Miner	2	9,0	—	—
Fàbrica	1	4,5	2	2,0
P. compte p.	1	4,5	2	2,0
Mar	2	9,3	0	—
Secretaria	0	—	1	1,0
Representant	0	—	1	1,0
Mai	0	—	2	2,0
N. const.				
N. Const.	1	4,5	9	9,1
	22	100	99	100

	HOMES	DONES
Normal	10	35
Deficient	12	17
Inútil	0	17
TOTAL	22	99

ells S

Cal destacar que CAP DE LES PERSONES QUE HAN DEMANAT AJUDA A CARITAS I A LES QUE HAN ATES LES ASSISTENTS SOCIALS DE C.D. PODEN VIURE AMB L'AJUDA DEL F.N.A.S., totes elles han de recórrer a Caritas (100%), i a la vegada s'han de procurar altres fonts d'ingressos?

- La família 9%
- Els veïns 11,6%
- Ha de captar 5,0%
- Recullen papers 11,6%

Nivell de motricitat

Tenint en compte l'avançada edat de tots els qui són objecte del nostre estudi, més de 70 anys, C.D. ha volgut conèixer el seu grau de dependència física dels altres, i a través del coneixement del seu nivell de motricitat.

TOTAL

%	Nº	%
8,-	9	7,5
23,3	23	19,-
24,3	24	19,9
-	6	5,-
10,1	10	8,3
1,-	2	1,6
3,1	3	2,4
11,2	12	10,-
-	2	1,6
2,0	6	5,-
-	2	1,6
2,0	3	2,4
2,0	3	2,4
-	2	1,6
1,0	1	0,9
1,0	1	0,9
2,0	2	1,6
9,0	10	8,3
100	121	100

TOTAL	%
45	37,1
59	48,8
17	14,1
121	100

Resulta que un 14,1% és totalment depenent, fins arribar a l'extrem que un dels enquestats, només es pot moure arrossegant-se per terra. Donat el gran nombre de cecs, sords, etc., que s'in-

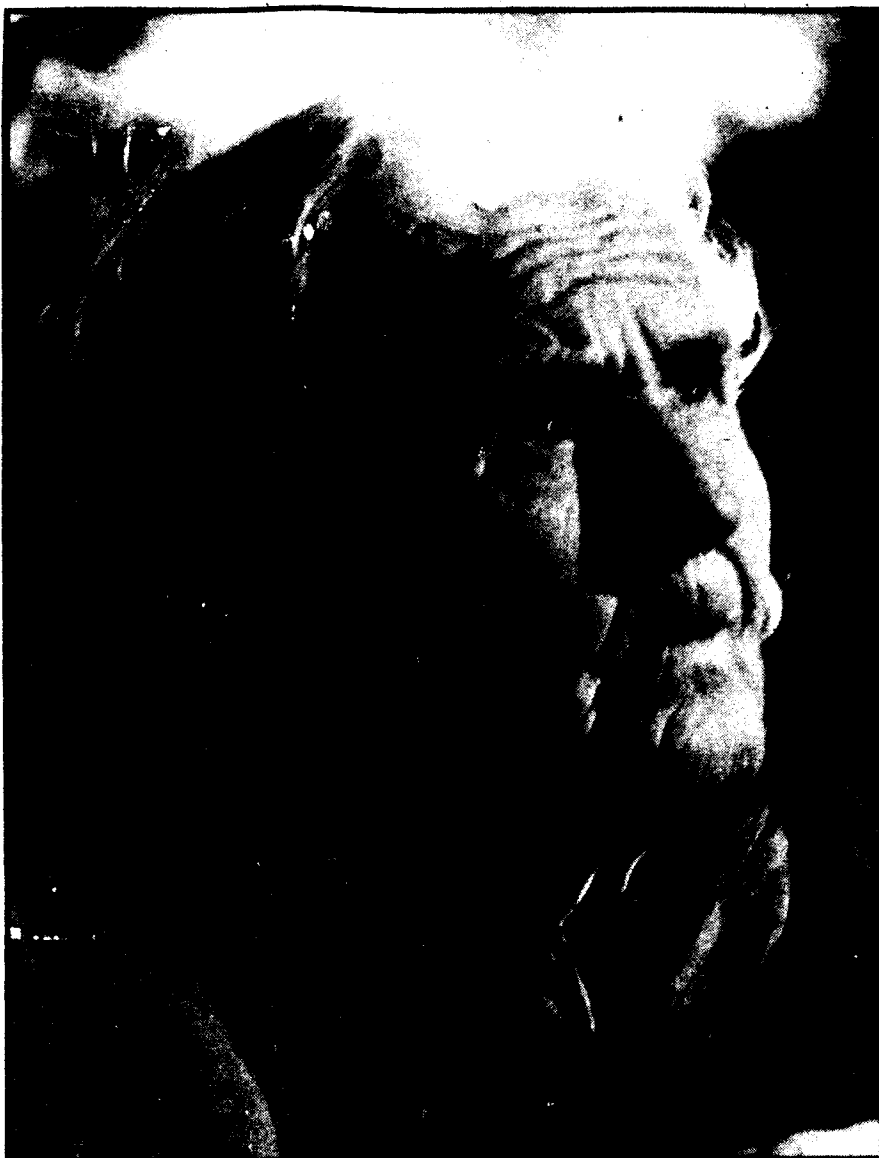
clou en l'apartat de deficients constatem que el 48,8% és depenent en major o menor grau.

Sabem que els mitjans per a solucionar el problema dels ancians sense recursos, és molt li-

mitat. No obstant, totes aquestes dades tal vegada ajudin a una progressiva sensibilització de la societat, així com de totes aquelles persones i institucions que, per vocació, dedicació o per un

sentit cristià, puguin realitzar una tasca entre els nostres ancians, els actualment anomenats la Tercera Edat.

M. V.

Escoles cristianes i admissió de nous alumnes

Les escoles cristianes de Catalunya, fidels a les conclusions del seu I Congrés celebrat el juny passat, i d'acord amb la pròpia concepció d'escola, han adoptat uns criteris de cara a l'admissió de nous alumnes pel curs 80-81. No es tracta de cap novetat, ja que només és la síntesi d'allò que el Congrés va manifestar sobre el tema. Per altra banda, està molt relacionat amb la identitat de les escoles i, per tant, és important.

De cara a l'interès que el tema pot tenir per a moltes famílies en aquest moment de preparació del nou curs i de recerca de l'escola que necessiten per als fills, hem decidit publicar el text complet, cosa que també pot "ajudar" als directores de les escoles en el compliment de tot allò que aquests criteris comporten.

L'escola cristiana és una escola oberta a tothom

L'escola cristiana respon a criteris de servei a la societat i, tot presentant una identitat ben definida, garanteix un clima de respecte a totes les cultures i filosofies. Per això, l'escola cristiana no és lucrativa, discriminatòria ni classista, i **apareix com a comunitat on tothom és acceptat**, on tothom pot dialogar, escoltar i on tots els qui hi participin s'hi poden sentir corresponsables (Congrés, 2).

Per això, l'escola cristiana **adopta en tot moment una actitud d'acolliment i de respecte** entre educadors, alumnes i famílies, **rebutjant tota discriminació** per motius intel·lectuals, religiosos, econòmics o socials (Congrés, 22).

L'escola cristiana vol donar resposta a l'aparició que avui se sent tan viva d'un món més just. Amb vista a la promoció de la justícia, l'escola cristiana **fa normal i fàcil la integració en el món escolar d'aquells alumnes que tenen menys possibilitats**, tant des del punt de vista econòmic com de l'origen social. Així, en el moment de les inscripcions evita l'ús de tot criteri que es fonamenti en aspectes de classe, pràctica religiosa o nivells intel·lectuals mentre aquests no impossibilitin el ritme i l'eficàcia en el treball escolar, evitant així tot elitisme (L'escola cristiana que volem, 4.2.2).

L'escola cristiana **desitja i espera la promulgació d'unes lleis justes que garanteixin l'adequat finançament de l'educació**, evitin discri-

minacions entre les famílies per motius econòmics i permetin a les escoles **d'aparèixer com a servei públic, gratuït, obert i sense cap afany de lucre** (Congrés, 7).

L'escola cristiana és una escola d'opció

L'escola cristiana s'ofereix a la nostra societat pluralista com una escola d'opció, és a dir, **fa patent la seva identitat, manifesta a les famílies quina idea té d'educació, quins mitjans li assigna i amb quins criteris realitza la seva tasca educativa** (Congrés, 11). L'escola cristiana, respectant les diverses concepcions de l'home i del món, **obre les portes a tots els qui acceptin respectar l'opció de la comunitat educativa** (Congrés, 2).

Compartir una mateixa idea d'educació i assumir corresponsablement el compromís d'oferir a les famílies un servei educatiu coherent i de qualitat són premises indispensables si educadors, pares i alumnes volen formar comunitat educativa. Per això, l'escola cristiana **demana que pares, educadors i alumnes, segons les seves possibilitats, assumeixin acceptin o respectin les línies fonamentals de l'escola i vulguin participar activament en el procés de fe-les operatives** (Congrés, 11).

L'elecció per part dels pares d'una escola cristiana per als fills té avui motivacions complexes. Si per falta d'altres escoles els pares no poden fer ús de la seva llibertat a l'hora d'escollir un centre educatiu i ho fan

per motius aliens a la seva ideologia, sabran sempre que **l'escola cristiana, pel fet de ser-ho, respectarà el pluralisme tot i mantenint la seva identitat i essent fidel al seu ideari** (L'escola cristiana que volem, 5.4.3).

L'Escola cristiana i la "Selecció" dels alumnes

Cada any, multitud de famílies que coneixen i aprecien l'educació impartida a les escoles cristia-

nes sol·liciten oportunament l'admissió de llurs fills i expressen el desig de formar part de la seva comunitat. Quan una escola cristiana, per deficiències d'espai o d'altres mitjans, no pot atendre adequadament totes les sol·licituds presentades, es veu en la necessitat d'adoptar uns criteris de "selecció".

En els nivells obligatoris d'EGB, els criteris de selecció estatals, **xos publicats pel Ministeri d'Educació** per a les escoles estatals,

germans, a l'escola, alumnes sense escolaritzar, famílies de la zona, famílies nombroses, necessitats familiars, etc. L'escola cristiana no realitza proves o examens de coneixement previs a l'admissió dels alumnes, ja que en cap moment **no selecciona ni discrimina alumnes per motius de rendiment acadèmic o coeficient intel·lectual**.

En els nivells no obligatoris de BUP i FP, l'escola cristiana **procura orientar els alumnes s'acordant amb els coneixements adquirits i les seves possibilitats i aptituds**, de manera que puguin realitzar els estudis amb profit i satisfacció personal i preparar-se per a una professió que respongui als seus desigs i capacitats.

En adoptar aquests criteris, l'escola cristiana expressa la seva voluntat de ser i aparèixer com a servei públic i de donar resposta a una opció educativa que la nostra realitat social reclama, d'acord amb les llibertats essencials dels ciutadans garantides en la Constitució (Congrés, 2).

El testimoni d'un pastor

Oferint el Sacrifici, fent oblatió de la seva vida a Déu, aquesta li fou acceptada i trobà la Vida en la mort, assassinat per una bala homeiera disparada pels que no poden acceptar la Vida, i que només per la mort poden conservar la seva vida i les seves riqueses. Riqueses i obres mortes dels que estan morts a la Vida. En canvi ell ha trobat la Vida ja que "el qui perdí la seva vida per causa meua, la salvarà". (Mc.8.35)

Em refereixo a Monsenyor Oscar Romero, Arquebisbe de San Salvador, sacrificat pels que temen les paraules justes, les paraules punyents de la Veritat que no volen escoltar, que no volen seguir, que no volen obeir i les han de fer callar amb sang de víctimes innocents.

Mons. Romero ha estat l'exemple vivent del que ha d'ésser un pastor d'ànimes. "El bon pastor dona la pròpia vida per les ovelles. L'home llogat com que no és el pastor i les ovelles no són seves, si veu venir el llop, abandona el ramat i fuig, i el llop les escomet i les esgarra". (Jo. 10.11)

Un exemple punyent del que ha d'ésser un pastor, un sacerdot, un bisbe: màrtir si es necessari, per defensar

la Justícia, per reclamar la Caritat. Proclamar la Justícia per sobre de tot, davant de tots. Mons. Romero proclamà la paraula de Déu ja que considerà que havia de "posar foc a la Terra" (Llc 12,49) per reclamar la Justícia, per amparar els desemparats, per defensar els humils.

En l'Església primitiva els màrtirs ho eren per causa de la fe. Actualment en l'Església moderna els màrtirs ho són per causa de la Justícia i de la Caritat que flueixen d'aquella mateixa fe.

La situació social en molts països d'Amèrica clama justícia a Déu i als homes, però aquests, enduts per interessos materials, per comoditat, per conveniències polítiques, callen; o si protesten són meres paraules sense convicció, sense força. En canvi la paraula de Moisès Romero ha tingut la convicció, la força de la pròpia sang, de la pròpia vida, com també la del jesuïta P. Lluís Espinal torturat i mort a Bolívia fa pocs dies.

Així donen testimoni els màrtirs. Així donen testimoni els sants. Així han de testimoniar els pastors de l'Església.

Xavier Llobet i Furro

La Bíblia a l'abast

Una església que creix

(Fets 5: 12-16)

Cada vegada se'ls afegien més homes i dones que es convertien a la fe en el Senyor (v. 14). L'església primitiva no era un cercle tancat. La fe en el Senyor era animada per l'Esperit i actuava en dues direccions. De dins de la comunitat sortia el testimoniatge de la vida dels deixebles. No era una acció de simple proselitisme. Vull dir que el que es pretenia no era fer clients. Era la conseqüència lògica de la conversió. Es pensava i es vivia d'acord amb l'Esperit de Jesús i això tenia unes clares repercussions de cara enfora. La Bona Nova de la salvació obrada per Jesús, era massa forta per poder-la repleure en la intimitat d'un grup. Per pròpia naturalesa tendia a expansionar-se. És el que en diem la nota missionera de l'Església, fonamental en la seva manera de ser. El testimoniatge, doncs, dels deixebles era una invitació constant a entrar i veure què passa a la comunitat cristiana.

L'Esperit de Jesús actuava també en una altra direcció complementària: de fora a dins. Perquè l'Esperit no és monopoli de ningú. Ni tant sols de l'església. Ell actua com vol i allà on vol. De fet actua sobre totes i cadascuna de les persones, perquè la voluntat de Déu és que tots els homes se salvin. Davant del fenomen nou de Jesús i els seus deixebles, el pobre observava, reflexionava, sentia un cert temor, una gran admiració. Ningú dels altres no gosava anar amb ells, encara que el poble en feia grans elogis (v. 13). Era el que ara en diríem l'estadi de la pre-evangelització. Déu fa meravelles. Tota la seva actuació a l'interior de la història humana és meravellosa. I les meravelles de Déu són una invitació a deixar-se endur per Déu, una invitació a convertir-se. Després caldrà fer el pas: adherir-se per la fe a la salvació.

En aquest sumari o "flash" del llibre dels Fets — el tercer que hi trobem — sobre la primitiva comunitat de Jerusalem, apareix per primera vegada el mot "Església" aplicat al grup de deixebles del Jesús ressuscit-

tat. És al v. 11 — immediatament abans del nostre text d'avui — i ens introdueix al tema que ara en diem dels ministeris ordenats de la comunitat. Aquesta es vertebra entorn de la figura dels Apòstols. Ells, els testimonis de la resurrecció de Jesús, són els enviats per ell a la comunitat. Per això Lluc ens dirà aquí els miracles i prodigis que obraven els Apòstols. Són com la continuació de l'acció de Jesús. Ara el Senyor es perpetua enmig del poble a través de la comunitat, que és com una nova encarnació de Déu.

Cal remarcar sobretot els vv. 15-16 que personifiquen l'acció dels Apòstols en Pere. Aquests actuen entre el poble, estan atents a la seva realitat i es posen al servei dels més febles. Com Jesús, passen fent el bé i donant la salut a les persones molestades pels esperits impurs (v. 16). Per això han estat constituïts i enviats. Ordenats, doncs. Aquest és el seu ministeri, al costat del servei de reunir i fer créixer la comunitat. Oberts a tothom. En benefici del poble. Dedicats a tots.

Val la pena de remarcar també una característica sobressortint del testimoniatge de la comunitat: eren una sola cosa. Tots es reunien unànimement en el portic de Salomó (v. 12). Eren una "Església", una reunió en comunió, en el mateix escenari de tantes activitats de Jesús, la comunitat el fa reviu amb el testimoniatge de la unitat que pervé de la comunió de la diversitat dels membres que la integren. Tots són una mateixa cosa en la fe i en la vida, entre ells i amb el Senyor. Una mateixa cosa que allibera i que salva. Per això és una comunió que acull, una comunió oberta. Així la primitiva comunitat es presenta com la continuació de Jerusalem del Senyor ressuscit, que creix constantment, i que progressa pels difícils camins de l'obertura a tots els homes. És l'obra de l'Esperit.

Josep M. Aragonès

Interessen persones per a promocionar

CATALUNYA CRISTIANA

Si vostè disposa d'un mínim de 5 hores diàries pot fer una tasca ben programada de difusió de la nostra publicació i pot guanyar-se uns diners; encara que fa de mal dir quants seran calculem que poden ser de l'ordre d'unes 25.000 ptes. al mes. L'edat i sexe ens és indiferent, però cal que en tot moment sigui capaç de donar una imatge de persona seriosa i responsable:

Escriviu a:
Carrer Balmes, 123 3er. 2º -Barcelona-8 - Ref. 32.521

Costums i tradicions

L'arribada de les roses

Per l'abril arriben les roses. Almenys des del segle XV tenim la tradició de la Fira de Sant Jordi i fins a la Pentecosta, les roses, amb el seu perfum, embaumen tota la geografia del país i, encara, pel juny, plouen damunt el talem que aixopluga el Cos de Crist i encatifem, amb els clavells, els carrers per on passa la processó del Corpus. El costum d'enramar la Custòdia i de fer catifes de flors, ve, almenys, del segle XIII.

La rosa és eminentment cristiana. El diumenge "laetare" el Pare Sant anava solemnement a l'església de la Santa Creu de Roma a celebrar l'Eucaristia. Duia una rosa, dita d'or, perfumada amb bàlsam i mesc que beneïa. De retorn a Sant Joan de Letrà donava la rosa a una persona de la seva elecció. La fórmula de la benedicció del Papa, que anava revestit amb capa i estola rosades, deia així:

"Aquesta rosa és, pel seu color, el símbol de l'alegria de la Santa Església; el seu perfum significa les bones obres; i la rosa mateixa, sortida de l'arrel de Jessé, és místicament la flor dels camps i el lliri de les valls, és a dir, Jesús, nascut de Maria, amb el qual hem d'alegrar-nos sempre en la glòria dels sants".

I, per cristiana és, essencialment mariana. Rosa d'Abril anomenem la Moreneta; per antonomàsia, Maria és la Rosa Mística invocada en la lletania; a Lourdes s'aparegué a la Bernardeta —la festa de la qual és justament dimecres vinent—, en mig d'una gavarrera florida, però com si no estigués prou contenta de trobar-se rodejada de roses silvestres, en portava una de ben esclatada i lluminosa damunt de cada peu.

Aquí, també la imatge de la Verge de Davall de Flors, patrona de Tremp fou trobada, en ple hivern, dins d'un roser florit. La de Maritxell, patrona d'Andorra aparegué igualment en mig d'una altra gavarrera florida i la rosa que figura a l'escut de Reus neix d'una bella tradició mariana que molts dels nostres lectors coneixen. Per si d'altres no, l'explicarem breument.

En el segle XVI, Reus sofria una espantosa pesta i escoltant les pregàries d'una pastora anomenada Isabel Besora, se li aparegué la Verge encomanant-li que digués als jurats de la ciutat que fessin penitència i repreneuessin el costum perdut de fer cremar una candela a la capella de la mare de Déu de Betlem, al carrer de Monterols. Els jurats no en feren cabal i de bell nou la pastora demanà

l'ajuda del cel i, també de bell nou, se li aparegué la Verge i perquè la noia fos creguda, li besà la galta deixant-li estampada una rosa. "Quan la candela sigui encesa— digué a Isabel—, la pesta cessarà, i la rosa desapareixerà. Aquest serà el testimoni de què dius la veritat".

Així ocorregué i així començà la devoció a la mare de Déu de la Misericòrdia, bastint-li un santuari en acció de gràcies i posant la rosa a l'escut de la ciutat.

Tembé els sants i les roses van, molts cops, aparellats. La nostra santa Eulàlia duia una faldada de pomes per als pobres i quan la seva mare va preguntar-li què portava, respongué: "Flors". I tot i ésser l'hivern, aparegué una faldada de lliris i de roses. Cosa semblant ocorregué a Rosa de Viterbo, a Isabel d'Hongria, a Casilda, a Germana i fins a sant Nicolau de Tolentino.

Una llegenda o rondalla catalana, explica que unes bruixes, airades perquè un xicot es burlava d'elles, el varen encantar convertint-lo en un ase. El pobre noi, arrenpentit, vinga plorar o bramant que és la manera que tenen els rucs d'expressar-se. Les bruixes, que no eren dolentes del tot, varen tenir-ne compassió i li digueren:

— Quan el dia del Roser passi la processó per davant de casa teva, si arrenques una rosa del tabernacle d'una queixalada, tornaràs a ser home.

Passats uns dies que foren de molta tristesa per l'ase —perdó, pel noi!— arribà la festa del Roser— que com sabeu és una de les més populars de Catalunya i podríem dir que resumeix tota la relació de la Mare de Déu amb les roses— i quan el tabernacle amb la imatge de la Verge passà per davant de la casa del dissortat ruc, aquest hi clavà queixalada arrencant una rosa dels peus de la imatge i tornà al seu estat natural de vailet alegre i escotorit.

Esteve Busquets i Molas

Pensant-hi bé

L'alegria de creure

Jo no dic que el cristià sigui un "sac de rialles".

Dic, simplement, que és un home que porta "un misteri de goig" en l'entranya del seu esperit.

"L'alegria de creure" és una conjugació harmònica de l'alegria del "saber" i del goig "de ser estimat i d'estimar".

Perquè, fonamentalment, el que la fe et dona a saber i a conèixer és "Algú" que es vivit i estima.

"Saber" de Déu convida a conèixer-lo. Conèixer-lo, convida a estimar-lo en una relació interpersonal de comunió.

La trobada dels que s'estimen és sempre lluminosa i joiosa.

L'home, obert naturalment al saber, quan pot tenir la certesa que ha trobat la resposta a les preguntes més fonamentals que es planteja com a persona, en té, justament, una alegria.

Sobretot perquè aquesta resposta no és una resposta freda com la conclusió racional d'un teorema a partir d'unes dades humanes, una resposta purament conceptual que exhaurixi totes les seves virtualitats en l'ordre del "saber"; sinó que, sobretot és una resposta "cordial" de l'amor infinit de Déu, una resposta "projecte" proposada a la llibertat creadora de l'home que demana, per a ser cada vegada més plenament "sabuda", ser també cada vegada més plenament acceptada i "viscuda".

Es aleshores quan la fe esdevé llum, força, alegria, coneixement viu difícilment transferible.

Quan la fe ens pesa com una mena de fardell molest és que la coneixem i la vivim mediocrement, poc "cordialment". Tot allò conegut i viscut mediocrement no dona satisfacció plena.

La inefable "alegria de creure" és fruit de la generositat de l'home en l'acolliment del do de la fe.

Tenir la fe com una resposta purament intel·lectual a la problemàtica de l'existència; o com un remei útil a l'angoixa humana; o com una disciplina moral als possibles desordres dels comportaments humans, és fins a cert punt, voler "servir-se" de la fe, més que obrir-se humilment al seu dinamisme de vida; és voler fer de la fe

quelcom simplement "útil", quan, essencialment, és gratuïtat de l'amor lliure de Déu envers l'home i de l'amor lliure de l'home envers Déu.

Des de la fe sabem d'ella mateixa que és un bé tant per a la persona com per a la comunitat; però tot i així, no pot ser imposada per reial ordre, ni potenciada purament com un factor d'equilibri sociològic, o valorada per la seva "utilitat".

No hi ha "alegria de creure" sinó és des de la llibertat en l'amor com una actitud personal d'obertura a l'alegria infinita de Déu.

Quan la persona renuncia a "fer preguntes a Déu" i a "utilitzar" Déu, i es decideix a estimar-lo i fiar-se'n, es posa en camí de gaudir d'Ell.

Aleshores la pregunta: Per a què necessitem Déu?, o, per a què serveix la fe?, són preguntes que, amb freqüència, deixen perplex el creient perquè sonen a una mena d'estrany utilitarisme. Es com preguntar: per a què serveix conèixer i estimar l'altre?

Déu no és un "pare pedaç", ni l'home un pàrvul. La fe és la trobada de dos amors i de dues llibertats.

Es en aquesta dimensió viva on la fe esdevé festa i lluita, opció i renúncia, fidelitat i compromís, audàcia i alegria.

La tragèdia del Crist —i la de l'home— l'hem contemplada i viscuda el divendres sant.

Ara ens cal obrir-nos a la PASQUA.

Pasqua és la cascada del poder, de la glòria i del goig de Déu sobre la tragèdia del Calvari i sobre la tragedia de l'home.

Pasqua és la font de l'alegria de l'home salvat, de les ganes de saltar i ballar que, després de David, han sentit moltes altres persones posseïdes per l'alegria de Déu; una alegria "cantada" pel poble de Déu des de l'"Angèlica" de la Vetlla pasqual fins a les caramelles.

Es l'impuls dinàmic que irromp al cor de la nostra fe llençant-nos vers el "joc" lliure festiu i creador de la nostra existència com a resposta joiosa a un Amor crucificat, ressuscitat, etern.

Xesc Soliu

Créixer en saviesa

La política, quan arriba a l'obsessió del període electoral, pot descentrar els esperits i ajuda a oblidar allò que cal més per avançar en el camí de la pròpia perfecció. Es quan t'adones que una de les coses més importants és la de conservar la pau interior, la qual fa possible el conservar l'adequat equilibri psicològic, i també el físic.

Ara que ja hem complert amb el nostre deure de votar, és quan cal fer una especial meditació de com estem en les coses essencials. Si tenim aquella llibertat d'esperit necessària per a veure on està el nostre deure i tornar a refer la ruta si és que ens haguéssim desviat del nord.

La passió quan juga fort per aconseguir coses d'ordre material, desgavella tot el conjunt. Ara ja hem discutit prou. Ja hem deixat anar la nostra papereta a l'urna. Hem guanyat o hem perdut. Però tinguem en compte que la veritable pèrdua només està en una cosa: quan perdem el sentit per a les coses d'ordre espiritual.

Cal continuar "creixent en saviesa". Heus aquí tot el resum que m'he fet d'aquests dies post-electorals.

El Salmista ens indica una pista: "La primícia de la saviesa és creure en Jahvé. Serà prudent el qui ho posi en pràctica".

Aquí rau un dels mals més clars i permanents dels nostres dies: el no creure en Déu. I així ho hem pogut llegir no fa gaire en declaracions de líders polítics, perquè ara estaven de moda, i també en filòsofs i escriptors literaris.

Si els que han de donar llum donen fum, la cosa és evident que no pot anar del tot bé. Anirem coixos d'una o altra banda. No encertarem en els veritables camins i ensopegarem a la primera embranzida.

Però no cal desanimar-se. Hi ha qui es preocupa encara de "créixer en saviesa". Hi ha al nostre costat algun sant que treballa de ferm sense que ningú se'n adoni. Hi ha un Papa que vetlla i porta el timó de la nau de l'Església. Hi ha, en tots els camps, científics, socials i literaris, homes que ho veuen claríssim.

El pitjor de tot és el desànim. Aleshores tot se'n fa fosc. Ens manca el deler del treball constant en pro dels ideals més fermes que han il·luminat la nostra vida.

El consell però ens indica la solució i ens repeteix: "Serà prudent el qui ho posi en pràctica". No es tracta de reaccions espectaculars, sinó d'aquella tranquil·la resolució de continuar el camí que varem iniciar quan tot se'n apareixia diàfan. Prudents en el propòsit, prudents en els mitjans escollits, prudents en fer-ho sobre bases fermes, com aquell que edifica sobre la roca que, encara que

vinguin tempestats, resistirà les adversitats i no s'enderrocarà.

Créixer en saviesa és fer-nos un bé i millorar a la vegada la mateixa societat en la qual vivim. Si seguim aquest camí no hi cap perill de fracàs, sobretot si entenem el fracàs en un sentit espiritual.

Si per una banda els nostres temps ens donen tans motius de pessimisme, per l'altra, la mateixa gravetat de la situació ens ha de servir d'estímul per a superar-nos i col·laborar decididament perquè no es malmeti la bona llavor que els sembradors han escampat. De nosaltres depèn l'èxit de moltíssimes coses. Quedaríem parats si de cop, per una visió sobrenatural, poguéssim contemplar l'eficàcia irresistible del poder de l'oració, del bon exemple, de l'actitud amable, del bon humor, de la sana alegria dels que viuen en pau, de la mai prou lloada acció dels que es preocupen del pròxim quan estan malalts o quan es troben en dificultats.

Com ens deia no fa gaire un amic, Vic Gros, quan ens anem fent grans ja no ens queda cap altra opció que ser optimistes. Els joves donen la impressió que poden perdre el temps en pessimismes i derrotismes, però no saltres, no. Siguem-ho doncs de debó. I més que optimistes, encomanem-nos aquella alegria del viure que sentia el gran Chesterton.

Les coses quan van malament es poden superar amb esforç. Posem-hi també alegria i procurem créixer en saviesa. Aleshores veurem, més clar que mai, que fent-ho així no perdrem ni un segon de la nostra vida i tot prendrà un sensacional sentit espiritual.

Josep Maria Riu

Un servei a la fe cristiana

Catalunya cristiana

Racó del llenguatge

La importància dels accents

Els jovenets ho han après a l'escola, els més grans han fet algun curs, o mig curs, que també és molt corrent, alguns —pocs— van tenir català a l'escola els anys trenta i d'altres són autodidactes perquè han consultat sovint gramàtiques i diccionaris o perquè han mantingut un nivell constant de lectura, que diuen que és un vici car i que crea hàbit, però que és insubstituïble per conservar i fer créixer la cultura lingüística.

El cas és que els que saben les normes d'accentuació gràfica en castellà, que són pràcticament tots, quan estudien el sistema català, comproven que s'hi assembla molt, amb l'única diferència que, en castellà, s'accentuen tots els mots aguts acabats en n, i en català només els acabats en en i in.

Però el que hi ha és una des preocupació molt general pel que fa a la recta distribució dels accents, tant en castellà com en català. Són oblidats sovint i això distorsiona la pronunciació correcta molt més en català que en castellà ja que nosaltres canviem

els sons vocàlics d'una mateixa síl·laba si és tònica o si és àtona. Es conta l'anècdota d'aquell jove que va deixar un llibre molt apreciat a una noia i perquè se sentís més obligada a tornar-lo hi va incloure una nota que deia: Té amo. No així com ho he escrit jo, sinó sense l'accent, amb la qual cosa va ser pres per una declaració d'amor en castellà i no vulgauer saber les conseqüències d'aquest terrible malentès. Aquest és un accent distintiu que només es posa en una de dues paraules que s'escriuen igual com ho veiem en la frase: té més te, on accentuem la forma del verb tenir per no confondre-la amb la infusió. L'alegria de fer el bé és una frase moralitzant i el títol d'una obra de teatre. Sense l'accent es torna: L'alegria de fer el xai. He vist molts adhesius a cotxes i motos que diuen amb orgull: Sóc català, però hi manca l'accent i és com si diguessin: Català ignorant com un tros de fusta.

Compte també, en l'accent distintiu, a no equivocar l'accent de paraula perquè fàcilment un gandul, un

que té un os a l'esquema l'accentuàssim resultaria que tragina un ós, feina que desdiu totalment d'un gandul.

Pobles com Barberà i Borriassà, sense accent són la dona d'un barber i una burra grossa.

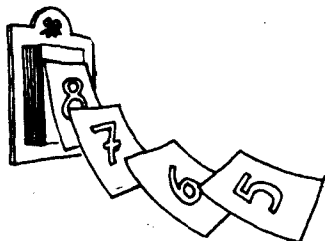
Els cognoms també surten perjudicats de la descurança dels accents. A la llista d'esqueles del diari Avui no n'hi ha mai cap, potser perquè els escriuen amb majúscules. (Mai ningú no ha llegit enlloc que les majúscules no s'han d'accentuar). Això pot portar confusions.

Perles ortogràfiques

La vostra mà dreta al Parlament. Propaganda electoral. No cal dir de quina tendència és el partit que ha divulgat la frase. Però sí que cal dir que la lletra a sempre porta accent greu (´) i mai no el porta agut (´) i que han inundat el país de faltes d'ortografia.

Albert Pera

Calendari

Diumenge, 13 d'abril. II de Pasqua. Sant Martí, papa i màrtir. Condemna l'heretgia dels monoteletes (d'aquells que creien que en Jesucrist hi ha una sola voluntat i no dos: la humana i la divina, com correspon a les dues naturaleses del Verb encarnat).

Sant Hermenegild, rei, mr; Carpi, mr. i Ursus, b.

El sol surt a les 5,15 i es pon a les 6,29.

Dilluns, 14 d'abril. Sant Tiburci, Valerià i Màxim, mrs; Tèlm, dominic i Lambert, b.

Dimarts, 15 d'abril. Santa Basílica i Anastàsia, mrs. i Sant Crescent, mr.

Fira a Lleida, El Perelló i Prades.

Dimecres, 16 d'abril. Sant Toribi, b. Stes. Engràcia, mr. i m. Bernadeta Soubirous, vg. Fira a Artés i Casserres.

Dijous, 17 d'abril. Sant Anicet, mr; Pau i Isidor, monjos.

Divendres, 18 d'abril. Sant Eleutei, b. mr.; Perfecte, pvre. mr. i Santa Antia, mr.

Dissabte, 19 d'abril. Sant Lleó IX, p.; Vicenç i Sòcrates, mrs.

Per l'abril cada gota val per mil.

La nuvolada pel cel s'estén, / bufa un vent tebi sobre els sembrats / i cau la pluja ben mansament / regant la tendra verdor dels prats.

L'Església celebra

13 d'abril, diumenge. II de Pasqua. Lectures: primera Ac 5, 12-16; Sal 117; segona Ap 1,9-11* 12-12,17-19; tercera Jo 20,19-31.

14 d'abril, dilluns. De la II Setmana de Pasqua. Lectures: primera Ac 4, 23-32; Salm 2; segona Jo 3, 1-8.

15 d'abril, dimarts. De la II Setmana de Pasqua. Lectures: primera Ac 4, 32-37; Salm 91; segona Jo 3, 11-15.

16 d'abril, dimecres. De la II Setmana de Pasqua. Lectures: primera Ac 5, 17-26; Salm 33; segona Jo 3, 16-21.

17 d'abril, dijous. De la II Setmana de Pasqua. Lectures: primera Ac 5, 27-33; Salm 33; segona Jo 3, 31-36.

18 d'abril, divendres. De la II Setmana de Pasqua. Lectures: primera Ac 5, 34-42; Salm 26; segona Jo 6, 1-15.

19 d'abril, dissabte. De la II Setmana de Pasqua. Lectures: primera Ac 6, 1-7; Salm 32; segona Jo 6, 16-21. BA(1)

En el XV centenari del naixement de sant Benet

Carta als joves

Amb motiu d'aquest centenari, que es celebra enguany, un grup de monjos de vint i cinc monestirs de benedictins i cistercencs de Bèlgica i Luxemburg han dirigit una missiva a tots els joves del món, desitjant compartir allò que és el cor mateix de llur vida monàstica.

Benet, pare i guia

Un jove estudiant romà abandona els seus llibres i la fortuna paternal per retirar-se a una vall feréstega, als encontorns de Subiaco "per tal de només complaure a Déu". Es aquest el començament de Benet. El dur aprenentatge de la solitud obre el seu cor al vertader coneixement d'ell mateix fent un lloc net i transparent per Déu.

Quan ben aviat els visitants es presenten, queden astorats per la irradiació d'un home de Déu. Fins i tot desitgen restar a viure amb ell. D'aquesta fàisó Benet esdevé el guia espiritual d'aquests nous convertits: ell expressa la serietat i l'autenticitat del seu camí i és portat a fundar les comunitats. Seguint la seva conducta, tots viuen l'ardent recerca de Déu en els vestigis del Crist. I aquesta experiència de vida evangèlica, Benet l'ha feta arribar fins a nosaltres en la seva regla.

Han passat quinze segles. Els homes i les dones es reconeixen avui encara en aquesta experiència de Benet.

L'aventura de la fe

Una trobada pot transformar la vida i donar-li un nou sentit. La joia neix de poder donar-se i de trencar les barreres de l'egoisme per intentar l'aventura de la comunió. Nosaltres hem realitzat aquesta experiència, un dia. Una paraula de l'Evangeli sobtadament ens ha envaït com una forta claror i una força. La crida ha pres l'aspecte del Crist. "Jesús, un dia, posa el seu esguard en el jove ric i l'estima".

Nosaltres hem respost amb un "sí" que desitjàvem lliure i total, com el sí de l'amor: implicant-hi la nostra vida sencera, avui, demà i sempre. Pel Crist i l'Evangeli nosaltres renunciem a tota possessió, a fundar una família, a disposar de nosaltres mateixos al nostre lliure albir. Tenim absoluta confiança en un Altre, posant en el cor el pressentiment de comprometre'ns en un camí que mai no ens podrà decepcionar, de respondre al vot més profund del nostre ésser. De llavors ençà ja no volem cap altra cosa que preferir l'amor del Crist, davant de res més.

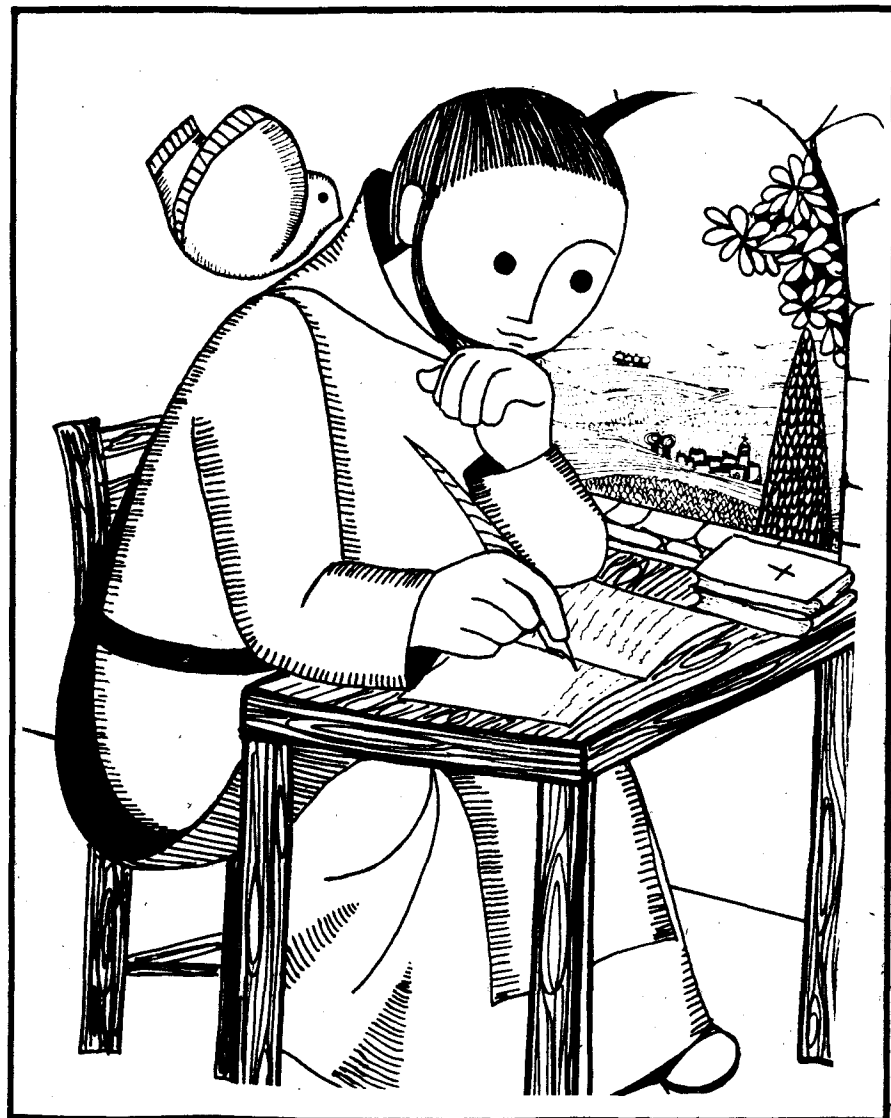
Un art de viure

Què hem trobat al monestir? Una comunitat fraternal on hom, per l'ajuda mútua, procura cercar Déu, un art de viure assajat per les diverses generacions de monjos.

Una vida centrada en Déu, on tot s'ordena a l'atenció del més profund del cor, resulta un art que s'aprèn pacientment i s'escola per camins i senderons ben senzills: escoltar, pregar, viure la fraternitat.

Els nostres germans del monestir, no els hem escollit. En començar tot sembla que ens separi: l'edat, l'ambient, la formació, el caràcter. Fins la mateixa crida de Déu que ens ha aplegat, la crida de Déu que no pot pas estimar-se si no s'estima, juntament, als uns i als altres. Nosaltres gosem creure en el repartiment de tot allò que posseïm, en el perdó que reconcilia "abans que el dia no s'acabi", en la confiança que dóna a cada un les millors i més completes gaubances del viure en plenitud.

Enfrontats a aquestes exigències, sota la viva llum de l'Evangeli, des-

cobrim en nosaltres els obstacles que ens priven de seguir Jesús. La nostra conversió en duu a terme al preu d'un despullament de les nostres màscares i ens emplaça en la claror de Déu. Coneixer-se així, ja suposa el guariment. Guarit de tota suficiència, de qualsevulla tendència espontània per judicar i per condemnar, guarit per estar a punt, prest a l'acolliment, a la comprensió i al perdó. I consentir-hi, suposa ja estar salvat.

Una comunitat oberta

La comunitat monàstica no roman pas tancada en ella mateixa. Com podria fer-ho sense mentir a Déu apassionat d'amor per a l'home?

"Honorar a tots els homes", recomana Benet. La comunitat es val de la terra d'acolliment per a tots: aquells que volen compartir la seva pregària i la seva vida, aprofundir llur fe, també, aquells que busquen un lloc de silenci i de pau.

Si el monjo treballa per guanyar el seu pa de cada dia, ell manté abans que res, tota la inquietud de la solidaritat i del compartiment: solidaritat amb els apenats, compartiment amb els qui estan més mancats.

Un rostre de l'Església

La vocació del monjo és la de recordar als seus germans la vigilància del cor. En la nit pregona ell

anuncia que naixerà una alba. Una esperança s'ha enlairat. Cal, doncs, vetllar-la. El Senyor arriba, Ell, l'únic absolut de les nostres vides. El monjo roman al cor de la paraula de l'Església que crida la vinguda definitiva del seu Senyor.

Les nostres comunitats es senten solidàries de les Esglésies que sofreixen la prova. Les temptacions de l'home, les seves foscor són les nostres. Els germans compten amb la nostra pregària, sobre el nostre testimoniatge de fe.

Un rostre de l'home

En tots els temps i en totes les cultures, l'experiència monàstica sempre ha atret dones i homes assedegats d'absolut. Aquesta recerca significa que la vida troba el seu últim sentit en un més enllà de l'home. Per a nosaltres, monjos cristians, l'estil de vida monàstica ens permet d'expressar el nostre do al Crist en tota la seva radicalitat.

En un món envellit, esclavitzat i trist, Jesús ens convida a manifestar la novetat del Reialme, la llibertat de l'amor i de la joia de la lloança.

Aquesta és la vida monàstica. Si hem escrit aquesta carta, ha estat per dir-vos els llaços fraterms que ens tenen units en el Crist.

Un grup de monjos

Symposium internacional sobre la família

Del nou a l'onze d'aquest mes s'ha celebrat un Symposium internacional sobre la família, organitzat per la Universitat de Navarra.

Mons. Jozef Tomko, secretari general del Sínode dels Bisbes i l'arquebisbe Moreira Neves, secretari de la Sagrada Congregació per als Bisbes. Moreira és dominic i va néixer al Brasil; enguany ha predicat els exercicis espirituals al Papa i als prelats de la Cúria.

Pel que es refereix als altres ponents, hi ha hagut primeres figures en l'àmbit de la teologia, del dret i de la pastoral.

Els treballs del symposium s'han desenvolupat en sessions plenàries de caire públic, als matins, i en sessions de treball, a les tardes, reservades a especialistes.

Cal destacar que han presidit algunes sessions al mateix bisbe de Pamplona, Dr. Josep Mª Cirarda.

Sots-President de la Conferència Episcopal espanyola, i l'arquebisbe de Valladolid, mons. Josep Delicado Baeza.

Tots els mitjans d'informació han significat la importància d'aquest symposium en ordre al tema del matrimoni i la família.

La conferència de cloenda ha estat molt suggestiva: "El dinamisme apos-

tolòic de la família cristiana". L'ha pronunciada l'arquebisbe Moreira Neves, secretari de la Sagrada Congregació per als Bisbes. Moreira és dominic i va néixer al Brasil; enguany ha predicat els exercicis espirituals al Papa i als prelats de la Cúria.

Pel que es refereix als altres ponents, hi ha hagut primeres figures en l'àmbit de la teologia, del dret i de la pastoral.

Els treballs del symposium s'han desenvolupat en sessions plenàries de caire públic, als matins, i en sessions de treball, a les tardes, reservades a especialistes.

Cal destacar que han presidit algunes sessions al mateix bisbe de Pamplona, Dr. Josep Mª Cirarda.

Sots-President de la Conferència Episcopal espanyola, i l'arquebisbe de Valladolid, mons. Josep Delicado Baeza.

Tots els mitjans d'informació han significat la importància d'aquest symposium en ordre al tema del matrimoni i la família.

PLAZA & JANES, S. A.
Editores

La sardana i la dansa

La revista "Som"

Sota la guia de difusió de la Cultura Popular Catalana, el Grup d'informadors Sardanistes de Catalunya editarà, a partir d'aquest mes d'abril, una revista amb el nom indicat de "Som", en la qual hi tindran cabuda tota aquesta sèrie —llarga, ampla i quantiosa— de manifestacions populars i folklòriques dels Països Catalans, com ho són la Sardana, els Esbarts amb les seves danses, els Xiquets de Valls, Bastoners, Grallers, i un abundós costumari de totes les nostres comarques.

Aquesta vegada la frase feta de que la revista omplirà un buit, és real, verídica com mai ho pugui ser, perquè no n'existeix cap que abarqui aquesta temàtica de la cultura popular, almenys d'una manera expressa com ho farà "SOM". Potser en l'ambient de la sardana, per causa d'una més àmplia difusió d'aquesta dansa, la novetat no ho serà d'una manera total, doncs bé recordem modestes publicacions dedicades a informar i parlar de la dansa nacional catalana. Però cap d'elles havia assolit el nivell editorial que tindrà la nova publicació, aspecte que no precisem pas per censura —de cap de les maneres— però que serà així i així caldrà valorar-la.

El GISC, que compta amb uns deu anys d'activitats informatives estrictament dintre el camp de la sardana, es llença ara a una aventura veritablement important i necessària pel país català, i que cal esperar esdevingui profitosa. De fet la quantitat de poble que està involucrat en activitats de caire folklòric és bastant més extensa del que pot semblar a simple vista. El folklore català no ha comp-

tat amb les atencions adequades o proporcionals a la seva importància. Més aviat l'hi ha calgut lluitar contra obstacles que pretenien —i encara ho pretenen— deixar-lo en un segon terme, el fruit o resultats dels quals ha estat un desconeixement de les nostres pròpies activitats populars i una minsa difusió, fora o dintre de casa, que ha fet minvar amb escreix llur popularitat.

"SOM" recollirà tota aquesta amplíssima gamma folklòrica i popular, amb la qual es pot aconseguir una revista interessant, no només per als directament afectats pels temes que s'hi publiquin, sinó també per aquelles persones encuriosides en aquestes temes.

L'edició de la revista ha estat programada per ser adquirida només per subscripció, única manera que s'ha calculat pot garantir la continuïtat (quan el nombre de subscriptors sigui assolit) i que, per altra banda repercuti en el preu de la subscripció (mil pessetes a l'any, per dotze números) en eliminar les pèrdues derivades de les devolucions.

Qui estigui interessat en tenir "Som" i vulgui assegurar-se la seva adquisició pot formular la seva inscripció per correu, dirigit al carrer de Padilla, 239, int. Barcelona-13, o bé per telèfon als números 59 03 45, de Girona; 21 17 20, de Tarragona; 24 18 22, de Lleida; 725 08 09, de Sabadell; 236 20 31, 258 66 69 i 204 09 03, de Barcelona.

JOSEP VENTURA

Ressò Bastoner

Com havíem anticipat en el número 20 d'aquest setmanari s'està preparant a la Vila Ducal de Montblanc, la V.ª TROBADA DE BASTONERS DE CATALUNYA, festa folklòrica que cada any se celebra en

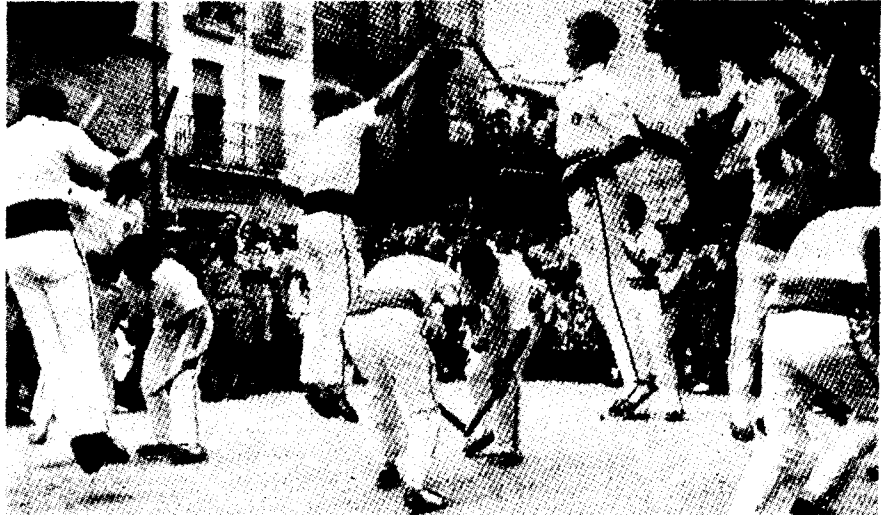
d'aquesta cercavila, el Ball de Bastons de Montblanc oferirà un esmorzar als bastoners participants amb les típiques coques de la vila, després de la cercavila es trobaran totes les colles i es reuniran amb la carroça de

qui on s'ecollirà aquesta pubilla que ha de presidir les festes de la V.ª Trobada, i de passada a veure si les altres colles segueixen el nostre exemple i idea, perquè hem de pensar que encara que el Ball de Bastons de Montblanc sigui d'homes sols, hi ha grups bastoners en els que també hi ha "bastoneres", per així nomernar-les, i pensem que d'aquesta manera reverenciem a aquestes estimades damiselles que volen contribuir a revivir i donar continuïtat a aquest folklore tant antic i tant important dins l'entorn de casa nostra, per tant hem de continuar cridant a plena veu que els Balls de Bastons són un puntal ferm del folklore català.

I ja per acabar i parlant un xic del Ball de Bastons de Montblanc, cal dir que el dissabte dia 15 del present mes farà la seva primera actuació de la temporada 1980, els que vulguin contemplar l'art bastoner i al mateix temps el Ball de Bastons de Montblanc, al voltant de les 4'30 o 5 de la tarda estaran presents en les festes de l'Hospitalet de Llobregat, a mida que informarem de la Trobada de Bastoners anirem anunciant les actuacions del Ball de Bastons de Montblanc.

Només ens queda per demanar, a Déu Nostre Senyor, que amb l'ajut dels veïns de la Vila de Montblanc, el seu Ball de Bastons pugui preparar una Trobada al gust de totes les colles participants i del públic en general, i que les Trobades de Bastoners de Catalunya durin mentre hi hagi bastoners a la nostra terra, i aquest és i ha de ser el desig i la voluntat de tot un poble, Catalunya.

JOAN-SERAFI

un indret de Catalunya on hi hagi una representació de Bastoners, un grup de Ball de Bastons. Ja podem avançar que la Trobada tindrà lloc el dia 11 de maig, tot conjuminat les Fires i Festes de Sant Maties, Patró de la Vila. S'espera la participació d'unes 30/35 colles de totes les comarques de Catalunya, de moment encara no està determinat ni l'horari ni el lloc que es faran, però més endavant ja procurarem informar del programa general de la gran festa folklòrica. El desenvolupament de la trobada serà com les anteriors, al matí hi haurà una cercavila per les colles participants pels carrers de Montblanc; abans del començament

la Pubilla del Ball de Bastons de Montblanc per encaminar-se al lloc de la demostració i allí cada colla ens oferirà una mostra del seu repertori. Al final, repartiment de records commemoratius de la V.ª Trobada i un dinar de germanor per a tots els bastoners. Acabats ja els actes hi haurà la reunió de caps de colla per a decidir on ha de tenir lloc la VI.ª Trobada. Això vol ésser un esboç de la festa dels aimants del folklore bastoner.

Parlant de la Pubilla del Ball de Bastons de Montblanc, hem de dir que el proper mes d'Abril, concretament el dia 19 tindrà lloc un lluit ball a la Sala-Café del Casal Montblanc.

Excursionisme i cultura

Santa Maria de Tauladell

Les persones atentes a les notícies sobre l'art romànic avui tindran una bona sorpresa amb aquesta capella, ja que, pel que puc saber, és la primera vegada que la trobaran citada, perquè no consta en cap catalogació del romànic ni en d'altres escrits semblants.

L'antic monestir de Santa Maria de Tauladell és situat prop del llogaret de Gra, del municipi de Florejacs, localitzat en un punt poc conegut i menys transitat, si no és per la gent que han de llaurar els conreus veïns del monument.

Aclarim d'alguna manera el camí per arribar-hi. Ens situem a Cervera, on prenem la carretera que porta a l'Aranyó, passem aquesta població de llarg i després del quilòmetre 8 trobem una cruïlla de carreteres, passats uns set-cents metres, i allà girem a la dreta en direcció a Concabella. En arribar-en girem novament a la dreta i en direcció nord, per la carretera, que ens menaria a Guissona, i després del quilòmetre 16 cal girar a l'esquerra per un camí carreter que prendrem a cosa de cent metres abans del quilòmetre 16. Tireu endavant i és llavors que, vigilant al costat esquerre del camí, podreu veure dalt d'uns camps l'antiga edificació del monestir de Santa Maria de Tauladell en estat ruïnós. Hi podreu comprovar un cert nombre de modificacions fetes a la primitiva capella que passen del romànic al gòtic, i d'altres afegits d'estils de difícil classificació. Tanmateix, com ja he dit, es tracta d'una novetat pràcticament desconeguda fins aquest moment, malgrat que la gent de la rodalia en coneix perfectament l'existència.

Si hi aneu, voldria que us fixéssiu en les figures en baix relleu, esculpides sota el fris on s'inicia la volta de la capella. I, ja que ens trobem en lloc no lluny de Guissona, us podria resultar interessant d'acabar la jornada visitant la població, plena de tipisme, tinguda amb molta cura, sense vehicles pels seus carrers vells, amb bones fonts —una de molt famosa davant la porta nord de la població— i una respectable quantitat de monuments eclesiàstics, com el de l'Obra de Fluvia, a cosa d'un quilòmetre i mig del nucli municipal, a la carretera que porta a Massoteres i que descobrireu prou al costat esquerre per la seva grandiositat.

Municipi: Florejacs.

Agregat: Gra.

Comarca: La Segarra.

Situació geogràfica als plans del cadastre (pla 361): 4º 55' 35" i 41º 45' 54".

Josep M. Gavin

Un llibre

Llavors per a la unitat

En el poc hi ha el molt, en la llavor hi ha el fruit, en el fullotó hi ha el llibre. Es tracta d'un petit quadern, "recol·lecció d'experiències preses de la vida comunitària", es llegeix al pròleg (I). La publicació —vivències evangèliques en unes poques pàgines— parla de l'amor amb què Déu ens estima en Jesús, en l'Església, nou Poble de Déu. L'escrit no té més pretensions que testimoniar una experiència cristiana viscuda en comunitat.

Diu el Concili Vaticà II que el progrés inclou una temptació. Els individus i les col·lectivitats cerquen el propi bé egoísticament "oblidant el que és aliè", barrejat en bé el mal, pateix la germanor. La lluita entre el

bé i el mal es perllongarà fins a l'últim dia. Aquesta lluita l'home la coneix — la pateix en el propi ésser—, el qual, sols amb l'ajuda de la Gràcia i amb grans esforços, "es capaç d'assolir la unitat en si mateix" (Vaticà II, "Sobre l'Església en el món actual", 37). L'amor, vida de Déu, en la unitat, és una idea motriu de Casanovas Martí. La recerca de la unitat en la pròpia persona i en el món de crisi és un afer urgent. La divisió i la dispersió, la biseció i la separació, la desmembració i la destrucció, corren plegades, en perillosa companyonia, enemics de Déu i de l'Home. Ha dit Jesús que tot país dividit en si mateix serà destruït i que tota ciutat i llar dividides en si mateixes no subsistiràn, moriran. (N 12-25). No hi ha altra vocació que la unitat. No hi ha altre remei que la unitat. No hi ha altra alegria que la unitat.

ran, moriran. (N 12-25). No hi ha altra vocació que la unitat. No hi ha altre remei que la unitat. No hi ha altra alegria que la unitat.

El treball diari, la correcció fraterna, la pregària, el voler que el vol Jesús, són exercicis encuadrats en una vida de comuna unitat. De la vivència a la ploma, de l'escrit a l'ànima. Llavors de unitat i per a la unitat. Viure en comunitat — en comuna unitatg sense "cap dret", solament amb obligacions, "obligacions a tot, com correspon als seguidors d'un crucificat", és intentar ciure units i perfectament l'amor diví perquè en la unitat i Trinitat hi ha la naturalesa de Déu (pag. 39). La relació d'amor i de unitat amb el proïsme porta a la maduració de la persona. Creure en l'home —imatge de Déu— és camí de perfecció. Llavors de unitat que configuren la naturalesa de l'home. Allò natural en l'home no és singularitzar-se sinó relacionar-se amb els altres, posant-los de relleu perquè ressalti el grup, la comunitat, el tot. Així es complirà el motiu de la cració de l'home, que és la unitat (pag. 19). El mitjà per arribar a la unitat és la pobresa, pobresa entesa com a donació d'un mateix, pobresa engendradora de germanor i de comunió en l'alegria i la pau del bé comú (pag. 30-31). Llavors per a la unitat que configuren la naturalesa de la Societat. El Cristianisme ha de "fer l'impossible per a engendrar un món nou, el de la unitat, la que Jesús demanà al Pare" (pag. 49) perquè el món cregui en Ell, enviat de Déu (Jo. 17,21). El fullotó "mentalitat nueva" —la conversió a l'amor— difon l'ideal del Seminari del Poble de Déu, experiència de vida cristiana en comú, aprovada per Mons. Jubany, Cardenal-Arquebisbe de Barcelona.

P. Marsà, S. C.

Memòries d'un misantrop

Pescadors en terra ferma

A la voreta del mar n'hi havia una estacioneta no gaire neta. A la voreta de l'estació, una carretera principal encara menys neta. I a la voreta de la carretera, el barri dels pescadors que sabien el que s'empescaven. Però per anar a pescar havien de travessar la carretera, l'estació i la platja. El barri dels pescadors era en terra ferma. No hi havia més de mitja dotzena de cases, arrencades tot formant mitja galta de carer. Entre les cases i la carretera, uns horts modestos per a fer-hi quatre tomaqueres i quatre enciams. Ansia, Manela! Entre la carretera que era al davant i l'estació, hi havia com una era que era per a aparcament de cotxes i autobusos de línia quan hi feien parada sense fonda. I així que encara no havia començat l'era de l'utilitari utilitzat de forma multitudinària per la massa de les gernacions d'aquella generació. La bandera de l'estació no gaire neta tapava amb el seu embutit, als pescadors de terra ferma, la vista al mar de casa estant. Era com si els haguessin varat terra endins en un vaixell barat. Ai carat! Devia ser per això que anaven perdent l'afeció a la pesca i s'empescaven d'altres maneres de guanyar-se la vida. N'era una anar-se'n a regar l'hort del davant de casa. En arribar l'estiu, els pescadors baixaven de l'hort i treien faves d'olla. Vull dir que feien la primera pela. S'havien repartit la platja en sectors i hi plantaven les casetes de fusta per als banyistes. Eren temps que no es podia anar amb vestit de bany fora de la platja, encara que hi portessis el barnús al damunt. Calia vestir-se o desvestir-se en una cambra tancada, a l'abric de mirades indiscretes massa concretes. Durant els tres mesos de estiu —parlo d'un temps que els estius dels estiuejants solien tenir tres mesos cada any— els pescadors de terra ferma pescaven banyistes de peles amb la xarxa de casetes de fusta. Es clar que només feien ple de banyistes que anaven a nedar en diumenges i festes de guardar; Vull dir de nedar i guardar la roba. Després de fer negoci per cel·les de fusta, els pescadors van tenir la pensada de fer negoci amb parcel·les de terra. Es a dir —i és a fer, perquè fou dit i fet—, que van anar venent trossets d'hort a preus d'or. començava a arribar la febre immobiliària de fer cases a l'hortet en comptes de tenir la ceseta i l'hortet. Sempre fa de més bon comprar un terreny per a casa d'estiueig prop de la platja quan hom té la pruija de posar la família en remull. D'aquesta faisó, fascinadora com un faisà, el barri de pescadors es va anar tornant urbanització de "pes, que a dos" rals el pam, omplí d'estiuejants la rodalia de l'entorn a la voreta del mar.

Guillem del Món

CADECA, un servei a la cultura

En els temps actuals, llegir es quasi un privilegi del que només en frueixen les classes altes que poden pagar els preus elevats que es tenen els llibres i un altre sector, molt reduït en la seva dimensió, és aquell de poc poder econòmic però que estalvia algun diner per a poder comprar de tant en tant un volum que ha sentit a dir que podia interessar-li. Perquè els altres, la gran massa, no llegeix, no compra cap llibre, quasi ni un diari, i no està al corrent de les novetats editorials, en una paraula, no es preocupa del paper escrit.

Així la cosa, i són molts els informats que ho confirmen, malament podrem culturitzar el Paí, quan l'època es propicia i també estarem malament en relació als aires que es respiren a Europa on es llegeix amb interès, no d'ara, sinó de molts anys abans al moment que podríem dir-se el nostre deirondiment.

El que hem dit val per a totes les edats, però la nostra atenció lògicament hauria de fixar-se en la joventut i més encara en els adolescents, a fi que sense cap manipulació, però sí amb interès social, es fes quel com perquè els homes del demà encaminessin les seves aficions vers el

món de la lectura i en definitiva s'orientessin amb mires culturals.

CADECA que es un col·lectiu d'inspiració cristiana al servei de l'esport popular i que reuneix més de 80 Entitats, creu assequible a les seves possibilitats entrar de manera "punyent" a oferir un servei a la cultura popular i establirà a Barcelona-ciutat, als seus Barris i també a les Comarques, unes biblioteques de sistema rotatiu perquè el noi tingui accés a aquest camp de la cultura, que tan poc cultiva, i aquestes biblioteques s'instal·laràn en aquells mateixos llocs que ells ja sovintegen amb gust, els seus centres esportius, acostant-los amb un mínim d'esforç a la lectura, amb la confiança que ells, després, seran els primers divulgadors de la nova gaceta de les seves aficions.

CADECA, amb la seva identitat, té oberts els seus centres a tots, no margina ningú per les conviccions civiques, el nostre objectiu és l'esport i creiem que "l'esport ben entès és camí de cultura" i ara aspirem que això no sigui simplement un "slogan" sinó una propera realitat de la que poden beneficiar-se tots els joves sense distinció d'ideologies.

Cuina

per M.ª Gloria Muntanola

Carxofes al bacon

- 6 carxofes grans
- 6 llenques de bacon
- 1 llauna 1/4 kg. de rovellons
- 1 copeta de xerès sec
- 50 gr. de cansalada viada
- 3 cebes mitjanes
- 2 pastanagues

Posar una cassola amb aigua i sal al foc. Treure les fulles dures de les carxofes, quan totes estiguin preparades, tallar la cúa (deixar i tornejat el cor) i tallar-les per la meitat de la seva alçada; amb la cullereta de les patates se'ls treu les fulles del mig, per a poder farcir-les. A mida que es van preparant, es tiren a l'aigua bullent, fins que hi siguin totes. S'ha de procurar que no pari de bullir.

Deixar-les coure un 15 ó 20 minuts (segons el tamany), després treure-les amb cura i posar-les cap per vall, perquè s'escorrin. Tallar la cansalada a quadrats petits, posar-los a coure amb una miqueta d'oli, quan començin a daurar-se, afegir-hi una ceba trinxada, deixar-la daurar lleugerament y després afegir els rovellons, tallats a troçets petits, remenar-ho una mica y rectificar de sal.

Farci el buit de les carxofes amb aquest preparat, poseu-hi una llenca de bacon per damunt del farcit embolicant la carxofa i lligueu-ho amb un cordillet.

Es couren en un paella amb oli, dues cebes tallades a quadrats i dues pastanagues tallades igualment, tapau-ho i deixau-ho coure a poc a poc; al cap d'una estona poseu-hi mig cullerot d'aigua o brou; es deixa coure fins que estigui tou.

Posar aquest fregit en una plata de forn, a sobre posar-hi les carxofes, posar una mica de xerès escampar-hi un pols d'herbes de Provence, ficar-ho a forn moderat, tapat, durant una mitja hora i després amb el forn de dalt, deixar-ho daurar lleugerament.

Mouse de plàtanos

- 6 plàtanos molt madurs
- 250 gr. de sucre glàs
- 1/4 de kg. de nata
- i copeta de ron
- 1/2 llimona
- 2 ous
- 50 gr. d'admetlles torrades

Pelar cinc plàtanos i tallarlos a bocins petits, posarlos a una plata amb el sucre, el suc de la llimona, els dos rovells d'ou, i la copeta de ron. Treballar-ho amb la cullera, fins a fer-ne purè, afegir-hi aleshores la nata i les dugues clares batudes a punt de neu fort, treballar-ho suaument amb espàtula perquè no baixin.

Posar-ho en una plata de vidre o de porcel·lana i deixar-ho unes hores al congelador quan estigui fret, escampar-hi per sobre ametlles torrades trinxades grostes i adornar-lo amb rodanxes de plàtano pel voltant.

dalt del tren (Git on board)

adapt. i soler amicó

"Ritmo" cinquanta anys de música

En uns moments de crisi de les publicacions, fer menció d'una revista que arribi als cinquanta anys de vida, és una bona notícia. "Ritmo" és una publicació mensual al servei de tota la música, dirigida per Antonio Rodríguez Moreno i editada a Madrid. Però Ritmo no és una publicació que es limiti al món musical de la capital de l'Estat. Té una xarxa d'informadors arreu de la península. De Catalunya hi destaca un equip que amb nom de "I Taddei" hi participen Albert Vilardell, Josep Lluís Vidal, Lluís Sales, Miquel Lerin, Xosé Aviñoa i Roger Alier. Aquesta colla dona una excel·lent informació del que succeeix musicalment a casa nostra. Durant molts anys han tingut com a redactor degà una alta personalitat de la musicografia catalana: Josep Subirà Puig, recentment traspassat a Madrid.

"Ritmo" és un mensual fundat en 1929 i que continua mantenint una gran vigència i actualitat, de manera que és imprescindible per a qui vulgui saber què passa al món de la música: els concerts, els discos, els llibres de temàtica musical, els festivals de música, l'òpera, el ballet, les retransmissions per ràdio i televisió, i l'actualitat musical. I existeix una altra secció que es compagina amb els anuncis especialitzats prou interessants: les ofertes de discos de les cases gravadores, així com la discografia d'algun compositor o d'algun intèrpret destacat.

Aquests tipus de pàgines són especialment útils i no sols per als especialistes. L'aficionat que inicia una discoteca, o aquell que pretén completar l'obra del seu músic preferit, trobarà aquí la documentació necessària i l'agrairà.

Desitgem llarga vida a "Ritmo" i els felicitem per la tasca duta a terme fins al moment present.

F.C.V.

Sessió dedicada a la guitarra anglesa

Per al dia 16, a les vuit del vespre, les tradicionals sessions gratuïtes al Palau de la Música Catalana de Barcelona que organitza Radio Nacional que simultàniament retransmet per la freqüència modulada, oferiran una sessió especialment interessant. Es tracta d'una sessió del guitarrista Fernando Quiroga que interpretarà obres de Walton, Dogson, etc... per donar a conèixer monogràficament el món guitarrístic anglès.

Centenari de Joan Llongueres

DURANT aquest any 1980 es celebrarà el centenari del mestre Joan Llongueres i Badia nascut a Barcelona ara fa un segle i mort en la mateixa ciutat l'any 1953. Fundà i dirigí l'Institut Català de Rítmica i Plàstica, conegut posteriorment per "Institut Llongueres". Va treballar intensament en el món sardanístic, en els Esbarts i els Orfeons. Cal recordar que és l'autor de cançons tan conegudes com "Sant Nicolau", "Les figures del pessebre", "Hi ha deu noies per casar" i moltes altres. Per a festejar aquest centenari es pensa organitzar diferents activitats i actes en homenatge al Mestre. I és per això que s'ha constituït els "Amics per al Centenari del Naixement del Mestre Joan Llongueres" que admeten tota mena

d'adhesions que es poden fer a Torras i Pujalt 12-20 baixos A, telèfon 212 61 83 Barcelona-22.

Premis al Ballet Contemporani de Barcelona

El Ballet Contemporani de Barcelona ha aconseguit dos importants premis internacionals en el Dotzè Concurs Internacional de Coreografia celebrat durant els dies 8 i 9 de març a la Ville de Bagnolet, París. Es tracta del segon premi coreogràfic per l'obra Pasacaglia de la qual és autor Gilberto Ruiz Lang, assessor artístic i mestre de la companyia. A més la ballarina Maria Rosas aconseguí el premi especial d'interpretació pel seu paper a La dona en sa vella casa. El Ballet Contemporani de Barcelona ha estat l'únic grup independent de l'Estat espanyol que ha participat en aquest concurs.

II Concurs de composició coral "Enric Morera"

Vint-i-sis obres concorregueren a la segona edició del Concurs de Composició Coral Enric Morera, organitzat per l'Orfeó Enric Morera, de l'Ateneu de Sant Just Desvern. El jurat —integrat per Edmon Colomer, Salvador Mas, Leo Massó, Manuel Oltra i Manuel Valls— acordà de concedir tres accésits als autors de les obres "Nadal prop del mar", "Homenatge a J. Salvat-Papasseit" i "Cançó d'albada"; obertes les pliques corresponents, en resultaren ser autors —respectivament— Vicenç

Acuña, Carles Guinovart i M. A. Martín Lladó. Hom preveu l'estrena d'aquestes composicions, en el transcurs d'un Festival de Cant Coral a celebrar a Sant Just Desvern, el pròxim mes de maig.

I Certamen Internacional de Guitarra Ciutat d'Alcoi

ALCOI.— L'Ajuntament d'Alcoi organitza el I Certamen Internacional de Guitarra Ciutat d'Alcoi, el qual se celebrarà els dies 18, 19 i 20 d'abril. El concurs preveu la celebració d'una prova eliminatòria prèvia; l'obra a interpretar en aquesta fase és: "Fandanguillo" de J. Turina. Els concursants que superin aquesta prova vindran obligats a interpretar, com a peça bàsica, "Tema variado y final" de M. Ponce i una o dues obres de lliure elecció, la durada de les quals no sobrepassi els deu minuts. El primer premi, és dotat amb 350.000 ptes.; el segon, amb 150.000; el tercer, amb 75.000.

Bases per a participar a la beca "Fundació Güell"

La Fundació Güell convoca per al Curs 1980-81 una beca destinada indistintament a llicenciats universitaris d'història de l'art, titulats o diplomats de Conservatoris de Música. Les bases principals són: 1) Podran participar-hi tots els universitaris que hagin acabat la llicenciatura d'Història de l'Art i que acreditin un currículum acadèmic musical, i els titulats o diplomats dels Conservatoris de Música. Uns i altres títols hauran de ser expedits per Centres de terres ca-

talanes. 2) La primera convocatòria per aquesta especialitat serà per al Curs 1980-81 i la documentació haurà de presentar-se abans del 31 de juliol del 1980. 3) L'import de la beca serà de 300.000 ptes. a esmerçar en les condicions que seran assignades, pròpies per a cada cas. 4) Les dades personals del candidat, i les seves titulació, estudis i activitats professionals es faran constar en l'imprès de sol·licitud. 5) Aquesta beca és incompatible simultàniament amb qualsevol altra Beca o Ajuda. 6) L'adjudicació serà feta per un Jurat nomenat per la Fundació, integrat per un membre de la mateixa Fundació, i quatre membres elegits entre professors, tècnics, historiadors, compositors, artistes, o altres personalitats competents en qualsevol especialitat musical. 7) El lliurament de l'import s'efectuarà en fraccions mensuals i la primera partida serà lliurada al moment d'iniciar-se els treballs. 8) Trimestralment, el becari haurà de presentar per escrit un avanç sobre la marxa de la investigació. L'esmentat requisit és absolutament necessari, i la manca de rigor metodològic podrà ésser causa de la cancel·lació de la Beca. 9) Informació: Fundació Güell, Passeig d'Isabel II, 1 - Casa Llotja. Barcelona-31

"Amics de Mozart": sessió al Conservatori Municipal

L'associació "Amics de Mozart" ha organitzat un dels habituals concerts, en el Conservatori Municipal de Música de Barcelona, a les nou del vespre del dimecres dia 16. S'interpretaran diferents obres del compositor de Salburg a càrrec de Bernat Castillejo, flauta, Jordi León, oboe, i Manuel García Morante, piano.

I començaren a aparèixer unes tímides ratlles...

Pia llençà un sospir d'alleujament. Si més no s'havia obtingut alguna cosa. *

El que veié primer en aquella primera placa, que als seus ulls gotejava, en aixecar-la vers la llum vermella va ser la part de dalt de l'altar i, al seu damunt, i l'imponent marc que conservava la relíqui.

Mes aquella grossa taca terrosa corresponent a l'empremta del cos començava a adquirir un caràcter insospitat.

Aleshores va fer girar la placa sobre un dels seus angles i es posà a observar el rostre.

¡Miracle del cel...!

Ben aviat les mans li tremolaren. I la gran placa, encara humida i rellesciosa, va anar de poc que no li anés per terra.

Aquella figura, a desgrat de tenir els ulls aclucats per la mort, era real...

Aquell —sorprenentment— era l'autèntic rostre de l'anomenat Jesús de Natzaret. I Secondo Pia havia estat el primer ésser humà que l'esguardava després de dinou segles.

Mes això significava que la figura que es veia en el llenç era un negatiu" fotogràfic tan gran com de debó. Així la seva placa fotogràfica de Secondo es convertia en un retrat positiu.

"Tancat en la meua cambra fosca —escriuria més tard Pia— absolutament concentrat en la meua tasca, vaig experimentar una emoció d'una cosa de no dir, quan —durant el revelat— vaig veure per primera volta sorgir el Sant Rostre a la placa, amb una claredat que em deia corglaçat".

I, com no havia de ser així! Quan la notícia —una de les més sensacionals que ha pogut conèixer l'home d'aquest planeta —va saltar a la primera pàgina de tots els diaris, els agnòstics, els que només veuen mals averanys i altre prole refusaren l'afer afirmant olímpicament que aquell negatiu era obra, a no dubtar-ho, d'algun falsificador.

En aquest cas, l'argumentació dels escèptics era poqueta cosa com un nascut de nou. Tots els estudiosos, i específicament els tècnics i professionals de la fotografia, indicaren que era inconcebible que, dinou segles abans, "algú" pogués haver creat un "negatiu fotogràfic" de mida natural.

Fins i tot avui, en ple segle XX, i amb les sofisticades tècniques fotogràfiques disponibles, seria difícil igualar la imatge en negatiu, d'aquella sàrja.

Com es recordarà, el primer negatiu fotogràfic que va produir aquesta Humanitat en un laboratori arribà 1.800 anys més tard que la Síndone. I encara, mercès als treballs de nombrosos científics: uns millorant la cambra fosca, d'altres perfeccionant les lents, uns investigant les sals de plata sensibles a la claror; altres, tractant de trobar la manera d'eliminar les sals no afectades, i d'altres, en fi, intentant fixar aquelles, modificacions químicament per l'hàlo de la llum.

Efectivament, la catedral de sant Joan Evangelista —on s'hi exposava el Llençol— era senzillament d'una gran tenebror.

"¿Com podria obtenir llum per la impressió de les plaques?", va ser la primera pregunta que es féu el fotògraf.

Anaven a desfilir, com he dit, 800.000 persones en vuit dies. Com cada grup —deixant de banda les empentes— tenia els seus minuts per desfilir i contemplació, estant tot estrictament marcat, ¿d'on podria ell treure un interval de tranquil·litat per la seva complicada operació?

Ni ell mateix, ni ningú altre a Torí tenien llavors cap mena d'experiència en l'ús de l'electricitat per fer fotos interiors. A més, ni a la catedral, ni a la ciutat existia cap estesa elèctrica ni xarxa pública...

A aquest problema s'hi afegia la necessitat de muntar —i desmuntar en un tres i no res— una plataforma davant de la Síndone on hi poguessin encabir-s'hi ell i el seu aparatós artefacte, ja que el Llençol estaria enlairat per tal de que les masses el veiessin. ¿Tindria prou temps per a tot?

Home lluitador, Pia va començar a entrenar-se per la seva tasca. Com no tenia instal·lació elèctrica a casa seva, va fer uns experiments als laboratoris de Física: retratava objectes amb la claror de dia i tornava després a retratar-los amb la llum elèctrica dels laboratoris, anotant intensitats de llum, temps d'exposició, sensibilitat de les seves plaques...

Total, a mitjans maig va creure's suficientment preparat per la tasca.

Però les coses no arribarien a resoldre's tant simplement...

Abans de res descobrí, examinant el programa que en l'apretat ordre d'esdeveniments havien restat només un parell de breus espais que ell podria disposar-ne. Un després del migdia del 25 de maig, fins a les tres, i l'altre, a la tarda del dia 28.

El primer intent fou pel dia 25. Tenia més d'un parell d'hores per bastir la seva plataforma, instal·lar la seva enorme cambra fotogràfica, per posar en marxa les seves dínamos, entendre la seva línia elèctrica, fixar els llums, comprovar tota mena de detalls, exposar les plaques i després desmuntar tot l'embalum de l'aparell per tal de deixar entrar a la pietosa gernació. La seva cambra fosca pel revelat ja estava instal·lada a la sagristia, darrera de la catedral, doncs li calia veure els resultats quan més aviat millor.

I vet aquí que van arribar els dramàtics moments...

Avançant a poc a poc sota una càrrega de fustes de varies mides i formes, d'eines i cargols amb les famelles, els ajudants de Pia van creuar la porta del combregador i entraren al presbiteri, on hi havia exposat el llençol.

Primerament van estendre uns carrils de fusta, com una petita via de tren i començaren després a collar la llotja construïda uns dies abans i posteriorment desmuntada pel transport.

Nens i cap de setmana

Aquest cap de setmana, el proper i l'altre, vostè té un motiu més per anar a la Ciutat Comtal. En el marc del Saló del Tinell es presenta l'espectacle teatral "Sol Solet" pel grup para-teatral "Els Comediants". "Sol Solet" és, si més no, un espectacle que ens remunta a l'època medieval, en la que gràcies als comedians la gent s'assabentava del què passava al món. "Els Comediants" és un grup de teatre al carrer, format per disset persones. Llur qualitat artística i teatral ha estat reconeguda a quasi tots els països europeus. Darrerament han estat invitats a organitzar el carnaval de Venècia. La representació de "Sol Solet" a la Bial de Venècia assolí un gran èxit, tant per part de la premsa com del públic venecià.

Les actuacions es faran al Saló del Tinell fins el diumenge 27. Els dies dijous, divendres i dissabte a les 10 de la nit. Els dissabtes també a les 6 de la tarda i els diumenges a les 7,30 del vespre. Recordo, també, que fins el dia 27 d'aquest mes s'exposa al Saló del Tinell "La Primavera" de la mà d'Igini, Forés; Brossa i Pepeta, i Comediants".

L'exposició és una mostra de màscares, gegants, capsgrossos, ninots, treballs en paper, globus...

El diumenge dia 13 a Montjuïc al migdia Els Comediants faran una cercavila.

Comarques — Dissabte

Martorell.— Cançons amb Xesco Boix al local Progrés. Tarda.

La Seu d'Urgell.— Els paiassos Pep Saltimbanqui i Bucoi a les biblioteques de la Caixa. A les 11.

Manlleu.— Cançons amb Àngel Daban a l'escorxador. A les 4.

Manresa.— Toni Giménez i Rosa a la Caverna del Carme. A les 9.

Diumenge, 13

Sant Andreu de la Barca.— Jaume Arnella, Rafel Sala i Quicu Alpiste a la plaça a les 3 de la tarda.

Artès.— Els paiassos Pep Saltimbanqui i Bucoi a la plaça a les 11.

Reus.— Toni Giménez al teatre Brevium a les 12.

Sant Martí de Sobremunt.— Cercavila amb El Serrill a les deu del matí.

Sant Joan de Torruella.— Els titelles Marduix a les 11.

Girona.— Al barri Salvat, cançons i música amb Inmamarramon a les 12.

Vilassar de Mar.— Representació teatral amb l'Orfeó de Sants que presenta l'obra "Rat, rat, rat què hi fas dins el forat". Al Patronat a les 5,30.

Borges Blanques.— Els titelles Baliga Balaga a les 12.

Reus.— L'Esquirol al teatre Brevium a les 6. Grup dedicat a la música folk.

L'Espluga de Francolí.— Cançons amb Xesco Boix al Casalet a les 5,30.

Mataró.— Cinema. Al Foment Mataroní al carrer Bisbe Mas, 11, dissabte 6 i diumenge 7 "Le llamaban Trinidad" y "El mayor robo del siglo".

C, Anfosso

El més antic edifici cristià de Catalunya, amenaçat per un pantà

El controvertit projecte del pantà de Sorba, del qual no se sap amb certesa si serà o no dut a terme, sobre el riu Aiguadora, anegaria una plana rica en jaciments arqueològics i monuments que testimonien els successus problemàtics de la zona. D'entre tots ells, però, cal destacar una construcció religiosa cristiana, datada al segle VI: el "martyrium" de Sant Eudald de Sorba.

Es tracta d'una petita nau de planta circular coberta amb cúpula. Exteriorment és un cos cúbic, cobert amb teulada. Inexplicablement es

conserva íntegra, amb les finestretes originals, restes de l'estuc mangre de parets i cúpula, l'ara primitiva, el paviment original (sota d'altres dos posteriors) i l'enterrament del Sant amb les seves despulles in situ.

La descoberta mereix el qualificatiu d'extraordinària, puix és el primer "martyrium" trobat fins ara a Catalunya. És a més, l'únic de la península que es conserva íntegra, l'únic amb el cos del màrtir, l'únic amb l'advocació tradicionalment conservada. És, també, el més antic edifici cristià a Catalunya.

El fet que, fins ara, no se sabés amb certesa, es degut a que es troba formant part d'un conjunt d'altres edificacions posteriors. Recents investigacions d'un equip d'arqueòlegs i investigadors, dirigits pel Dr. Manuel Riu, han posat en clar que al "martyrium" original s'hi afegí, molt aviat, un atri i, posteriorment, una nau visigòtica, ampliada, més tard, per una de preromànica, transformada, finalment, en una de romànica, tot això compostat segons l'eix del primitiu "martyrium" que feia la funció de capsala. Al segle XVII es construí, al costat, una nova església més ampla, que és la que encara està en ús, i el "martyrium" passà a convertir-se en sagristia.

El conjunt és un testimoni insòlit del pas del temps, de les successives tècniques constructives i de l'evolució de la cultura a casa nostra, que, en aquest cas, arrenca d'una època tan llunyana com el segle VI quan l'Imperi romà es desmembrava i es sentaven les bases dels nous pobles.

Indiscutiblement, aquest conjunt d'edificis no pot ser traslladat, però tampoc es pot deixar perdre.

Així ho ha entès el Col·legi d'Arquitectes de Catalunya, que, a través de la Comissió de Defensa del Patrimoni Arquitectònic de Barcelona, ha iniciat el procediment per a que sigui incoat l'expedient de declaració de monument al conjunt i ha comunicat al MOPU la descoberta per tal que sigui considerat el greu perjudici que, per a Catalunya i tot l'Estat, representa la pèrdua d'un monument tan valuós i tan significatiu.

14

L'ENVIAT

Finalitzada aquesta operació, restava llesta una plataforma de metre i mig per dos, esperant l'arribada de la cambra fotogràfica.

Les potes que l'aguantaven, com de 1,70m. d'alçada, acabaven en unes rodetes que permetien a la plataforma desplaçar-se endavant o endarrera sobre els carrils, mentre que sobre l'esmentada plataforma descansava un altre suport de fusta. Pia va pujar i es posà darrera el suport.

Aleshores, els seus ajudants li allargaren la voluminosa cambra fotogràfica de fusta, amb abraçadores de metall que Pia col·locà amb tota cura damunt el suport. Ell ja duia la placa sensitiva, que feia 51x63 centímetres.

La lent "Volgländer" restava mirant directament al centre del Llençol.

Es van encendre els dos focus posats als dos costats de la plataforma i van inundar de llum esclatant la relíquia.

Però el corrent resultava irregular. I les llums oscil·laven, avivants i afeblint-se gairebé a cada minut. Cada globus estava alimentat pel seu mateix generador i aviat va poder notar Pia que, el de la banda esquerra era més brillant que no pas el de la dreta.

Tot amb tot, ja havia preparat filtres translúcids de vidre esmenrillat. I al moment va ordenar als seus ajudants que els fixessin davant dels focus, mentre ell col·locava un altre filtre groc, més prim, damunt la lent.

Uns minuts més tard va anunciar que ja estava llest. I després d'una oració feta en silenci, exposà la placa.

Tragué el seu rellotge de butxaca i començà a cronometrar.

Havia determinat, com resultat de les seves experiències, portar a terme, dues exposicions: una de 14 minuts i l'altra de 20.

I allí estava Pia, dempeus en la seva plataforma, darrera de l'enorme cambra, penosament conscient de que la intermitència d'aquell corrent polsava amb desigualtat els seus arcs voltaics Però ja no hi havia res a fer per a posar-hi remei.

Donà una ullada al rellotge: nou minuts més, i la seva primera placa ja estaria llesta pel revelat. Exposaria encara la segona, entretant ell començava el revelat de la primera en el recambro fosc de la sagristia.

De sobte, un xiscle com d'un cristall que es parteix, va fer-li aixecar l'esguard amb sobresalt. Efectivament, amb l'enorme calor dels focus, van esclafar-se els filtres, restant inservibles.

Pia es va deturar uns instants...

Finalment s'arrosnà d'espàtles i baixà de la plataforma. Ja no hi havia res a fer. Era debades continuar l'intent sense els filtres no disposava de temps per a procurar-se'n d'altres. Ja era més tard de les dues i ben aviat la seu s'obriria de nou al públic.

Pi hauria d'esperar tres dies per fer el segon i darrer intent. Després de tot —pensava com per consolar-se havia resolt alguns problemes.

15

L'ENVIAT

Per exemple, durant aquells tres dies de gràcia, els seus electricistes regularien el corrent dels generadors.

El pròxim intent havia d'anar com una seda...

¡Vinga! Secondo no comptava amb d'altres nobilitssimes interferències. La vegada següent, quan enfoqués la seva lent damunt la relíquia, la llum dels seus focus haurien de travessar una grossa lluna de cristall.

¿Què havia passat?

La princesa Clotilde, que havia plorat al besar aquell llençol, havia restat horroritzada al veure com quedava exposat —ella ho deia— a contaminacions i destrosses. El fum dels ciris, l'incens que s'escampava cel amunt, i sobretot aquells focus del fotògraf vessant com una mànega d'escalfor i llum sobre l'indefens teixit, la portaven desassossegada. Calia tornar a posar el cristall gruixut en el marc de protecció. Clotilde tenia una veneració tan càlida i personal envers la Síndone.

I, tanmateix, ella havia estat escollida —una vegada feta l'ostensió de 1868 —per reemplaçar l'antic folre gastat que estava al darrera del Llençol. I tota aquella feina l'havia fet estant agenollada. En fi que es col·locà una altra vegada sobre el llenç el gruixut cristall protector.

A dos quarts de deu de la nit del dia 28, Secondo Pia arribà a la Seu... per adonar-se que li havien estat robats els cargols que havia deixat dins la sagristia juntament amb la plataforma desmuntada.

Fent un profund sospir ordenà als seus ajudants que muntessin la plataforma; ni que fos amb el material que anessin trobant.

Aviat va observar Pia que l'espès cristall que protegia la Síndone reflexava tots dos focus i els ornaments daurats del presbiteri.

A les 10,45 ja s'havia bastit la plataforma, que es mantenia dreta a còpia de cordills i filferros.

Per tal de que la lent tingués una visió més aclarida, Pia va moure enrera la plataforma, fent-la lliscar damunt els carrils per un recorregut d'uns vuit metres i mig.

Ara, ambdós focus donaven una il·luminació constant, mentre els nous filtres de vidre esmerilat feien més suau el seu llum.

Eren ja les onze de la nit quan Pia va destapar la lent, exposant la seva primera placa durant el temps de 14 minuts.

Després del fracàs del dia 25, havia renunciat a instal·lar la cambra fosca, a cinc minuts del carruatge.

Prop de la mitjanit —acabada la segona exposició d'uns 20 minuts l'advocat recollí les dues plaques i s'afanyà a tornar a casa seva.

Més endarrera van quedar els seus ajudants, desmantellant la plataforma.

I va passar el que ningú esperava...

No lluita més que una llumeneta vermella en la seva cambra fosca quan Pia va deixar, fent-ho amb molt de compte, les seves dues enormes plaques amb la solució d'oxalat de ferro.

AI "CAVALL FORT"

hi ha una llicó per a nens i nenes
amb premis de "la Caixa".

el nostre concurs

KOIKE
-la gran família d'olis-

KOIKE, d'oliva
KOIPESOL, de gira-sol
ASTUA, de morenc
Bofador, de llavors
LUCERO, de soja

-i de mergetines-

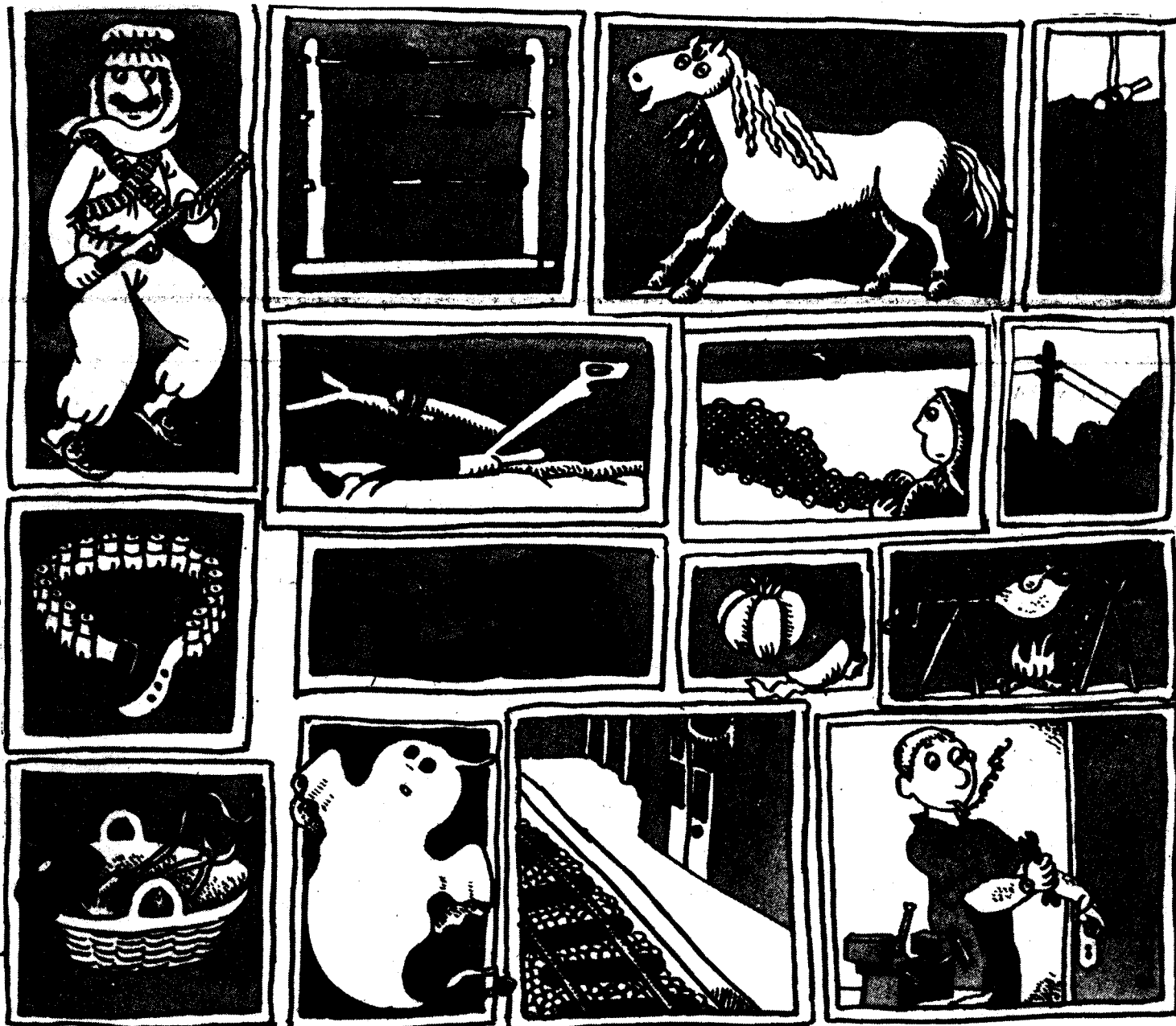

AMB LA GARANTIA DE KOIKE, S. A.

Cadascun dels quinze dibuixos d'aquesta pàgina es pot representar per un nom en què no figura cap altra vocal que la **a**, com podrien ser, per exemple, **tap** o **casamata**. Digueu quins són aquests catorze noms, escrits en un full de paper, no us hi deixeu el vostre nom, adreça i número de Cavall Fort, i entre totes les respostes correctes rebudres sortejarem els deu premis següents:

tres lots de llibres
dues aventures d'Asterix
un joc de ping-pong

dos lots de discós
una capsa de colors
un joc EDUCA

Solució i guanyadors del concurs núm. 416. — Rellogte, allau, fulla, armilla, cullera, paller, agulla, orella, forquilla, vedella, tovalló, navalla, ovella, dovella, motxilla.

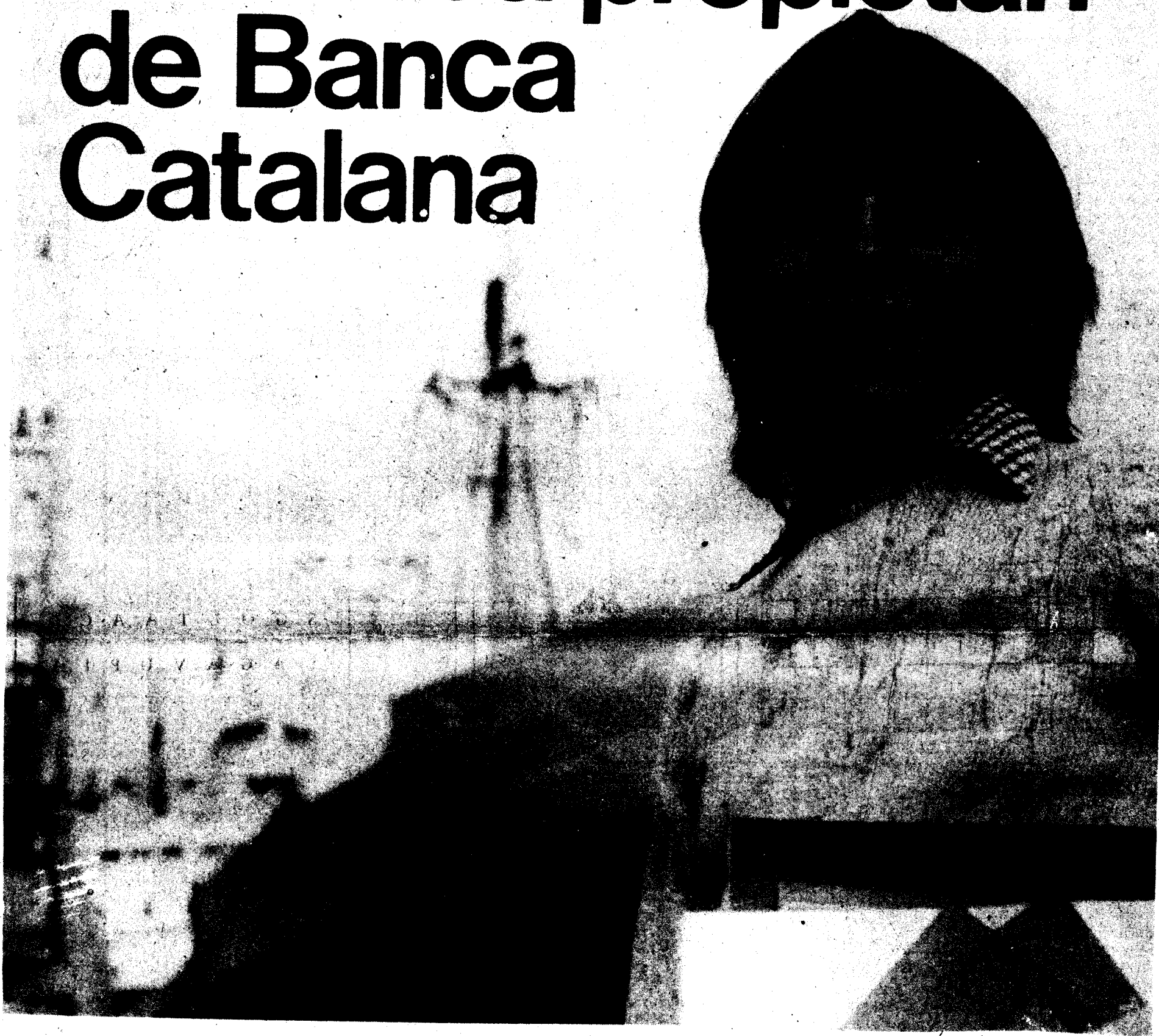
Judit Camprubí Duocastella, de Manresa (un lot de llibres)
Lluís Falp, de Barcelona (un lot de llibres)
Ramon Rulló i Sarret, de Lleida (un lot de llibres)

Francesc Barriga i Gamiz, de Badalona (un «cassette»)
Tomàs Bases i Hernández, del Masnou (un «cassette»)
Ester Rodríguez i Trillas, de Barcelona (un joc EDUCA)
Juan Manuel Pinto i Sanabria, de Teià (dos llibres Anxaneta)
Silvia Bruguera i Guitart, de Terrassa (dos llibres Anxaneta)
Xavier Budó, de Sant Feliu de Guíxols (un joc de parxís)
Ester Coll, de Barcelona (una capsa de colors de cera)

Envieu les respostes a Cavall Fort, apartat de Correus 44, Vic, "Per al concurs Koike"

PATROCINAT PER: CAIXA DE PENSIONS
"la Caixa"

Aquest nen és una mica propietari de Banca Catalana

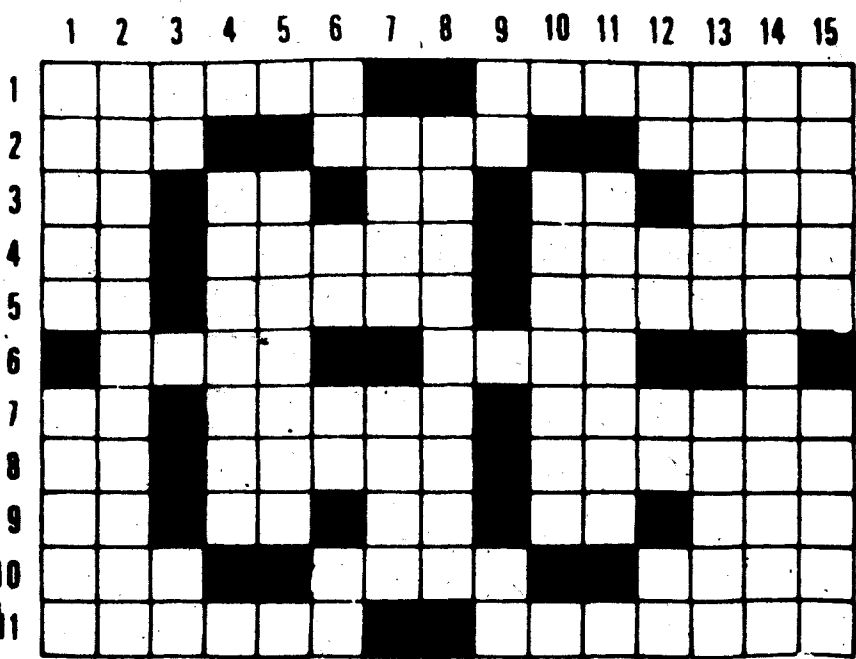
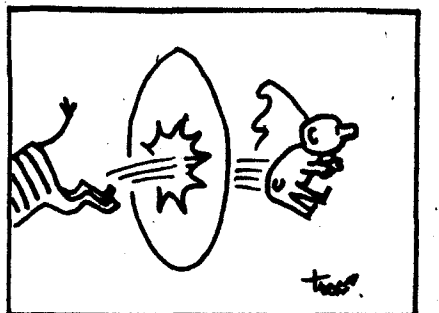
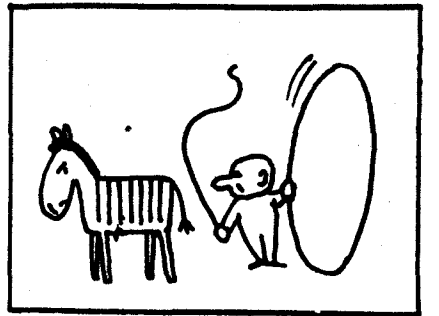
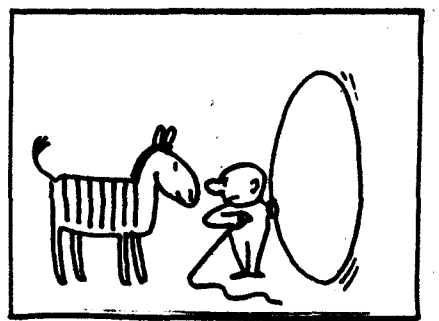
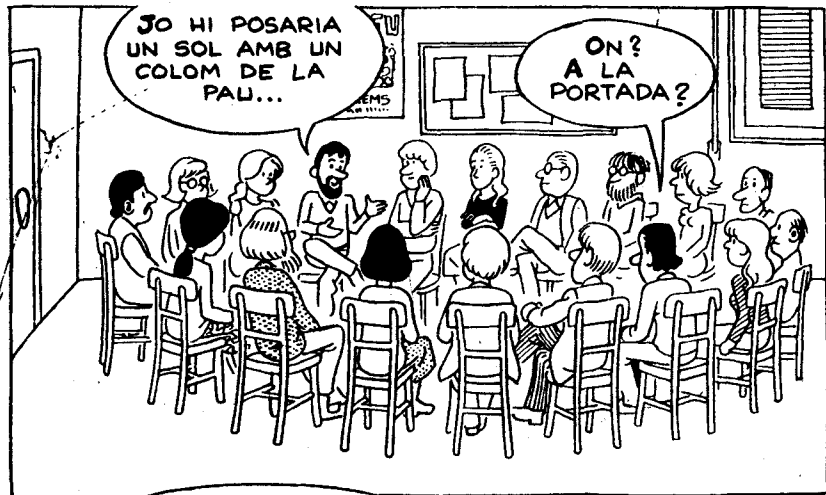

Quan l'avi per Nadal em va
regalar dues accions, i em va dir
que jo era accionista de Banca
Catalana, no vaig entendre què
volia dir.

Ara ja ho comprenc.
Ara sé que amb els meus diners,
ajuntats amb els de molts altres,
s'aconsegueixen quantitats molt
importantes, que Banca Catalana
fa servir per ajudar a fer: vaixells,
màquines, roba, cases,
automòbils, joguines i altres
coses que fan que el país sigui
més bonic i que s'hi estigui
millor.

Vostè també pot ser accionista de Banca Catalana
Som-hi!

ENCREUATS 24

HORIZONTALS

1. Practicarà la natació. Fruit del presseguer. 2. Punt cardinal. Al revés: Familiarment Josepa. Prefix que significa xinès. 3. Dos-cents. Símbol del bari. Lletres dels cotxes de Mauricio. Abreviatura d'un disc de llarga durada. Consonants de dàtil. 4. En Itàlia: Pronom personal de 1 persona. Al revés: Vas de llauna amb mànec de ferro. En castellà: deixarà en testament. 5. Símbol de l'americ. En castellà: risc. Al revés: Nom de la Santa Fundadora de les Carmelites descalces (15 octubre). 6. Familiarment: àvia. Al revés: es diu del cabrit a les despro-veït de banyes. Cinquanta. 7. Terminació verbal. Al revés i en castellà: avet. Nes-pra. 8. Repetit: àvia. En castellà: llimona. Relatiu a l'èter. 9. Quillem dinars. Al revés: Cent-cinquanta. Símbol del titani. Matricula de Salamanca. Amb una U al final fóra en nom del mar que està a l'est de Grècia. 10. Vocals. Vocal repetida. Lloc plantat d'oms omeda. 11. Eina de conreu com l'aixada, però amb tres pues. Al revés: La que va al davant.

VERTICALS

1. Ximpleta. Líquid bàsic per a la vida. 2. El que serveix per escombrar. 3. Abreviatura del Dentronomi. 1 vocal. Al revés: Aliment basic. 4. Vocal que significa: 1 qualitat. Porció de líquid que surt de baix a dalt. Un. 5. Radi geomètric. Natu-ral a l'Àsia (Li falta una S). Punt cardinal. 6. Vocal repetida. Matricula de Gui-puzcoa. Forma de pronom de 1 persona. Campió. 7. Al revés: Lloc on es juga al futbol. Recipient de fusta per conservar vi. 8. Agrupament d'escolans. 9. Agru-pament d'escolans. 9. Consonant repetida. Cinquanta. Vocal repetida. 10. Radi. Planxa de ferro estanyada, (en plural). Lletre en els cotxes de Romania. 11. Punt cardinal. Moneda bàsica espanyola. Lletre en els cotxes d'Espanya. 12. Con-sonant repetida. Nom de lletra. Conec. Arbre de la família de les ulmàcies. 13. Al revés: Línies que van del centre a al circumferència. Guardó. 14. Lligar una cosa amb una altra. 15. Que ha passat pel colador. Al revés: Privada de llibertat a la preso

SOLUCIO ENCREUATS

HORITZONTALS.

1 ADORNA ARAZTAG 2 GEL VACA ARPA 3 OD ER LA EC AAB 4 SI SUCAR NASPRI 5 TC TIMBA CIVATA 6 APAX VAIR A 7 IT TANCA RO-TAMA 8 NO UDOEN ATURES 9 DR AA GE TA RNS 10 EIS CASA MATI 11 XAFEC ETCEPSA.

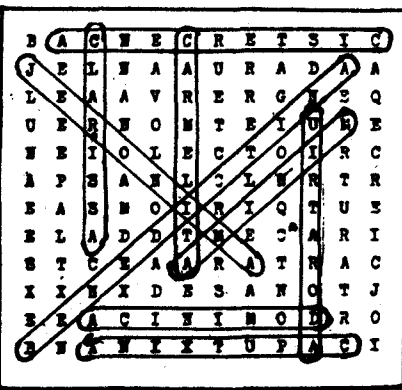
SOLUCIO VERTICALS

1 AGOST INDEX 2 DEDICATORIA 3 OL P SF 4 R ESTATUA E 5 N RUI-XADA C 6 AV CM NO CS 7 ALAB CEGA 8 CARAVANES 9 AA A AE 10 R ENCIRAT T 11 A CAIROTA C 12 ZA SV TV ME 13 TRAPA ARRAP 14 APARTAMENTS 15 GABIA ASSIA

K

¿Qué has comprat?

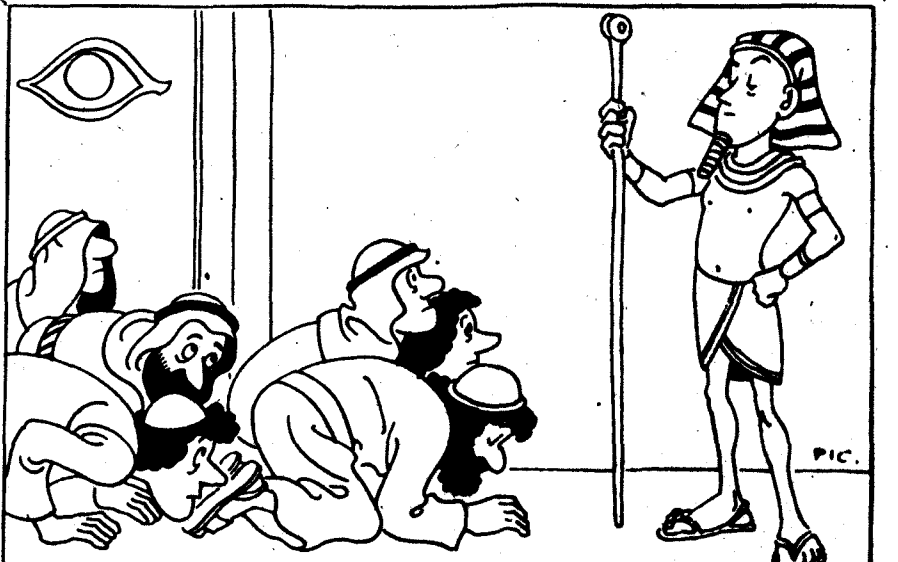
Solució jeroglífic anterior
Es del Partit

Solució sopa de lletres anterior
Benaurada la verge que no té en el cor cap altre amor que el crist.
Carta CXXX de Sant Jeroni

F S A M E D I R N
T R E S C A A N T
A E U L A L I A L
U L C N S C R C
S G O L T A A C L
L A G A V U P I A
E L I V U C O S R
A O T E A L U S E
N Y A R E V E S T

Busqueu el nom de deu Sants catalans.
Amb les lletres sobrants trobareu una pregària

Després d'haver localitzat els 12 e-rrors entre els dos dibuixos, busqueu, en la Bíblia, en una Historia Sagrada o en el vostre llibre de religió la frase més adient a aquest dibuix. Envieu-la a CATALUNYA CRISTIANA, València, 244 Barcelona 7. Entre els que l'hagin encertat millor, rifarem uns premis una vegada al mes. Bona feina i..... sort.

mulletton

para la higiene del
cuerpo y del hogar.

rollo de cocina

pañales

compresas
adhesivas

tissue higiénico

servilletas

braguitas pañal

guata de
celulosa

en paquetes de
2 rollos

en bolsas de
20 unidades
40 unidades
80 unidades

glamour
en bolsas de
10 unidades
20 unidades
mini
10 unidades

confort
en paquetes de
2 rollos
ideal (perfumado)
en paquetes de 2 rollos
noble (doble hoja)
en paquetes de 2 rollos

picnic
en paquetes de
50 unidades de 1 hoja
buffet
en paquetes de
50 unidades de 2 hojas
lunch
en paquetes de
50 unidades de 3 hojas

media-dia
en bolsas de
20 unidades
media-noche
en bolsas de
15 unidades
primeros pasos
en bolsas de
12 unidades

norin
en paquetes de
250 gramos
maxi
en paquetes de
500 gramos
gran stock
en paquetes de
750 gramos